

ABD-RU-SHIN

NAPOMENUTÍ

ABD-RU-SHIN

NAPOMENUTÍ

Translation © 2016 by Defensor pacis, Brno

ISBN 978-80-902380-4-6

ABD-RU-SHINOVY PROSLOVY
K JEHO NEJBLIŽŠÍMU OKOLÍ
V LETECH 1934 – 1937

POZNÁNÍ

SLOVO je svaté! Tak svaté, že bych je nejradyji pozemskému lidstvu opět odňal, protože mu chybí jakýkoliv pojem, ba i jen tušení o velikosti tohoto Slova! Nutí mě to, abych Slovo k jeho ochraně zahaloval, aby nikdy nepřišlo do styku se zpupnou domýšlivostí ani s lhostejností lidských duší, které se staly následkem své duchovní lenosti tak neuvěřitelně úzce omezenými a tím, co se týká vědění, i prázdnými.

Co lidé ještě vědí o svatosti! O svatosti Boha i jeho Slova! Je to žalostné! Nutí mě to, abych ze všech lidí vybral jen několik, jimž bych ještě nadále zvěstoval Slovo, ale ani ti nemnozí by nepochopili pojem skutečné svatosti, a proto by také nezauli ke Slovu správný postoj.

Tak stojím před vámi s vědomím, že ani ti nejlepší mezi vámi mně nikdy správně neporozumí, že nepochopí ani desetinu toho, čeho se jim dostává mým Slovem! Nasloucháte mu sice, máte je v rukou, ale nevyužíváte pro sebe jeho hodnoty! Vidím, jak vznešené hodnoty a nevýslovné síly necháváte bez povšimnutí a místo toho saháte po věcech, které ve srovnání se Slovem, jež máte, nelze považovat ani za nejnepatrnější zrnko prachu.

Teprve *poté*, co lidská duše vstoupí do jemnohmotné říše, postupně dospěje k novému poznání všeho, co zde na zemi směla rovněž prožít.

Přestože i to je pouhý stín mocného skutečného dění, přece stačí, aby to každou lidskou duši co nejhlouběji rozechvělo! Stěží může uvěřit, že to všechno *směla* prožít, tolik Boží milosti v tom poznává. Naplněna tímto poznáním by chtěla vyburcovat pozemské lidi, zatřást jimi, aby prolomili povrchnost a snažili se již nyní procitovat tyto milosti silněji než dosud.

1. POZNÁNÍ

Ale marná námaha! Pozemský člověk už pro to vlastní vinou příliš otupěl. Horlivým úsilím to na svých nesprávných cestách přivedl tak daleko, že toho není schopen. Proto se každá duše, která procitne v jemnohmotné říši, s krvácejícím srdcem opět odvrací. S hlubokou lítostí poznává, že ona sama nebyla zde na zemi jiná a že již pravděpodobně nemůže víc očekávat ani od druhých, kteří ještě pobývají na zemi.

Tak se i nyní ve mně všechno vzpírá, když pomyslím na to, že nyní musím dát Poselství rozšířit, neboť vím, že ani jediný mezi lidmi nebude nikdy skutečně vědět, *co* tím přijímá a jak nesmírně velická Boží milost je v tom, že je lidé *smějí* slyšet! A nevědomosti a lhostejnosti takových lidí, kteří si myslí, že vědí všechno lépe, mám nechat přinášet to, co v čistotě přichází od stupňů Božího trůnu! Vyvolává to ve mně boj a vyžaduje to u mne tvrdé přemáhání! Každou hodinu znovu!

Léta přešla od chvíle, kdy jsem při pozorování lidských duchů poprvé pocítil hrůzu a uvědomil si, jaký osud je podle prazákona stvoření čeká.

Obešla mě hrůza, protože jsem viděl, že lidem již není možné pomoci jinak, než jim ukázat *cestu*, po které musí jít, aby unikli zničení.

To mě naplnilo nevýslovným smutkem, neboť při dnešním způsobu života lidí může nadejít jen *jeden* konec: jistota, že většina celého lidstva musí být bezpodmínečně ztracena, pokud mu bude ponechána možnost se o všem svobodně rozhodovat!

Svobodná vůle při rozhodování však nemůže být podle zákona ve stvoření lidskému duchu nikdy odňata! To spočívá v druhu ducha! *A na tom*, tedy samy sebou, nyní ztroskotají velké davy!

Každé jednotlivé rozhodnutí člověka určuje jeho cesty, po nichž musí ve stvoření putovat, a to i zde na zemi. Všechny drobné problémy jeho zaměstnání a nutného všedního života jsou jen vedlejší věci, které často ještě vznikají jako následky dobrovolných rozhodnutí z dávné minulosti. Pro lidského ducha je ale svobodné jen *rozhodnutí*! Rozhodnutím samočinně zapíná páku, která podle druhu

1. POZNÁNÍ

rozhodnutí uvádí do pohybu působení Božích zákonů ve stvoření! *Taková* je svobodná vůle, kterou je obdařen lidský duch! Spočívá pouze v bezpodmínečné svobodě rozhodování.

Duchovní rozhodnutí však okamžitě vyvolává dosud tak tajuplné samočinné působení ve stvoření. Toto působení pak – aniž o tom lidský duch ví – rozvíjí dál druh chtění, na jehož základě bylo učiněno rozhodnutí, až ke zralosti a tím ke konečnému rozuzlení. Rozuzlení se náhle jednou objeví podle síly původního rozhodnutí a potavy, kterou tento druh ještě obdržel od stejného druhu na své cestě stvořením.

Účinky každého vlastního rozhodnutí pak člověk musí na sobě prožít. Nemůže a nesmí to pociťovat jako nespravedlivé, neboť v konečném důsledku je to vždy jen to, co bylo již v rozhodnutí. Jenomže při konečném účinku to vždy zasáhne *jen původce* rozhodnutí, i když se rozhodnutí týkalo někoho jiného.

Při konečném účinku již původce velmi často na původní rozhodnutí dávno zapomněl, jeho chtění a jeho rozhodnutí jsou možná v té době již úplně jiná, nebo jsou dokonce opačná než dřívější. Následky někdejšího rozhodnutí však probíhají i bez jeho vědomí klidně svým zákonitým, samočinným postupem až do konce.

Člověk vždy stojí uprostřed následků *všech* svých rozhodnutí. O mnohých z nich však již vůbec neví, už na ně nemyslí, a proto pak často pociťuje jako nespravedlnost, když ho neočekávaně zasáhne to nebo ono rozhodnutí jako konečný účinek. Ale po této stránce může být klidný. Nezasáhne ho nic, k čemu sám nedal kdy-si podnět, co sám kdysi nějakým rozhodnutím doslova nevyvolal v život, co tedy sám »nepostavil« do stvoření – ať už myšlením, řečí nebo jednáním –, aby se to působením zákonů projevilo. *On* k tomu nastavil páku. Ke všemu je nejdříve nutné *jeho* chtění a každé chtění je rozhodnutí!

Z neznalosti zákonů stvoření však lidé neustále křičí o nespravedlnosti a ptají se, kde zůstala proslulá svobodná vůle člověka! Učenci o tom píší a mluví, zatímco ve skutečnosti je vše velmi jednoduché! Svobodná vůle může být jen ve schopnosti svobodně

1. POZNÁNÍ

se rozhodovat, nikdy ne v něčem jiném. A tato schopnost je a zůstane lidskému duchu na jeho cestě stvořením vždy zachována.

Lidský duch přitom pouze zapomíná na jednu důležitou skutečnost nebo ji přehlíží: že přese všechno je a zůstane jenom tvorem, plodem tohoto pozdějšího stvoření, který vzešel z jeho odvěkých a nezměnitelných zákonů, a který proto tyto zákony nemůže nikdy obcházet nebo jich nedbat! Zákony působí, ať chce nebo ne, ať se mu to zdá vhodné nebo nevhodné. On v tom neznamená *nic*. Je to asi tak, jako když se dítě vydá samo na procházku. Může se sice podle své vůle *pustit* nějakou cestou, potom je však podrobena *druhu* této cesty a nezáleží na tom, zda se po ní dá jít dobře nebo obtížně a zda je na konci krásný cíl nebo propast.

Každým novým rozhodnutím člověka tedy vzniká nová cesta a tím nové vlákno v koberci jeho osudu. Staré, dosud nerozuzlené cesty však přesto běží i nadále *před* novějšími, a to tak dlouho, až úplně proběhnou. Nejsou tedy již odříznuty novou cestou, ale musí být ještě prožity, proputovány až do konce. Přitom se mnohdy kříží staré cesty s novými, a způsobují tak nové obraty.

To všechno musí člověk v prožívání rozuzlit a pak se často diví, jak u něho může docházet k tomu nebo onomu. Není si už totiž vědom svých dřívějších rozhodnutí, přitom ale zůstává podroben jejich následkům, dokud je neprožije, dokud se jich tedy »prožitím nezbaví«! Nemůže je sprovodit ze světa nikdo jiný než původce sám. Nemůže se od nich odvrátit, protože v něm zůstávají pevně zakotveny až do úplného vyřízení.

Všechny následky každého jednotlivého rozhodnutí musí tedy dospět až do konečného vyřízení, teprve pak od původce odpadnou a již neexistují. Kříží-li ale vlákna nových dobrých rozhodnutí ještě probíhající stopy starých špatných rozhodnutí, budou účinky těchto starých špatných následků zkřížením s novými, dobrými přiměřeně oslabeny, a jsou-li tato nová dobrá rozhodnutí velmi silná, mohou být dokonce úplně rozuzleny, takže se špatné následky odpykají v hrubohmotnosti už jen symbolicky. I to je čistě zákonité podle Boží vůle ve stvoření.

1. POZNÁNÍ

Všechno přitom působí ve stvoření živě, aniž na tom může člověk něco změnit, neboť je to působení kolem něho a nad ním. Tak stojí člověk v zákoně a pod zákonem stvoření.

V mém Poselství najdete cestu, po níž s jistotou projdete bludištěm následků svých rozhodnutí a dostanete se do světlých výšin!

Do cesty se vám ale staví těžká překážka! Je to překážka, která ve mně vzbudila hrůzu: to všechno totiž musíte udělat *sami*, každý zcela sám pro sebe.

Tato podmínka je zákonitě vložena do vaší svobodné vůle se rozhodovat i do následujícího samočinně působícího dění ve stvoření i ve vás!

Chtění uplatněné při rozhodnutí vytváří cestu, která podle druhu chtění vede buď vzhůru, nebo dolů. Lidské chtění v nynější době vás ale vede převážně *jen* dolů a s tímto sestupem, který sami nemůžete vůbec pozorovat, se současně zmenšuje a zužuje vaše schopnost chápat.

Hranice chápání, tedy vašeho obzoru, se tím zmenšují a z toho důvodu se přesto stále domníváte, že ještě stojíte na té výši jako dříve, protože tato hranice je pro *vás* skutečně také *současnou* konečnou výší! Širší obzor nejste schopni sledovat, nemůžete rozumět tomu, co je nad vaší vlastní hranicí, a odmítáte to všechno s vrtěním hlavou nebo dokonce rozhorleně, jako by to bylo nesprávné nebo to vůbec neexistovalo.

Proto také neodkládáte tak snadno své chyby! Vidíte je sice u jiných, ne však u sebe. Mohu to říkat sebesrozumitelněji, a přece to nevztahujete na sebe. Věříte mi všechno, co říkám, pokud se to týká jiných. Co ale chci vytknout *vám* a nad čím jsem tak často zoufalý, to nemůžete pochopit, protože v tomto případě se všechny hranice kolem vašeho »já« příliš zúžily! Zde je bod, na němž ztroskotává velmi mnohé a kde vám nemohu pomoci, neboť tyto hranice musíte rozbít vy *sami* ze svého nitra.

A to není tak snadné, jak si myslíte. Často přede mnou stojíte s ustaranou tváří, máte lásku v srdci k velkému úkolu, a proto se rmoutíte pro všechny, kteří své chyby nechtějí nebo ani nemohou

1. POZNÁNÍ

poznat. A já, já vím, že mnoho z těchto chyb, které přísně vytýkáte jiným a zoufáte nad jejich jednáním, je mnohem více zakotveno *ve vás samých*. To je na tom to nejstrašnější! A to je rovněž zakotveno ve svobodné vůli se rozhodovat, která vám musí být ponechána, protože je zakotvena v duchovnu. Nikdy nemohu někoho *nutit*, aby se vydal na cestu ke světlým výšinám! To spočívá jediné ve vlastních rukou každého člověka.

Proto vám výstražně ukazují ještě jednou tento děj: Každým krokem dolů se hranice vaší chápavosti posunou ještě těsněji k sobě, aniž byste si toho byli sami vědomi! Protože to nemůžete pochopit, nikdy byste tomu neuvěřili, když vám to říkám, a tím také nemohu pomoci tam, kde k tomu nevznikne nové, velké, svobodné rozhodnutí, k němuž člověk dospívá touhou nebo vírou.

Jen *tam* mohu zprostředkovat sílu k vítězství! K vítězství nad vámi samými. Oživlý duch, který se chce vznést k výšinám, pak rychle prolomí zdi a úzké hranice vaší chápavosti. Ukazují vám cestu, a jestliže správně jdete, dávám vám k tomu i potřebnou sílu. *Tak* mohu pomoci tam, kde je pravé chtění a pravá prosba o to.

Potom se však znovu staví člověku do cesty překážka. Spočívá v tom, že síla mu může prospět jen *tehdy*, když ji nejen přijme, ale i správně *použije*! Musí ji *sám* správně použít, nesmí ji v sobě nechat v klidu, jinak od něho opět odplyne zpět ke svému východisku. Tak vyvstává překážka za překážkou, jestliže člověk s veškerou silou poctivě nechce! A na tyto překážky dorostlo jen velmi málo lidí. Lidstvo již duchovně příliš zlenivělo, zatímco vzestupu lze dosáhnout jen neustálou pohyblivostí a bdělostí!

Toto dění je *přirozené*, prosté a veliké. Je v něm zakotvena nad všechno pomyšlení dokonalá spravedlnost.

Bez pokory se lidský duch nemůže zachránit! Překážkou bránící dosažení pravé pokory je ale jeho domýšlivost na své vědění. Domýšlivost na vědění, které není věděním, neboť vzhledem k jeho schopnostem je ve skutečnosti nutné označit člověka za nejhlupečšího mezi všemi tvory tohoto pozdějšího stvoření, protože je příliš domýšlivý, než aby v pokoře něco přijal.

1. POZNÁNÍ

Není nutné se o to přít, protože tomu tak *je*. Člověk to však nechápe, *nechce* tomu věřit, a to opět následkem své bezmezné domýšlivosti, která je vždy zcela jistě produktem hlouposti. Jen hloupost plodí domýšlivost, neboť kde je skutečné vědění, tam domýšlivost nemá místo. Může vznikat jen v úzkých hranicích nízké omezenosti, nikde jinde.

Kde nastupuje vědění, tam mizí domýšlivost. A protože většina lidstva žije dnes *jen* v domýšlivosti, nemá vědění.

Člověk zcela ztratil pojem opravdového vědění! Neví již, co je vědění! Ne bez příčiny žije v lidové tradici jako moudrost známé rčení: »Teprve na vrcholu vědění člověk dosáhne moudrosti, když se přesvědčí o tom, že *nic* neví!«

V tom je pravda! Dospěje-li však člověk k tomuto přesvědčení, zanikne v něm domýšlivost a on může začít přijímat opravdové vědění.

Všechno, co se člověk naučí studováním, nemá s věděním nic společného! Kdo se horlivě učí, může se stát *učencem*, proto ho ale ještě dlouho nelze nazývat vědoucím. Z toho důvodu i výraz *věda*, tak jak se dnes ještě používá, je nesprávný. Dnešní člověk sice může mluvit o učenosti, ne však o *věděni*! Čemu se naučí na vysokých školách, je pouze učenost jakožto vystupňování a koruna učení se! Je to *získané*, nikoli *vlastní*! Jen to, co je vlastní, je ale vědění! Vědění lze získat jen prožíváním, ne učením se!

Máme tedy učence a vědoucí. Učenci se mohou a musí učit od vědoucích!

Tak ve svém Poselství ukazují jen cestu, aby člověk, který po ní jde, na ní dospěl k prožitím, jež mu přinesou *věděni*. I stvoření musí člověk nejdříve »prožít«, chce-li o něm skutečně *vědět*. Možnost prožívat mu dávám svým věděním, protože sám neustále stvoření prožívám!

JITRO VZKŘÍŠENÍ

JITRO vzkříšení! Z těchto slov vane kouzlo, které se podivně dotýká všech duší. Duch při nich vidí slunce nad květnatými luhy, slyší zurčení potůčků, vzdálené znění zvonů a cítí všude klid a mír! Radostné, volné vydechnutí v přírodě! – –

A jitro vzkříšení má vzejít *těm* lidským duším, které byly uznány za hodny prožít království Boží zde na zemi. Ostatní duše zůstanou v temnotě, která dnes ještě obklopuje zemi, a pak budou i s ní odvrženy na dráhu vedoucí k rozkladu, z něhož není úniku, vedoucí k duchovní smrti!

Na jemnohmotné obloze již planou červánky na znamení, že tento den se blíží!

Probudte se, duše, které čekáte na spásu, které ale čekáte *správným* způsobem! Zbývá jen krátký čas do hodiny, jež vás musí najít vyzbrojené. Ať nejste ještě v posledním okamžiku zastižení, jak spíte!

Temnota, která jemnohmotně obklopuje zemi, je strašlivá. Pro žádnou lidskou duši by nebylo možné, aby ji nyní ještě prorazila. – –

Kdyby oslňující blesk božské Pravdy, pronikající od východiska vesmíru až do jeho nejzazšího konce, násilím neroztříštil dusnou noc, v níž se nalézá duchovno, byl by usínající lidský duch v tomto pozdějším stvoření ztracen.

Neboť všechnu moudrost, kterou přinesli povolání a která byla určena k tomu, aby pozemským lidem umožnila vzestup jejich ducha do světlých výšin, stoupenci těchto povolání téměř vždy využili k pozemským účelům! Nezůstala taková, jaká byla přinesena, svobodná a přirozená, mající být k užitku *všem* lidem, ale lidé ji svou školenou chytrostí všemožně pilovali, až z její původní prosté formy již nic nezbylo.

2. JITRO VZKRŘÍŠENÍ

Samolibí zlepšovatelé tím vykonali ješitné, neblahé dílo, ve kterém se zapletly milióny lidských duší.

Všechno se stalo obchodem, z něhož zvolna vystoupilo chtění po moci. Pod vedením rozumu, které se jako Luciferův výplod tak dobře osvědčilo, vznikly jen pouhé karikatury toho, co mělo jinak vyrůst z pravé moudrosti. Toho pak chytře využila temnota, aby jí slepě padly do náruče nic netušící oběti, které se následkem své duchovní lenosti ještě domnívaly, že usilují ke Světlu.

Nebylo tomu jinak ani potom se světlou *Pravdou*, kterou přinesl na zemi Syn Boží, aby *touto Pravdou* lidem konečně proklestil cestu pro nutný vzestup do království Božího, aby je s konečnou platností vysvobodil ze sítí temna, které kdysi vznikly překroucením dosavadní moudrosti.

Kristus požadoval, aby *každý jednotlivec* byl duchovně pohyblivý ve věděni, které lidem dal, a tím vyžadoval uctívání Nejvyššího činem!

Člověk měl vědět všechno, co stvoření v sobě skrývá, aby poznal základní zákony, které ve stvoření působí a v nichž se projevuje Boží vůle, neboť jen pomocí *tohoto* věděni se člověk do nich může vřadit *tak*, jak to Bůh žádá. Člověk žijící podle těchto zákonů může všechno kolem sebe podporovat a vzbuzovat radost. To také jemu samému přináší ve zvratném působení vzestup a *tu* zralost, kterou jako člověk může a má podle vůle Boží nalézt, chce-li »obstát«. »Obstát« před Bohem však znamená, že se nemusí zřítit do rozkladu.

Všechny Boží zákony jsou určeny jen *k tomu*, aby budovaly a podporovaly! Kristus umožnil celému lidstvu, aby se konečně duchovně osvobodilo. – –

Vznikly ale církve a snažily se, aby za zdmi klášterů Pánovo Slovo rozložily a částečně i skryly. Propouštěly z něho ven jen *to*, co si vyložily po svém, a to tak, jak to vyhovovalo jejich cílům a záměrům.

Tím byli jednotlivci z největší části připraveni o poklad, který jim Bůh seslal, a dosáhlo se toho, že se tito lidé nestali duchovně

příliš čilými a svobodnými. Stal se tedy pravý opak toho, co Kristus chtěl!

Církev hledaly stoupence, bohatství a moc. Proto nesměl nikdo vědět, že cestu do království Božího může nalézt sám, bez pomoci církve! Člověk nesměl přijít na myšlenku, že Bůh nepotřebuje církev jako prostředníka mezi sebou a svými tvory, které také bez církve *stvořil*.

A to se podařilo. Pomalu, ale jistě se církev se svými přáními vsunula jako oddělující závora mezi touhu po Světle, kterou lidé mají, a jejich Boha! Aby zvýšila počet svých stoupenců, používala jako vábidlo na líné lidské duchy pohodlnost! Došlo to dokonce tak daleko, že se za peníze mohly konat v kostelích modlitby za tím nebo oním účelem. Když se zaplatilo, odňala církev lidem tuto námahu, a tím znehodnotila i modlitbu, to jediné, čím se lidský duch má přibližovat ke svému Bohu. Jak nesmyslné a ponižující jsou takové nemožné věci, ale nikoho nenapadlo. Bylo to pohodlné, počet »věřících« se tím zvětšoval.

Čím více církev rostla, tím byla bezohlednější a nakonec částečně odhodila masku. Jednající proti všem Božím zákonům ničila všechny, kteří se k ní nechtěli hlásit, štvála a pomlouvala, dokonce i vraždila tam, kde to nešlo jinak. Nejdříve tajně, později však se vzestupem své pozemské moci i veřejně. Nezalekla se ani toho, držet při tom jméno Bůh jako štít.

Nikdo zde nemůže mluvit o omylu, takové jednání příliš zřetelně nese pečeť nejnižšího temna! Je v nejostřejším protikladu k tomu, co učil Ježíš Kristus! Jsou to nepřátelské rány, které tak byly zasazeny každému slovu, jež pronesl. Na celé zemi není nic, co by se již od počátku odvážilo postavit se *proti* Kristu a jeho Slovu *více* než církevnictví!

Nic jiného ale také nemohlo být tak nebezpečné! Právě tím, že církevnictví zdánlivě chtělo sloužit Bohu, byl účinek toho pro lidstvo tak strašlivý! Lucifer nemohl mít lepší pomocníky pro své dílo nepřátelské Bohu. Zde dosáhl jeho obratný vliv na pozemský rozum svého největšího vítězství! Klamavě zfalšoval všechno, co

2. JITRO VZKŘÍŠENÍ

mělo vzniknout jako skutečně Bohem chtěné! Podařilo se mu předstírat pravost. Podnítil ty, kdo se vydávali a velmi často se i sami považovali za služebníky Boží, aby to nejcennější, co mělo vést k Bohu, zkřivili a změnili v pravý opak. Tak se to stalo pro lidi překážkou, která jim musela bránit v tom, aby radostně kráčeli vstříc vytouženému Světlu! Byl to odvážný šachový tah, jemuž se nic nemůže rovnat. –

A tak se kolem země rozprostřely temnoty a pro duše nastala nejhlubší noc! – –

Nyní však byla tomuto zlu učiněna přítrž! Všichni lidé budou náhle vyburcováni z bludných domněnek! Málokterí ke spasení, mnozí k záhubě! Zúčtování za Golgatu přišlo! Avšak v jiném smyslu, než si dosud lidé mysleli! – –

Tak jako za dusné letní noci vyrůstají ze země houby, tak nyní vyvstanou z davů – jak bylo zvěstováno – falešní proroci, aby se na nich samotných naplnilo Slovo a aby mohli být souzeni, neboť svět má být od nich očištěn!

Nuže, malý zástupe, ať to bouří a burácí! Před jarním jitem *musí* zuřit silné bouře! Nechtě jsou strženy do záhuby milióny lidí – je to tak dobře a podle neochvějné vůle Nejvyššího! Každému se dostane toho, co si zasluhuje! Pokrytectví, mylné domnění lidí, kolik toho vědí, a svádění musí skončit.

Brzy se budou hlasitě a s jásotem opakovaně ozývat všemi světy závažná slova: »Dokonáno jest!«

Pak nastane jitro vzkříšení a zářící slunce vám přinese nový den! Bůh a Pán daruje svým tvorům, kteří se podřídí jeho vůli, novou dobu!

Potom si každá duše zhluboka, volně vydechne a toto vydechnutí bude stoupat jako dík, jako modlitba vzhůru k trůnu Nejvyššího, jako slavnostní slib, že bude JEMU sloužit tak, jak ON to chce! V tom pomáhej Bůh!

JEMNOHMOTNÉ TRNITÉ KŘOVÍ

CESTA ke Světlu a k Pravdě se již odedávna označuje za trnitou a kamenitou, za namáhavou a těžkou.

Člověk to prostě přijímá jako skutečnost. Nikdo nepřemýšlí, *proč* je tomu tak, jakou to může mít skutečně příčinu. A kdo se tím *přece* někdy zabývá, určitě si o tom utvoří nesprávný obraz.

Plná trní a kamenů, namáhavá a těžká je jen ta cesta, která je *neudržovaná*, po které se málo chodí!

To je příčina, proč těm několika málo lidem, kteří si ji po dlouhém bloudění zvolí, připadá těžká. Také zde je nutno stále brát v úvahu přirozené dění, nikoliv chybné smyšlenky a fantazie, ve kterých se lidský mozek při takovém myšlení rád utápí.

Cesta ke Světlu byla od samého počátku také jen světlá a krásná. A není jiná ani dnes pro *toho* člověka, který po ní jde se *svoobodným* duchem, nezdržován nesprávnými názory, jimiž mnozí až příliš rádi nechali zarůst své duchovní cesty jako plevelem!

Záleží zcela na člověku! Člověk, jehož duch ještě *volně* vzhlíží ke Světlu, a který nikdy neopomíjel rozvažovat a zkoumat ve svém chtění to, čemu ho učí nebo co mu vyprávějí jeho bližní, tímto způsobem *udrží* cestu ke Světlu, ten si ji zachoval čistou! Nenalézá trní ani kamení, když po ní kráčí, ale jen světlem ozářené, měkké květinové koberce, které blaží zrak a zrychlují jeho krok!

Každý člověk má pečovat o svou cestu, má se o ni starat a zabývat se jí. Kdo tak nečiní, pro toho je následkem nedbalosti cesta trnitá a kamenitá, těžko schůdná a velmi často i zcela zasypaná, takže ji už nakonec nemůže objevit, i když ji hledá!

Chce-li si člověk svou cestu udržet volnou a krásnou, je bezpodmínečně nutné, aby všechno, co slyší a čte, pečlivě zkoumal svým

3. JEMNOHMOTNÉ TRNITÉ KŘOVÍ

cítěním! Když bude něco číst nebo něčemu naslouchat, hned na začátku vycítí, zda ho to tísní nebo snad i mate, nebo zda ho to hřeje a zní jako hlas domova.

Pouze přitom nesmí nikdy zapomenout, že pravá velikost a přirozenost tkví jen v *prostotě*! Kde *ta* chybí, kde je nutné používat nejrůznější označení, tam chybí i správnost. Cesty pak nejsou nikdy jasné a nemohou být ani slunné.

Například když člověk, který má v sobě jasno, čte nebo slyší cokoliv mystického nebo okultního, okamžitě silně vycítí nejasnosti, a stejně je tomu i u církevních dogmat. Mlhavá vyjádření nebo nabubřelá slova mají všude zakrýt příliš zřetelně se projevující nevědomost. Pak se s oblibou lichotí lidským duším, jejich největší slabosti – především domýšlivost – se opěvují sladkou písní, aby lidé snadno a ochotně přecházeli všechna prohnílá místa, aby si nevšimli hlubokých trhlin a nepoznali všechny ty nemožné věci, které se před nimi stále znovu varovně objevují.

Kdo však přitom dbá na jemná varování svého nezkaleného ducha, udržuje si volnou cestu ke Světlu a k Pravdě.

Kdo se ale dá lákat touto nejasností a tíživým dusnem, protože to poskytuje neomezený prostor vlastním fantastickým myšlenkám, nechává jasnou cestu v sobě zarůst popínavým hloží a to jeho volnou chůzi brzdí a ztěžuje, často dokonce i znemožňuje!

Možnost poskytnout prostor bez hranic svým vlastním fantastickým výplodům je nesmírně láková. Rejdí v tom s radostí nespočet lidí, protože každý při tom může něco říci a smí se cítit důležitým v chmurných nejistotách zmateného myšlenkového světa!

Probojovat se k Pravdě nebude pro věřící z církví ani zdaleka tak těžké jako pro stoupence okultních sekt a sdružení. Věřícím z církví stačí, aby se trochu vážně snažili klidně rozvažovat, a ihned poznají mezery, které v tom vytvořilo pochybné rozumové vědění, jež není opravdovým věděním, a které zatemňují pravou cestu a způsobují, že lidem připadá spleťtá!

Vážnému lidskému duchu nedá mnoho práce, aby ve všech církvích rychle rozeznal pravdu od omylů. Proto člověka, který sku-

tečně zkoumá, nepoutají církve tolik, jak se zdá! Stačí prosté poctivé chtění, aby byla tato pouta díky rychle procitlému *vlastnímu* přesvědčení ihned roztržena.

Církve drží pevně jen *líné* lidské duchy. Těch ale není také škoda, protože se tím projevují jako líní služebníci svého Pána.

Při klidném pozorování každý člověk velmi brzy pozná, že dnešní církve neznamenaají nic jiného než organizace, které se snaží dosáhnout *pozemské* moci a udržet si ji. Stále znovu a znovu to dennodenně dokazují jejich zaměstnanci svým smýšlením a jednáním, když štvou a projevují nepřátelství vůči těm, kdo se jim nepodrobují! To všechno poznat není těžké. Právě tak není těžké poznat všechna dutá místa a nemožnosti, které byly vloženy do úkonů, tvrzení a učení. Není k tomu zapotřebí nijak zvlášť bystrého ducha.

Proto nějaká církev nemůže *myslícím* lidem způsobit tak velkou škodu, jak se často má za to. Lidi, kteří jsou duchovně *živí*, nemůže církev poutat!

Avšak nesmírné škody, které se stěží dají opět napravit, způsobují lidskému duchu okultní sekty a sdružení všeho druhu, i když se snaží předstírat, že mají jen vlastní vědění; to je ale *vším jiným* než pravým věděním! Lichotí rozumovým lidem i hledajícím. Proto mají úspěch, neboť mezi hledajícími je mnoho těch, kdo přes své hledání Světla s sebou ještě vlečou všechnu ješitnost svých duší a samozřejmě jí rychle padají za obět.

Protože právě okultismus i mystika poskytují této ješitnosti neomezené možnosti vývoje, táhne to tam takové lidi podle zákona přitažlivosti stejného druhu! Nejzevnější, nejmenší *účinky* tohoto zákona okultisté často pozorovali a snaží se je využít. Své slabé působení v tomto přirozeném dění nazývají vychloubačně »magií«! Zní to dobře a kromě toho to působí tajemně!

Tento *zákon* samotný, který je jednoduchý, a přesto ve skutečnosti prožhavuje světy a je významný svou donucující mocí, dosud v jeho velikosti neznají! Nevědí, že jsou s celým svým zdánlivým věděním v rukou tohoto zákona bezmocně posouvání sem a tam jako ubohé loutky!

3. JEMNOHMOTNÉ TRNITÉ KŘOVÍ

Působení těchto lidí *připoutává* jejich druhy a stoupence *k nížinám*, na něž by vůbec nemuseli dbát, kdyby šli klidně svou cestou ve vší prostotě a důstojnosti, která přísluší lidskému duchu. Takto jsou však zadržováni a jsou dokonce z největší části ztraceni, neboť osvobodit se ještě od hříček všech okultistů, které spoutávají ducha, vyžaduje od lidského ducha nesmírné úsilí. Taková činnost okultistů odvádí duchovní síly od přímých cest, jež vedou vzhůru! Jen zřídkakdy dokážou vyvinout sílu k tomu, aby se od toho opět osvobodili, protože silní *duchové* stejně nezůstávají mezi okultisty, leda z toho důvodu, aby se oddávali své ješitnosti.

Kde je možné setkat se v mnoha okultních oborech skutečně někdy s trochou vědění, jedná se vždy *jen* o nejnižší okolí jemné hrubohmotnosti nebo i hrubé jemnohmotnosti, tedy o nejbližší přechodné vrstvy. Byly označeny vznešeně znějícími názvy, aby to také trochu znělo, jak to odpovídá domýšlivosti všech tápajících lidí.

Ve skutečnosti je to právě tolik jako nic. Nebo přece! Jenže to neslouží ke vzestupu, ale ke *spoutání* každého lidského ducha, je muž – jak byl původně uzpůsoben – stačilo jen hrdě a svobodně projít těmito nížinami, aniž by se tím ještě zdržoval. Takto však okultisté přikládají cenu nicotnostem a vytvářejí tím popínavé hloží, které Luciferovi přísluhovači používají díky jejich jednání jako léčky na statisíce lidí! Tito lidé v nich zůstávají viset jako mouchy v pavučinách.

Jen se podívejte na jejich knihy! Co je v nich nahromaděno slizkého sebeoslavování velkých i malých horlivců, kteří si myslí, že jsou vědoucí!

Směšně malé, samozřejmé události se zde zveličují na významné věci s houževnatostí a vytrvalostí, které by bylo možné použít k něčemu lepšímu. Tyto události posuzovaly prababičky mnohem jasněji než tito jejich potomci, upozorňující s mnohým křikem na sebe a na své vysoké vědění. Čím jsou líčení zmatenější, čím nerosozumitelnější je způsob vyjadřování ve strojených formách, tím se považuje za krásnější. Nejvyšším cílem je často vzbudit senza-

ci, jako u mnoha žurnalistů, jichž se objevují celé davy a kterým není nic svaté, nejméně pak Pravda.

Je neuvěřitelné, co všechno se tím vypouští na lidstvo! A mnozí po tom sáhnou až příliš rádi. Je to přece »zajímavé«, může to dokonce někdy způsobit mrazení. Čtenář a posluchač může myšlenky dál spřádat a sám sebe jítřit v lehké hrůze, může při tom dokonce hrát nějakou roli. Cítí se přece obklopen nejtajemnějšími věcmi, které ho dříve nikdy neznepokojovaly. Nyní *je* díky tomu náhle někým, kolem něhož se toho mnoho odehrává *kvůli němu!*

Právě všechno, čemu člověk zcela nerozumí, ale co může vyzdobit bohatou fantazií, ho vábí »*možnostmi*«! Tito lidé pak vykládají podle vlastního uvážení mnohé z toho, co dosud prožili, a leccos, čeho si dosud vůbec nevšimli, náhle hraje velkou roli.

Život, který byl dříve tak prázdný, dostává obsah! A člověk tím *podle svého mínění* mnoho získal, probudil se a nazývá sám sebe duchovně vědoucím!

Podivní lidé! Nepomyslí již vůbec na to, že by tomu ve skutečnosti mohlo být také *jinak*. Pohybují se ve vlastním myšlenkovém světě, ve kterém je jim tak příjemně proto, že byl vytvořen na základě jejich vlastních pojmů.

Tento svět však dlouho nepotrvá! Musí se rozpadnout v hodinách soudu! Pak ale všechny tyto duše ztratí oporu, budou mrznout v nevýslovném zoufalství a budou rovněž strženy do víru, který tlakem Světla musí náhle zesílit v tajfun.

Všem se tak dostane jen toho, co si vytvořili! Ve své ješitnosti způsobují nesmírně velkou škodu. Posvátné pojmy, které lidem skutečně pomáhají vzhůru, okultisté pokřivili a překroutili. Zůstaly z nich jen nejnečistější náhražky, na nichž je zřetelně patrná nesmírná lidská domýšlivost. Už jen tím hrozí strašlivý soud!

Okultisté natropili hrozné zmatky. Povrchní pozorování nejvzdálenějších výběžků skutečného dění ve stvoření vydávají za vědění, které má vysvětlovat jeho příčiny a průběh. Přitom nemají opravdové vědění o zákonech tohoto stvoření, nemají o nich ani tušení a čerpají jen ze své vybičované fantazie!

3. JEMNOHMOTNÉ TRNITÉ KŘOVÍ

Tak okultisté zkreslují Boží moudrost spočívající ve stvoření, špiní posvátné zákony, jimž nerozumí a které vůbec neznají, a zdržují tisíce lidí od toho, aby šli prostou a jasnou cestou, která je každému lidskému duchu přesně předepsána, je pro něho užitečná a chrání ho před nebezpečími! Okultisté naproti tomu sami vyvolávají nespočet nebezpečí, která dříve nikdy neexistovala, ale která se zformovala teprve tímto lehkomyšlným jednáním!

Je ale blízko den, kdy jejich prázdné rádoby vědění bude muset předstoupit před Světlo, kde se musí projevit a zhroutit se! Jsou to nejhorší nepřátelé všech pozemských lidí, kteří usilují ke Světlu. Nemají ani jedinou vlastnost, kterou by bylo možné při jejich posuzování omluvit. Jsou nevědomky nejhorlivějšími lovci lidských duší pro temno! Nevědomky, protože ješitnost jim kalí jasný rozhled. Sami již nebudou moci nikdy dosáhnout síly k záchraně, protože se příliš zapletli do sítí pozemského rozumování a do omylů, v nichž se zahrabali!

Ve své bezmezné domýšlivosti nejenže zlehčují velikou Boží lásku, ale částečně se dokonce ještě chtějí sami vyvinout v božské lidi!

Nebude to dlouho trvat a celé lidstvo bude muset poznat, jaká nesmírná hloupost je právě v *této* myšlence. Již ona sama dokazuje, že tito lidé nemohou mít ani tušení o skutečných Božích zákonech ve stvoření a o tomto stvoření samém!

Okultisté staví trůn lidskému duchu, který má ve stvoření jen *sloužit* Světlu! Snaží se ho povýšit na střed, ba dokonce na východisko.

Když se dnes některý tělesně nebo duševně trpící člověk obrátí ke svému Bohu s vroucí modlitbou a je jím vyslyšen, takže se uzdraví, pak tito lidé, kteří si myslí, že vědí všechno lépe, pro to podávají jednostranná vysvětlení, jež se snaží Boha snižovat. Mluví o autosugesci, která prý způsobila toto uzdravení, o síle spočívající v *lidském těle*, v lidském duchu, která mu dovoluje uskutečnit všechno, co jen správným způsobem chce!

Tím se rychle opěvují *lidské* schopnosti a špiní se posvátnost ví-

ry a přesvědčení o Boží moci! Špiní! To je správné slovo. Vždyť mnozí pak dokonce tvrdí, že sám Syn Boží kdysi působil sugescí a že počítal s autosugescí.

Tak daleko zachází lidská domýšlivost mnoha okultistů! Stali se popírači Boha a oslavují lidského ducha!

Všichni to nepřiznávají, protože nevidí, že jejich nauky mohou vést nakonec jen k tomuto bodu! Dohlédneme-li až do konce, je posledním plodem těchto nauk zcela jistě popření nedotknutelné moci Boží!

S luciferovskou obratností překrucují skutečnosti v obraz, který na rozum působí velmi věrohodně, vědoucím jsou však na něm patrné přesné hranice, kde se chápavost takových okultistů nemůže dostat dál. To svědčí o pouhém rozumovém chtění, není zde ale ani stopy po čistém duchovním vědění! Jestliže se okultisté považují za učedníky čistých duchovních věd, je to nejhrubší sebeklam! Je v tom téměř mírná ironie!

Vším, co činí a říkají, jen stále znovu dokazují, že mají vysloveně rozumové chtění, přičemž jsou zvlášť zdůrazněny jeho slabosti, a že zůstali velmi vzdáleni duchovnímu vědění, před kterým stojí úplně bezradně. Nemají ani tušení o pravém druhu zákonitého působení ve stvoření, tím méně chápou podivuhodné stvoření samé.

Ani při záračných uzdravováních a jiných Kristových záracích nebyla nikdy zrušena tato zákonitost ve stvoření. To se vůbec nemohlo stát, protože Boží zákony ve stvoření jsou již od počátku *dokonalé*, a nelze je tedy změnit nebo zrušit.

Boží síla zrychluje působení zákonů a tímto způsobem může provádět *zázraky*. Děj sám vždy jen odpovídá zákonům stvoření, neboť jinak není žádný děj ve stvoření vůbec možný, ani nejjednodušší pohyb. Vznesená síla božského původu ale může urychlit jejich *působení*, v některých případech je i okamžitě vyvolat! V tom spočívá a vzniká pro lidského ducha *zázrak*!

Ani Bůh nebude nikdy jednat libovolně, protože v sobě chová zákony v nejčistší formě, sám je také zákonem. Každé Boží jedná-

3. JEMNOHMOTNÉ TRNITÉ KŘOVÍ

ní proto vždy odpovídá zákonům. Každý čin Boží vůle se proto vždy projevuje způsobem přiměřeným těmto zákonům!

Dejme tomu, že nějaký nemocný vroucně prosí v modlitbě o uzdravení. Při této modlitbě je v nejčistší pokoře duchovně široce otevřen pro splnění své prosby. Prosba proto stoupá vzhůru a po paprscích této pokorné prosby může k němu sestoupit splnění. Toto splnění je *chtění* Světla! Chtění spočívá ve Světle samotném, je stále stejné a kdykoliv připraveno pomoci tam, kde k tomu nalezne pravou půdu. Pokorná prosba je pravá půda, na níž může zapůsobit čistá síla Světla. Je to pak sice také zásluha lidského ducha, protože se otevřel možnosti pomoci, a rovněž tak i následek určitého působení nebo chtění tohoto lidského ducha, *nikdy to však není příčinou jeho uzdravení. Není to ani síla, která mu mohla pomoci a také mu pomohla!*

Člověk se tomu může jen otevřít, nikdy však nemůže uzdravit sám sebe autosugescí! Ve své krátkozrakosti zde okultista zaměňuje *otevření se* pomoci s pomocí samotnou! Je to nesmírná vina, kterou tím na sebe uvalil a kterou bude muset těžce odpykat, neboť tím lidstvu způsobil nevýslovné strasti!

Protože ve Světle je *stále* připravena pomoc pro ty, kdo se jí správně otevrou, a pomoc při malých záležitostech je dokonce *stále obklopuje*, neboť její část spočívá přiměřeně oslabená v samotném záření tohoto stvoření, přišli ti tolik chytrí lidé při svých pozorováních nakonec domýšlivě na myšlenku, že je to *lidský duch*, který si sám může vytvořit tuto pomoc.

Ovšemže ji může získat, ale jen když se správně otevře, aby *mohla vejít!* Nic víc. Pomoc samotnou, sílu, záření, které je k tomu potřebné, on nevytváří! To spočívá jedině ve Světle, v Bohu, který vám pomoc posílá!

Člověk však pozoruje pouze *účinek* a z něho vyvozuje závěry. Ty byly dosud v mnoha případech závěry chybnými, vzniklými z domýšlivosti, kterou má v sobě! Při *správném* stanovisku, kdyby se tedy jeho duch správně a široce otevřel, by mohl vykonat zcela jiné věci. To si ale znemožnil naukami mnoha okultistů, kteří by se

rádi povznesli na bohočlověka, protože prazákony stvoření jsou jim cizí.

Tisícero násobně rozvětvená, vždy ale poslušná tlaku základního zákona, jsou záření posilujícího a tím i léčivého Světla vetkána do pozdějšího stvoření a čekají na to, že je tvorové využijí! Nejsou však v lidském duchu, tím méně v lidském těle, ale jsou *mimo* ně. Lidský duch musí hledat spojení a správně se otevřít pro jejich přijetí, a toho se nejlépe dosáhne pohroužením se do vážné modlitby.

Protože ve Světle je stále připravena pomoc pro lidského ducha, *chce-li* se pro ni otevřít, stává se, že mnohému se dostane malé pomoci tím, že se otevře, jak se to naučil. Kde přišly takové pomoci, stalo se tak v okamžiku, kdy se probudil cit lidského ducha, který skutečně správně odpovídal zákonům ve stvoření a umožnil navázat spojení s pomocí a přijmout ji. Tohoto citu si člověk nemusel být pozemsky vědom, neboť je to pouze duchovní dění, které pozemský rozum velmi často nepozoruje. Stačí k tomu hnutí během okamžiku. Přitom se pak dostaví pomoc Světla, protože existující zákony poskytování pomoci nemohou být nikdy zrušeny! Naplní se, i když o tom člověk *neví*.

Okultista však nic z toho nevidí a pevně věří, že toho dosáhl opravdu jen svou sugescí nebo autosugescí! V tom se mylí, neboť se mu nikdy nedostane pomoci tam, kde je zapotřebí ještě větší síly, než je ta, která je stále připravena ve stvoření.

V takovém případě totiž musí nejdříve zapůsobit shůry zvláštní čin vůle Světla, aby posílil proud síly! A to může nastat jen jako následek opravdu zbožné modlitby, prosby, která vyvěrá z přesvědčení o všemohoucnosti a lásce Boží!

Také pravá přímluva může někdy dosáhnout toho, že zapůsobí pomoc! Když člověk velmi těžce onemocní, je také vnitřně oslabený, apatický a zcela neutrální. Není v něm tedy odpor, i když on sám není nijak zvlášť věřící. Tento neutrální stav jeho ducha dovoluje vniknutí síly Světla, která může být přivedena upřímnou přímlovou! Pak se stává, že se člověku někdy dostane pomoci i *přímlovou*.

3. JEMNOHMOTNÉ TRNITÉ KŘOVÍ

Jestliže v něm ale po uzdravení znovu procitne odpor proti pravé víře, vzroste tím i jeho vina. Bylo by pak pro něho samozřejmě lepší, kdyby *přece jen* zemřel, protože až později skoná, musí klesnout hlouběji, než by tomu bylo dříve! Z těchto důvodů není každá přímluva oprávněná nebo dobrá. Na štěstí pro člověka *nebývá* pravá přímluva za nemocného často vyslyšena!

Neznalostí působení těchto prostých zákonů stvoření si ctižádostiví okultisté vytvořili mezerovitý obraz a zavedli tím tisíce lidí do bludiště, z něhož těžko uniknou.

Vznešená slova »čistá víra«, »čisté přesvědčení« tak okultisté otrávilí a jako jejich špinavý odlesk nabídli lidem jen méněcenné výtvary rozumu – sugesci a autosugesci.

Cestu ke zdokonalení lidského ducha si okultisté sami uzavřeli!

Blíží se však hodina, kdy tomuto nízkému jednání bude učiněna přítrž a kdy se k povznesení a záchraně mnoha lidských duchů konečně opět rozšíří vyšší vědění o síle Světla!

KASTOVNICTVÍ, SPOLEČENSKÝ ŘÁD

STÁLE napadaný třídní společenský řád a kastovnictví mají svůj původ v prostém vycitování působení jednoho ze zákonů stvoření: zákona přitažlivosti stejnorodého.

Byla to jedna z největších chyb lidstva, že příliš málo dbalo nebo vůbec nedbalo na toto působení, a tím přispělo ke vzniku mnoha omylů, které musí vést k velkému zmatku a nakonec k úplnému zhroucení!

Tento zákon *vycitovali* všichni lidé. Co je ale výš než výhradně hrubohmotné vědění, co přímo a úzce nesouvisí s pozemskou možností výdělku, na to se lidé dívají příliš povrchně a pokládají to za vedlejší. Proto také nikdy nepoznali to, co je nejdůležitější pro vybudování základů harmonicky vzestupného pozemského života, tím méně to pak správně zpracovali a vetkali do hrubohmotnosti, tedy do všedního pozemského života! A do života této země to *musí* být vetkáno, protože dokud jen jediný z prazákonů stvoření zůstane lidmi nepochopen, takže jej budou v hrubohmotném životě velmi křivit nebo opomíjet, nemůže nikdy vzniknout harmonie.

Všechny staré národy se již rozdělovaly na různé společenské stavy nebo třídy vzdělání, neboť poznaly nutnost toho, i když nevědomě, ale přesto mnohem lépe, než je tomu dnes.

Jen se rozhlédněte! Kdekoliv se sejde jen několik lidí, projeví se velmi rychle a jistě i tento zákon, a to takovou formou, ze které je vždy poznat svobodné chtění těchto lidských duchů. Duchovní chtění je totiž schopné vtisknout všem formám svou pečeť, ať je již plně vědomé, nebo se odehrává nevědomě. Na formě je proto vždy patrná zralost nebo nezralost ducha.

Sejde-li se pět lidí nebo jen tři za nějakým účelem, ať už k práci nebo zábavě, velmi brzy se mezi nimi vytvoří podle stejného dru-

hu dvě skupiny, i když je to jen při výměně názorů. Jestliže se něco takového opakuje neustále již milióny let, musí to mít hlubší příčinu a nemůže to být jen činnost ze zvyku.

Ale i z tohoto nápadného dění byly vyvozeny jen zcela povrchní a vzhledem k závažnosti věci lehkomyšlné a *příliš omezené* závěry. Byly totiž zformovány *rozumem*, který může pochopit vždy jen poslední, hrubé výběžky skutečného působení, nikdy je však není schopen sledovat až do mimohmotnosti, protože sám je přece původem jen z hrubohmotnosti. A právě v mimohmotnosti je zdroj veškeré síly a všech záchvěvů, které neúchylně pronikají různými druhy stvoření.

Co tedy na základě tohoto pozorování zde na zemi zformoval rozum, v tom chybí skutečný život, *pohyblivost!* Stalo se to *nesprávným* a *nezdravým* následkem strnulosti hrubohmotného systému, který vznikl při každém zřízení a vtlačil všechno živé do *mrtvých* forem.

Člověku se pak vede jako rostlině, která byla vytržena ze své původní půdy a v nové náhradní půdě se jí už nedaří, protože tato půda neodpovídá jejímu druhu. Rostlina musí zakrnět, zatímco v pravé půdě by plně rozkvetla a mohla přinést bohaté plody, svému okolí ve stvoření jen k užitku a sobě k nejčistší radosti a k trvalé přeměně síly.

V této velké chybě stále spočívá zárodek zhroucení.

U výrazu kastovnictví není nutné ukazovat na určitý národ, neboť kastovnictví bylo u *všech* národů! *Musí* se vyvíjet tam, kde jsou lidé, bude však vznikat nesprávně tak dlouho, dokud zákony ve stvoření zůstanou nepoznány jako dosud.

A toto nesprávné pojetí muselo vyvolat závist a nenávist, úsilí rozbít to, co existuje. Toto nevědomé úsilí vyrostlo zákonitě ve zkázonosnou vlnu, která při uzavírání kruhu dění přinesla jako svůj květ převrat, protože to vůbec nebylo možné jinak.

V něm se jako ovoce projevuje to, co bylo v dosavadním uspořádání *lidského soužití na zemi* nesprávné, ukazují se všechna místa, kde lidé nedbali na prázakony stvoření nebo kde je vědomě kři-

vili. Tyto účinky *musely* přijít, protože Světlo, které nyní proniká, žene také všechno nesprávné až k nejvyššímu vrcholu, aby se to pak v přezrálosti samo zhroutilo a vytvořilo půdu pro novou výstavbu podle Boží vůle. Vůle Boží byla již od počátku zakotvena v zákonech tohoto stvoření a nelze ji zkřivit nebo nechat zarůst plevellem bez zlých následků.

Je to sklizeň veškeré setby, která byla od počátku působení lidí zaseta jejich chtěním. Sklizeň všeho správného i všeho nesprávného, ať již toto nesprávné vzniklo kdysi ze zlovůle nebo jen z neznalosti Božích zákonů ve stvoření. Zvětšenou silou Světla to vykvetě a *musí zjevně* ukázat své ovoce, které původci toho, jejich stoupenci i následovníci musí nyní při posledním soudu přijmout během zpětného proudění zvratného působení jako odměnu nebo trest!

Neblahá nepřátelství a rozkoly v mnoha stranách nejsou následky chybné výstavby státu, ale pouze pokračováním nesprávného rozdělení na třídy, které vzhledem ke své strnulosti a pokřivenosti nemohlo nikdy vést u lidstva žijícího na této zemi k harmonii!

Vezmete-li v úvahu ještě i prazákon nutného pohybu, pak poznáte, že pohodlný, klidný střední stav tím musel utrpět největší škodu. – Byl to jen účinek nutného prazákona pohybu!

Pohodlnost jde ruku v ruce s domýšlivostí a leností ducha: Obojí *překází* duchovnímu pohybu právě tak jako vážnost a moc, které až příliš snadno vedou k pýše, jak se to často vyskytovalo u vyšších tříd. To vše brzdí, zpomaluje duchovní pohyb a naopak to jednostranně podporuje práci rozumu.

Rozumová práce však není současně i duchovním pohybem! V tom je velký rozdíl.

Ale závist a nenávist nižších vrstev zasahuje mnohem hlouběji. Svým žářem se dotýká *cítění* a tím i ducha. Tak *stupňuje* duchovní pohyb, a to i u lidí, kteří tělesně patří k zahalečům!

Protože tento pohyb, vystupňovaný až v horečku, je *v rozporu* s prazákonem stvoření stejně jako pohyb příliš pomalý, *musela* nakonec propuknout disharmonie jako vybičované mořské vlny, přesně

podle ženoucího se a samočinného působení prazákona! Nemohlo to být jiné!

Mluvím zde úmyslně o vyšší, střední a nižší společenské třídě, protože původní rozdělení bylo takové. To však bylo nesprávné. Tyto třídy, které jsou v podstatě nutné, nemají působit pod sebou nebo nad sebou, ale *vedle sebe*, každá třída sama o sobě *plnocenná* jako určitý druh, který je nepostradatelný a má ve stvoření dozrávat k plnému rozkvětu a vydat své ovoce, aby vykonal velké, ba největší věci na půdě svého zcela určitého druhu, která jediná mu to umožňuje a poskytuje mu k tomu sílu!

Podívejte se, lidé, na jednotlivé *rasy* na zemi! Můžete se z toho mnohému naučit. Každá rasa se může zušlechťovat, zrát, růst a sílit jen *sama v sobě*, smísením *dvou* ras se ale jen rozmnoží nedostatky, slabosti a chyby *obou* ras, které se smísily, a jako ovoce to pak až na řídké výjimky přinese nesmírné vystupňování *všech chyb*, málokdy něco dobrého!

Chápejte to jako pokyn stvoření, řiďte se tím ve svém hrubohmotném každodenním životě na zemi. Zde na zemi máte hrubohmotný šat, pozemské tělo, o které musíte náležitě dbát, neboť v něm spočívá zde na zemi rozmnožování rasy! Na to nikdy nezapomeňte. Tyto zákony nemůžete nikdy beztrestně obcházet.

Všichni jste zde ale společně odkázáni na zemi. Každý má právo zde působit a vyvíjet se. Nejen právo, ale i posvátnou povinnost! Ne však tak, aby někdo byl výš a druhý níž, ale *vedle sebe*. Povšimněte si tónů. Každý tón je zcela pro sebe, zůstává samostatný a nedá se smísit. A jen když stojí na *správném místě vedle* tónů jiných druhů, může vzniknout souzvuk, který je libozvučný. Pokušíte-li se tóny přemístit a seřadit je jinak, musí být následek toho vždy nesouzvuk, jehož účinek se může vystupňovat až v pocit tělesné bolesti a nakonec až k nesnesitelnosti.

Učte se na tom a pochopte to! Nevezměte ale zase hned od začátku všechno za nesprávný konec!

Oč jste se dosud pokoušeli, bylo proti harmonii Božích zákonů ve stvoření, a proto jste nemohli očekávat nic jiného než *to* ovoce,

jaké pro vás nyní uzrává! Hodte je do ohně a začněte rozsévat znovu. Obnova se může uskutečnit jen od základů.

Jedněte podle toho, neboť nemůžete pokřivit ani jediný z prázaků stvoření, aniž byste za to nemuseli sklidit velkou škodu. Naučte se zákonům a *potom* na nich stavte, tak dosáhnete i míru, radosti a štěstí!

Vezmete-li v úvahu, že vlastně všechno, ale úplně všechno bylo založeno jenom na penězích, pozemské moci a pozemských hodnotách, není nynější kritická situace nic divného a podle zákonů stvoření bude mít za následek zhroucení!

A jak tomu bylo zde, tak je tomu se vším ostatním, co se nezakládá na Božích zákonech, které lze přece tak snadno poznat v prázákonech stvoření.

Nyní musí být vše dohnáno ke konečnému rozuzlení. Světlo, pronikající do temnot této země, vybičovalo například neustálé zbrojení s myšlenkou na válku, takže po něm muselo dojít k válce mas. Podnět k ní daly jen lidské myšlení, lidské chtění, lidská opatrnost a lidský strach. Tím člověk vytvořil ve stvoření *formy* a ty pak podněcovány zesíleným Světlem mocně vyhnaly do květů a plodů, tedy k činům. *Musely* vyrůst jako všechny formy, které se dosud nacházejí ve stvoření, ať jsou jakéhokoliv druhu.

Musí růst, budou Světlem povzneseny a posíleny k dalšímu trvání, jestliže odpovídají zákonům této síly Světla, nebo budou posíleny jen proto, aby bujně vyrostly, na této síle Světla se zlomily, a tím se samy odsoudily, neodpovídají-li zákonu této síly Světla a nemohou-li s ní proto ani navázat spojení.

Tak se všechno nesprávné vyžije samo v sobě až k smrti tím, že se to nyní projeví všem viditelně, i to, co by se ještě rádo skrývalo. Pod tlakem Světla se nic nemůže nadále udržet ve skrytu, musí to ven, na denní světlo, musí v *činu* ukázat své *plody*! Aby tím bylo zcela přesně poznáno takové, jaké to skutečně je. *A to všechno samo sebou.*

Zde již nepomůže zpěčování ani rozumové chytračení, které se dosud často osvědčovalo v temnu a pološeru tohoto velkého zmat-

ku. *Všude musí být Světlo!* Podle samočinných a nyní mocně posílených základních zákonů tohoto stvoření. Člověk se svým chtěním již není ničím v tomto mocném soukolí, které je znovu proniknuto Boží silou, zrychluje své působení a ženouc se vpřed uskutečňuje očistu a díky ní se obnovuje!

Neříkejte přitom, že mnozí vedoucí představitelé působí davovou sugesci, protože ta v tomto smyslu neexistuje. Děj je zcela jiný. Vedoucí představitel může svým úsilím dosáhnout jenom jednotného myšlení. Hnací sílu ke vzplanutí k činu poskytuje pouze trvalé samočinné působení prazákonů stvoření! Lidé se ale žel na všechno dívají podle ustálených názorů z nesprávné strany, jako by síla vycházela z jednotlivce nebo vůbec z člověka. A přece je to naopak! Každá síla přichází jen shůry!

Proto nemohlo nastat nic jiného než stranické boje nejodpornějšího druhu a ty se stupňují, *až se strany samy zhroutí*, protože následkem neznalosti prazákonů stvoření stojí na nesprávném základě, takže nikdy nemohou dosáhnout shody.

Jako květu všeho plevelu ve stranictví se daří novinám, které svým nesvědomitým štváním otravují ještě i *tu* část lidstva, která chce jít klidně svou cestou. Listy se snaží bez zábran navzájem předstihovat, neboť pod tlakem síly Světla nyní musí *ukázat* všechnu prázdnotu, všechno chybné úsilí, které vynakládají! A také to ukazují! Vtiskují si *takovou* pečeť, která je jich hodna a kterou již nebudou moci změnit ani odstranit, až pro lidi nadejde hodina osvětlení díky jejich *vlastnímu prožití*, vlastnímu poznání!

Pak již noviny nebudou moci couvnout tam, kde zašly příliš daleko a kde si tím samy znemožnily návrat. Tak dojde i zde vlastní vinou k pádu a sebezničení. Když se ale potom všechny strany podle posvátných zákonů tohoto stvoření svou vystupňovanou činností vyžijí až k smrti, jako první následek toho zanikne i většina novin, protože již svým čtenářům nebudou moci nic poskytnout. Spolu se závisí, nenávisí a nepřátelstvím se zhroutí i jejich základy, neboť k takovému rozkvětu mohly dospět jen v *tomto* bahně. Na *dobré* půdě nemají možnost žít.

Všechno musí být nové! Ani církve nezůstanou ušetřeny, pokud se týká toho, co v nich bylo dosud nesprávné. Podle zákonů stvoření i zde jde nyní všechno svou cestou a nemůže již být ničím zadrženo. Co se zcela neshoduje s Božími zákony, které nespočívají v knihách, ale *ve stvoření*, musí vyjít najevo. Při uzavírání kruhu dění nyní důsledně podle druhu setby dozrává ke sklizni ovoce všeho, co lidé svým chtěním a konáním vetkali do stvoření. To je ten mnohokrát zaslíbený soud před příchodem nové, Bohu milejší doby!

Hořce chutná ovoce, které lidské chtění vypěstovalo ve stvoření a které nyní lidstvo musí požívat, i když se jím otráví a zahyne! Příliš dlouho se vzpíralo každému poznání, protože neodpovídalo jeho dosavadnímu smýšlení.

Nejprve se ale musí *všechno* stát novým, než bude moci nastat vzestup, jak to zaslíbení již dlouho oznamují a jak to již kdysi prohlásil sám Syn Boží. To také znamená, že *všechno* bylo nesprávné.

S myšlenkovou leností však každý člověk stále ještě přechází tuto skutečnost, i ti lidé, kteří sami o tomto zvěstování často mluví. Vědí o něm, nedbají však na ně s *tou* vážností, jaká je nutná k jejich spáse!

Všechno se žel stále chápe a vykládá *tak*, jak to odpovídá sobeckým nebo pohodlným přáním jednotlivce. A co se mu nelíbí nebo čemu snadno neporozumí, to většinou odmítne nebo toho vůbec nedbá, protože v té chvíli je to tak pro něho pohodlnější.

Jen tam, kde je *živé přesvědčení*, se Slovo stává činem a poskytuje lidem skutečně pevnou oporu! Všechno pravé i nepravé se bude muset brzy projevit, takže to bude každý zřetelně pozorovat. Až se lidé vlivem prožití probudí, všechno nepravé se rychle zhroutí a už nikdy nebude moci znovu vzniknout. Člověk se naučí rozlišovat jen při prožívání! Pokud mu chybí přesvědčení, k němuž se dospěje prožitím, setrvává ve slepé, nečinné víře, která nepřináší jeho duchu užitek, ale uspává ho a ochromuje.

Jděte, lidé, a *prožívejte*, když dobrovolně pohybem svého ducha

již nemůžete dospět k poznání Boží Pravdy, protože si stále uzavíráte všechny přístupy k tomu.

Také vaše rčení »Před Bohem jsou si všichni lidé rovni!«, které často pronášíte a které dosud chápete nesprávně, velmi rychle ztratí své opodstatnění, jestliže se jím budete chtít i nadále utěšovat podle *svého* výkladu.

Toto rčení je samo o sobě správné, ale jeho dosavadní výklad je nesprávný! Ani zde Boží zákony ve stvoření nepřipouštějí tak pohodlný výklad.

Je sice správné, že *před* Bohem jsou si lidé rovni a že nezáleží na tom, co mají za sebou. Stát před Bohem, tedy dospět až ke stupňům jeho trůnu, ale může jen málo lidí. Na tuto závažnou okolnost však pozemský člověk ve své navyklé povrchnosti nemyslí, ale snaží se namluvit si, že v duchu je naprostá rovnost před Bohem. Že je výslovně řečeno »před Bohem«, na to už nedbá. Klidně to přechází a přidržuje se v této větě jen výrazu »rovnost«.

Nehledě k tomu, že v této rovnosti před Bohem je také vyjádřeno, jak nicotné jsou pozemské hodnosti před všemi Božími zákony, které při přechodu lidského ducha z hrubohmotné pozemské schránky do jemnohmotného těla nečiní rozdíl, zda byl tento člověk na zemi žebrák nebo král, kněz nebo papež, a před Bohem je *lidským duchem* a ničím víc, který se sám musí zodpovídat za všechny své myšlenky, slova a činy, spočívá v těchto slovech ještě vyšší smysl.

Být *před* Bohem znamená být před stupni Božího trůnu, tedy v duchovní říši, v ráji, který se rozprostírá pod stupni trůnu. To je v této větě nejdůležitější, člověk si toho ale nevšímá. Je to to nejtěžší, protože lidský duch se ve stvoření dostane až *před* Boha *teprve tehdy*, když odčiní všechny viny a vše nesprávné, co ho v tomto stvoření zatěžovalo. Všechno, i ten poslední prášek! Dříve nemůže »stát před Bohem«!

Přesto Boha nikdy nespatří, neboť to člověk nemůže. Mezi ním a místem, jemuž se říká »u nohou Božího trůnu«, je ještě nesmírně velká propast. Lidský duch ji nikdy nemůže překročit. Člověk se

proto musí spokojit s tím, co má. Již toho je nesmírně mnoho a člověk z toho skutečně využívá stěží tu nejmenší část.

Lidští duchové *zde na zemi* a také všichni, kteří se nacházejí ve stvoření, *nejsou* před Bohem *rovnocenní!* Takový názor je neblahý omyl! Nejdříve musí být člověk ve své zralosti a čistotě tak daleko, aby mohl před Bohem obstát nebo před ním stát, a *pak* smí říci, že je *roven* ostatním, kteří současně stojí před Bohem. Potom je lhostejné, co je *za* ním, protože před Bohem nemůže stát dříve, dokud nepohaslo a nebylo smazáno všechno, co na něm bylo předtím ještě nesprávné, ať to byly názory nebo činy. Jakmile stojí před stupni trůnu, je to odpykáno a odčiněno, neboť dříve se tam nedostane. Ani lstí, ani mocí, protože zákony ve stvoření to nepřipustí.

Jestliže tam ale už jednou je, pak je i přes největší dřívější chyby v každém případě naprosto stejný, jako kdyby na něm nikdy nebylo nic nesprávného! Tak to má podle Boží vůle být i *zde na zemi*. Lidé toho však v zákonech, které si sami vytvořili, nedbají. Neopírají se přitom o Boží vůli, ale vždy od Boha očekávají více, než jsou sami ochotni dát svým bližním! To již kdysi dost zřetelně vyslovil Kristus ve svém podobenství o nevěrném služebníkovi. –

Dosavadní prázdná slova se nyní díky síle Světla stanou zjevnými! A tím bude samo od sebe vypuzeno všechno, co bylo dosud chorobné, a dojde k uzdravení. I všechno nesprávné bude probuzeno a musí ukázat své ovoce před celým lidstvem! Aby je lidstvo podle toho poznalo! Hněv všemohoucího Boha se postará o to, aby zlo rozsápalo samo sebe! Pouze nedbáním Božích zákonů ale mohly uzrát takové výstřelky a špatné ovoce, jaké dnes musíte všude přijímat a požívat, abyste se tím osvobodili, nebo zahynuli!

Až se tato zla sama sebou odstraní, *pak* lidé postupně poznají, jak ve skutečnosti tímto jedem trpěli. Teprve *potom* si volně vydechnou ve svěžím vzduchu vytvořeném očistnými bouřemi nejtěžšího druhu.

Dnes to však ještě není tak daleko. Všude ještě vládne strach! Lidstvo si to sice dosud nechce přiznat, ale přesto jedná z tohoto strachu, neboť se již objevuje nenávisť! Skutečným zdrojem nená-

visti *je* ale strach! Co pozemští lidé z nenávisti napadají, toho se také ve všech případech obávají. Takový je jejich zvyk.

Skutečná nenávist vzniká jen ze strachu, nikdy z hněvu nebo rozhořčení, z něhož se zase rodí posvátný hněv. Nenávist nemůže vzniknout ani z pohrdání nebo z ošklivosti.

A protože strach již přechází v nenávist, není už konec daleko. Tento strach nyní vzniká v pozemských lidech tlakem Světla, je- muž nemohou uniknout osvědčeným a obvyklým chytračením ro- zumu, který poprvé po tisíciletích selhává, protože je bezmocný proti živé a všemohoucí vůli Boží! –

Všechno dění, které vám vysvětluji, zasahuje celé lidstvo. Ne- myslete si proto podle lidského způsobu, že všechno bude vyříze- no již za několik dní, týdnů nebo měsíců. Je to zápas, který trvá již léta, jeho konec je však vetkán do prazákonů stvoření jako napros- té vítězství Světla!

Lidé, *probudte se* v prožívání, abyste v tomto zápase nemuseli zahynout! Neboť nyní má brzy vzniknout lidstvo, které se bude vě- domě zachvívat v prazákonech stvoření, aby tím bylo trvale odvrá- ceno neštěstí jako následek nesprávného života a aby na této po- zemské pláni mohly vládnout jen mír a radost. Vám ke spáse, Bohu ke cti!

USILUJTE O PŘESVĚDČENÍ!

USILUJTE o přesvědčení ve všem, co činíte! Jinak jste mrtvé loutky nebo prodejní žoldnéři! V království Božím na zemi má být vyraženo všechno mrtvé a líné a nemá už mít právo na existenci. Neboť člověk, který zůstává jen formálním stoupencem čehokoliv, je před Božími zákony bezcenný. –

Rozhlédněte se kolem sebe, abyste se ze všeho mohli poučit. Denně, ba každou hodinu se vám k tomu naskýtá příležitost. Pozorujte dění ve všech zemích. Masy, které se dříve po léta v různých stranách špinily a napadaly, dokonce skutečně proti sobě bojovaly a neštítily se při tom ani vražd, jdou mnohdy druhý den společně ulicemi a zpívají a mávají slavnostními pochodněmi, jako by byly již léta věrnými přáteli. Přes noc. A to jen proto, že si jejich čelní představitelé podali za nějakým účelem ruce. Kde najdete v takových případech osobní a skutečně pevné přesvědčení, kde je vůbec nějaké přesvědčení? Přesvědčení chybí. Mnoho tisíc lidí tak společně pochoduje, aniž by něco cítili, a jsou proto pro něco velkého bez ceny. Na takové půdě nemůže nikdy vzniknout království, které by se zachvívalo v Božích zákonech. Proto také nikdy nemůže tímto způsobem nic ozdravět.

Když strany bojují proti sobě a jejich boj vyvěrá z přesvědčení, pak je naprosto nemožné, aby se shodovaly, aniž by změnily přesvědčení a své cesty. K tomu však nedojde jen za několik hodin. Kde je to přesto možné, tam jistě nebylo přesvědčení, ale rozhodující při tom mohl být jen *jeden* společný cíl: *úsilí o moc!* To jediné se bezohledně přes všechno přenáší a jde i přes mrtvolu, pokud to není možné jinak. Při takových násilných spojeních je s ním ale již předem spojena i *nedůvěra* a ta způsobuje, že jedna strana stále po-

5. USILUJTE O PŘESVĚDČENÍ!

dezíravě hlídá druhou a má pak jen málo času na hlavní věc: blaho lidu, který k ní vzhlíží s nadějí.

Takové lidi bez pravého přesvědčení lze opět velmi snadno odchýlit od směru, který jim přineslo spojení. Není na ně spolehnutí spočívající ve vlastním přesvědčení! Stačí jim přival slov v bezobsažných řečech, aby jimi byli opojeni. V opojení však není zdravý čin.

S takovými lidmi není možné provést výstavbu, která by byla schopna odolat bouřím! Není to jiné než za Ježíšovy doby, kdy davы volaly »hosana!« a už za několik hodin nato »Ukřižuj ho!«

Kde je ale základem jednání, tedy činu přesvědčení, tam se to nemůže stát, neboť přesvědčení vyvěrá z vědění a vědění zaručuje vytrvalost, stálost, neochvějnost a vítěznou odvahu, protože pravé vědění vzniká z *prožití*.

Nositelé kříže Grálu však *mají* vědění.

Z něho se má pozvednout vlna síly a rozlít se přes celé pozemské lidstvo. Nezadržitelnou mocí musí s sebou strhnout všechny strusky, které ještě lidem brání, aby procitli k poznání. Buďte proto silní, abyste společně s velkou očistou, jež tlakem Světla nyní probíhá, byli schopni poskytnout lidem sílu k novému obrození! Neboť těžké bouře musí bít do duší, aby se změnily bolesti a tísní, aby se očistěny obrodily, nebo zahynuly.

Učte se a dozrávejte ale při tom také sami, abyste dosáhli přesvědčení! A podle druhu přesvědčení se rozhodne, kdo může být zachráněn a kdo musí být navždy vyloučen z budoucího království Božího, neboť přesvědčení je současně i ovocem chtění!

Teprve síla přesvědčení činí člověka ve stvoření *živým*, tedy plnocenným! Poskytuje mu schopnost vytvářet díla, která je nutné brát *vážně* a která hned tak nepominou.

Proto jsem volal v předmluvě ke svému Poselství, že víra se nyní musí stát přesvědčením!

Teď je k tomu pro všechny nejvyšší čas. A protože k přesvědčení se na základě vědění dospívá jen prožitím, bude nyní člověk mocí prudce donucen k vnějšímu prožívání všeho, co dosud zformo-

5. USILUJTE O PŘESVĚDČENÍ!

val, aby tak v bolesti a v radosti jasně poznal, co zformoval *správně* a co bylo v myšlení a cítění během jeho bytí *nesprávné*. –

Nositelé kříže ve všech zemích budou v největší nouzi pro pozemské lidi ukazatelem směru, podle něhož se mají řídit. Na tom nemůžete nic změnit, neboť tak je to určeno. Ale běda vám, když pak na vás najdou chyby! Běda vám kvůli vám i kvůli lidem! Proto neproměškejte dobu k nutnému uzrání. Lidé sami by se na vás krutě pomstili za své zklamání. Buďte bdělí a silní! – – –

Zde na zemi má nyní nastat nová říše! Království Boží, jak bylo lidem zaslíbeno ze Světla! Nepřijde však za mírného šumění vánku jako odměna pro nynější lidstvo!

Jak velice se mýlí domýšliví věřící, kteří ve slastném rozechvění již dlouho myslí na království Boží na zemi a pyšně si představují, že jako vyvolené dítky Boží se v něm budou smět radovat, protože podle svého mínění věří ve svého Spasitele, který za ně zemřel a vzal při tom na sebe jejich hříchy. Tak jako si hodné dítě velmi často zvykne na to, že bývá odměňováno cukrovím, *tak* si představují také příchod Božího království zde na zemi. Při pomyšlení na to se před nimi nejasně vznáší sladký sen, představují si, že budou klidně ukryti ve věrné Boží ochraně a že je Bůh zahrne svou láskou z radosti, že v něho věří! Tím je odměnění za to, že se veřejně přiznávali k víře v něho a nikdy se za něho před lidmi nestyděli. Jaká nesmírná pýcha je v tomto názoru!

Jen bedlivě a důkladně zkoumejte, lidé, a zjistíte, že většina křesťanů je skutečně *taková*, a ne jiná! Není to přehnané konstatování, i když zní sebesmutněji.

Boží hněv ale velmi tvrdě postihne tyto samolibé lidi! Je to slizké bahno, jemuž se člověk s odporem vyhne! Jsou to právě všichni, kdo se nyní pyšně honosí tím, že jsou vyvolenými a věrnými Božími dítky.

Království Boží však klade na lidstvo velké požadavky a přináší nesmírně mnoho práce! Je to opak toho, jak o tom sní věřící z církvi! Nejtěžší práce ale čeká člověka *na sobě samém*! Musí na sobě mnoho napravit, chce-li vůbec obstát. Chci vám sejmut pásku

5. USILUJTE O PŘESVĚDČENÍ!

z očí, abyste nyní poznali pozemské lidi v celé jejich potměšilosti, protože máte spolupomáhat v hrubé hmotnosti, spolupomáhat na vítězství Světla, při němž bude tato samolibá a přesto tak zlomyslná havěť zničena. Neboť je lze nazývat jen havěť, ne již lidmi!

Kdo z vás však stojí pevně a kdo je bdělý a připraven k boji proti celému lidstvu a proti temnotám, které je obklopují?

V dobré vůli a ochotně, ale ještě příliš ztuhla a strnule se věnujete všedním maličkostem, a tím si sami kladete do cesty překážky, takže jste schopni vykonat stěží nejmenší část *toho*, co ve skutečnosti máte a *musíte* vykonat. Každý z vás je ještě velmi pozadu, protože kvůli všem těmto maličkostem se nemůžete harmonicky zachvívat *ve velikém*!

Buďte pružnější a svobodnější při každodenní činnosti a stále a neúchylně upírejte zrak i cit jenom na veliké! Nelpěte příliš křečovitě na neústupnosti, která vám překáží. Nesmíte ze sebe udělat lidskou strojovou součástku, ale musíte být živí, velcí a svobodní! Kde vám chtějí překážet vaše chyby, tam ihned hledejte *nové* cesty, po kterých se vám půjde snadněji, a tak se nakonec přece jen dostanete na to místo, jehož musíte dosáhnout!

Uvidíte, že harmonii pak nelze tak snadno rozbít! Zbavte se vši strnulosti v jednání se svými bližními a místo toho buďte *živí* a pohybliví! Zanechte přechodně toho, o čem se domníváte, že to nejde, ale nikdy přitom nepouštějte uzdu z ruky! S trochou obratnosti nakonec přivedete to, co se staví na odpor, přece tam, kde to má být. Dobrý jezdec nemusí nikdy strhat koně do krve, aby prosadil svou vůli, umí-li se zvířaty zacházet. Jen se musí *on* sám napřed naučit rozumět zvířatům, jestliže je chce řídit! Jeho strnulost by měla za následek jen vzpurnost nebo *takovou* poslušnost, jaká může selhat každým okamžikem. Sedí pak na sudu se střelným prachem, místo aby ho kůň nesl s láskou a opatrně!

Ve skutečnosti je nezlomná *ta* vůle, která vede *k* cíli, i když musí měnit své cesty. Ne však taková vůle, která si dá rozbít svůj cíl strnulostí. Jen vytrvalost vede k cíli, nikoliv strnulost. Strnulost je *vždy* nesprávná, protože je nepřirozená a není v souladu s prázáko-

5. USILUJTE O PŘESVĚDČENÍ!

ny stvoření, které vyžadují pohyblivost. Každé *strnulé* lpění je neobratnost, která nepoznává jiné schůdné cesty, a proto zabraňuje v úsilí vpřed i svým bližním! –

JAKÝ JSI, ČLOVĚČE!

TO JE otázka, která ti v soudu zahřmí vstříc! Jaký *jsi*, ne jaký *jsi byl*!

Buď proto bdělý, chceš-li obstát! Tak volám již dlouho k lidským duchům. Mé výstrahy však dozněly bez povšimnutí. Jen málokterí slyšeli volání, *chtěli* je slyšet! Ostatní se domnívali, že mají něco mnohem lepšího – to, s čím se dosud spokojovali, ať to jsou církevní učení nebo to, co poskytuje mnoho sekt, anebo naprosté odmítání uvěřit všemu, co není pozemsky viditelné a hmatatelné.

Ti, kdo *chtějí* slyšet, jsou ale příliš málo přísní sami k sobě. Nejsou dost poctiví vůči svému duchu. »Jaký *jsi*, člověče!« stane náhle před ním díky působení živých zákonů tohoto stvoření, a to právě tehdy, kdy na to nebude připraven. Neboť i kdyby se člověk léta snažil být *takový*, aby mohl odolat bouřím, které nad ním zuří s ohromnou silou, nebude mu to nic platné, jestliže v tom nakonec třeba jen na hodinu poleví. Až přijde jeho čas, přesto se zřítí, protože v okamžiku tohoto dění nebyl *tak* bdělý, jak měl být v síle Světla, kterou obdržel. A přijde to znenadání!

Komu bylo mnoho dáno, od toho bude mnoho požadováno! Nejvyšší pohyblivost ducha i těla je neúprosným zákonitým předpokladem vývoje ke vzestupu a ke službě Světlu! Síla se vám stane osudnou, jestliže ji neúchylně nevyužijete v *tom* smyslu, v jakém vám byla dána! Pozdvihne vás do výše, nebo vás stlačí dolů, posílí vás, nebo rozdrtí, přesně podle toho, jaké je *vaše vlastní* nitro!

Síla Světla nezná střední cestu! Zůstat nečinný nebo líně vyčkávat s dobrým chtěním má stejný výsledek jako tuto sílu použít nesprávně, tedy *pád*!

Čhtění se musí stát činem ještě dříve, než k vám nyní dorazí vlny předurčené každému jednotlivci již při narození!

6. JAKÝ JSI, ČLOVĚČE!

Pro *každého* člověka na zemi nastane doba jeho očisty nebo záhuby. Dostaví se přesně podle zákonů a on sám má při tom v rukou svůj osud.

Nedojde k tomu všude v tutéž chvíli, ale každého to zasáhne, jak je mu předurčeno! A zasáhne ho to podle toho, *jaký je*. Přesně podle *skutečnosti*. Ne snad podle toho, *jaký podle svého názoru je*!

Běda, kde se mohla zahnízdít domýšlivost nebo falešná ctižálost, takže pro opravdovou pokoru již nebylo místo! Ukáže se to k úleku toho, kdo se tím dal otrávit, a odhodí ho to stranou.

Pravím vám, že bude až do toho nejmenšího zváženo a změřeno vše, co se ve vás hýbe, i to, co sami považujete už za pohřbené, jestliže to skutečně od vás neodpadlo! –

Strachuji se o vás, neboť nyní musíte sami probojovat to poslední, a při tomto boji buď obstojíte, nebo padnete!

Chci vám však ještě vysvětlit, že budou s jistotou zasaženy slabosti, a to velké i malé, aby byly vypáleny a nadále již nepřekážely čistému působení v radostné službě! Žádná z nich nezůstane. Procházíte nyní ohněm očištného procesu, v němž *musíte* obstát, nechcete-li v něm zahynout. –

Kdo ale chce opravdově a správně s vážností a pokorou sloužit, toho tyto vlny vysoko povznesou. To pro něho bude znamenat poslední průlom směrem vzhůru.

Každý člověk na zemi musí podstoupit tuto očistu. Nikdo jí nezůstane ušetřen.

Chci vám také vysvětlit, jaký je děj, jemuž budete podrobeni. Pak budete moci kráčet touto dobou jako vědoucí. Uvědomte si však, že toto vědění také zvyšuje vaši odpovědnost!

Pro každého člověka, žijícího dnes na této zemi, je jeho cesta již od narození stanovena *tak*, že v době, která je nyní těsně před ním, je podroben určitému záření. To je přípravou pro konečný soud, který jako poslední třídění rozhodne o jeho osudu. Tato doba trvá u každého *řadu měsíců*. Nelze ji prožít jen za několik hodin nebo dnů. Nikdo jí také nemůže uniknout. Nemůže být zdržena, odvrácena, ani o jedinou vteřinu odložena!

6. JAKÝ JSI, ČLOVĚČE!

K tomu nově přistupuje tlak Světla shůry, který vyvolává a zesiluje účinky, a to tak mocně, že tomuto tlaku Světla neodolá sebestužší a sebehouževnatější odpor.

Tak stojí člověk po určitou dobu jako pod sprchou, přicházející ze všech stran, a je nucen ji bezpodmínečně snášet. Nemůže utéci, nemůže vpřed, nazpět ani stranou, nemůže se ani schovat nebo ukrýt.

To všechno musí nevyhnutelně prožít! Tento děj by bylo možné přirovnat k tlakové zkoušce, i když takový obraz neznázorňuje toto dění správně. Nejedná se zde jen o určitý tlak, který musí být každý člověk schopen vydržet, nechce-li se pod ním zhroutit, ale tento tlak má v sobě život, oživuje i všechno ostatní, probouzí k pohybu nebo nutí, aby se hýbalo všechno, co je mu vystaveno, i to, co dříme.

Stejně jako toto dění probíhá v celém stvoření během jeho očisty, tak je tomu současně i u jednotlivců. Nemohou z toho být vyloučeni a dokonce je to zasáhne nejostřeji. Co se takto probudí nebo co je povzbuzeno, bude ještě posíleno, ať je to dobré nebo zlé. Tímto posílením to vzroste!

Zlo se však tomuto tlaku Světla staví jakožto něco jinorodého na odpor. Tím, že se zlo vzdmůže, zesílí i svůj odpor, ten ale musí způsobit bolesti jen jemu samotnému, protože mocný tlak Světla neustoupí ani o píď. Zlo tím bude donuceno si doslova samo rozbit hlavu a zničeno se zhroutit.

Tím ovšem podávám jen obraz. Je to však skutečný děj, neboť zlo je nuceno se samo ve všech částech zničit *vlastním pohybem*, který je silně podněcován tlakem Světla. Také všechny omyly a nesprávné názory jsou vydány na pospas tomu, aby se samy zničily, protože nemohou mít *podporující* spojení se Světlem.

Představte si nyní člověka, který má mnoho slabostí a chyb a není ochoten s vynaložením veškeré své síly je odložit. Nevyhnutelným následkem pro něho musí být, že ani jeho pozemské tělo nebude schopno vydržet tento mocný nápor a také vezme za své, musí se tedy *také* zhroutit, zatímco pozemské tělo jiného člověka, který nemá tolik tvrdošíjných chyb, bude trpět jen lehčeji.

6. JAKÝ JSI, ČLOVĚČE!

Přirozeně i tělo bude vždy zasaženo tam, kde slabá místa poskytují možnost zasáhnout nebo kde dříme nějaká nemoc. Není vyloučeno, že u mnoha lidí poskytnou možnost zásahu mozkové buňky, a tím vznikne pomatenost mysli, již se nesprávně říká pomatenost ducha. Ve skutečnosti je to pouze rozum, který je pomatený, nikdy ne duch! Jenom činnost pozemského mozku podléhá poruchám, protože pomatenost ducha vůbec neexistuje.

Odložením těla při pozemské smrti také ihned končí chorobná pomatenost takového nemocného.

Právě v poruchách mozkové činnosti se projeví, jak se prohřešovaly mnohé školy, které přetěžovaly přední mozek mládeže věcmi, jež vůbec nepotřebuje pro praktické použití v pozemském životě. Ješitnost po této stránce se stala neštěstím a zločinem, protože mladým lidem již nezbyly síla ani čas k tomu, co by pro ně bylo potřebnější a co je pro každého člověka nezbytné: poznat Boží vůli ve stvoření!

Útok na tělo spočívá v reakci toho, co je nesprávné a co se vzpírá, i v námaze, která musí vyplynout z mocného a přímého posílení tlakem Světla. Světlo samo na nic neútočí, ale pouze *je* a *stojí!* Jako neochvějná zeď se však přibližuje světlá stěna stále blíž a neustále zužuje prostor, v němž se všechno nesprávné musí vyžít, až se úplně zničí.

Tak je tomu u *těch* lidí, kteří nemají ke Světlu správný vztah, a proto se také nezachvívají podle zákonů. Člověka, který stojí ve stvoření správně, musí tyto paprsky vysoko povznést až ke hranici, kde mu již nehrozí nebezpečí, že bude i on vtažen do blížícího se rozkladu. Vypálí v něm všechno, co není plně v souladu se zákony tohoto stvoření, ovšem pouze v případě, když k tomu člověk poskytne možnost tím, že pozná své chyby a špatné vlastnosti a bez jakýchkoliv ohledů vůči sobě překoná sám sebe.

Aby to *mohl* učinit, je mu velmi usnadněno tak, že působením tohoto záření v něm zesílí všechno nesprávné a stane se viditelným. Člověk však takové chyby nespatří v pohodlných obrazech, jak možná opět mylně očekává ve své duchovní lenosti, ale každý se

o to musí snažit sám, jinak nic nezíská, ani mu není možné poskytnout pomoc.

Může své chyby *sám* upozorovat, otevře-li pro ně v poctivém chtění svůj zrak! Pak rychle uvidí, čím u bližních naráží a škodí si. S trochou námahy to může poznat už z chování svých bližních vůči němu. Jestliže totiž chce *opravdu* vzhůru, pak ve všech případech, při lehkých i těžkých konfliktech a sporech, při každém porušení harmonie již nebude hledat a domněle nacházet chyby *u druhých*, ale *sám u sebe!* Takovým způsobem pozná ještě včas všechno, co mu chybí. Tedy jen *v prožítí!* Jiné poznání pro něho není.

Rozhlíží-li se *takto* kolem sebe, učinil tím už nejtěžší krok ve svém boji a ten ho povede k vítězství. *Tento první krok je pro něho nejdůležitější!* Jestliže na něj nebude dbát, nikdy neprojde, ale musí se zřítit, i kdyby měl *sebelepší* chtění. Když neučiní tento krok, neměl ve skutečnosti ani opravdové chtění, ale klamal sám sebe, podváděl se ze samolibosti nebo z pohodlnosti a případně mu ovoce takových mylných představ.

Úplně jinak je tomu u lidí, kteří mají opravdu poctivé chtění, z něhož vždy vzniká čin, kteří tedy nezůstávají jen při chtění.

U nich bude tlakem Světla netušeným způsobem mocně posíleno jejich dobré, čisté úsilí a to je vysoko povznese až nad hranici určenou pro soud. Tato hranice jim poskytne jistotu, jakmile bouře propukne a strhne všechny ostatní do oblasti rozkladu, který znamená totéž co věčné zavržení.

Probudte se, lidští duchové! Nesmíte již promarnit ani jediný den!

Syn Boží k vám již kdysi varovně volal: *Odpouštějte svým bližním!* Víte, co je v tom obsaženo? Myslíte při všem příliš povrchně, nechcete se sami hlouběji zabývat Slovem, které skrývá takové nesmírné poklady.

Odpuštění bližnímu spočívá v tom, že nedbáte *jeho* chyb! *Že nehledáte chyby v něm!* Jinými slovy, že se po této stránce máte starat *jedině o sebe!* *Že* máte nejdříve hledat a odkládat *své* chyby, než budete chtít vytýkat chyby svému bližnímu.

6. JAKÝ JSI, ČLOVĚČE!

Ježíš věděl velmi dobře, že zcela vyplníte dobu svého pozemského bytí, budete-li si dostatečně všimát sami sebe, abyste se dostali dál a dozráli *tak*, jak máte.

Jenom nejdříve zkoumejte sami sebe, pak teprve porozumíte svým bližním! V porozumění je ale odpuštění.

Kolik je však na zemi lidí, kteří takto jednají? Ani jeden nepřijal tímto způsobem slova Syna Božího. Ani *jediné* slovo, tím méně celé učení. Právě v tom, že jste nejednali podle *tohoto* požadavku, zkoumat nejdříve sami sebe, spočívá vaše největší chyba! Tím hřešíte nejvíce a... nejvíce promeškáváte, ba dokonce tím prohráváte celé své bytí! A přesto doufáte, že obstojíte!

»Jaký *jsi*, člověče!« To není otázka, ale *požadavek*! Na tomto požadavku musíte ztroskotat, jestliže se rychle nevzpamatujete! Varuji vás! Mnohý člověk již stojí těsně u propasti a zřítí se, nevytrhne-li se v posledním okamžiku s vypětím všech sil a nedostane se zpět! Nehledejte již chyby u druhých, ale jen u sebe!

Nezahazujte poslední oporu, kterou vám mohu podat ve chvíli nejvyššího nebezpečí!

Už velmi často jste tuto oporu vůbec nebrali na zřetel, i když vám ji Syn Boží nabízel v každé větě. I tehdy, když vám pravil: »Miluj svého bližního jako sám sebe!«

I zde je tentýž smysl. Stále znovu vám dával stejnou radu, podle níž jste mohli energicky kráčet vpřed, kdybyste opravdu chtěli! Museli byste ale také sami myslet, sami jednat, a to od vás bylo vyžadováno příliš mnoho! Hořce, velmi hořce se to na vás vymstí!

Budte proto konečně bdělí a nesňte již o minulosti ani o budoucnosti, ale prožívejte *okamžik*, *přítomnost*! Jedině to vám ještě může přinést užitek!

»Jaký *jsi*, člověče!« Tak to požaduje zákon stvoření při soudu! –

Chci vám proto dát ještě jednu výstrahu, dříve než vás tento závažný požadavek bude muset probudit z mylné domněnky!

Nestarejte se o to, čím jste byli kdysi zde na zemi! Vědění o tom vám při soudu nemůže pomoci, neboť nemá význam! Teprve později, až pro to budete zralejší, vám to bude moci mnoho říci! Pak

z toho budete moci čerpat *poučení*, která vám budou pro přítomnost velmi užitečná, jestliže k tomu zaujmete ve svém myšlení správný postoj.

Mnohý z vás se na to naléhavě ptá jen ze zvědavosti nebo i z ješitnosti. Z tohoto vědění ale nečerpáte to, co byste z něho již dnes mohli a měli čerpat: *spokojenost a dík za svou přítomnost*, neboť dosud jste směli na zemi okusit všechno! Není ani jednoho z vás, který by již nebyl pozemsky bohatý nebo který by nějakým způsobem už nevládl. Není jediného, kdo by již neužil všech radostí této země. Proto nemáte právo ani důvod závidět těm, kdo dnes vládnou, ani těm, kteří mají majetek a kteří možná za vašich dobrých časů museli pod vaší vládou trpět nouzi a strádat!

Měli byste se poučit z toho, že jste právě nyní v *takovém* postavení, které ještě musíte vychutnat, abyste v něm dozráli, nebo abyste napravili to, v čem jste dříve pochybili. Obojí ve vás může vzbudit jedině dík za milost, která vám to umožňuje zásluhou působení nezměnitelných zákonů, jež nikdy nemohou být nespravedlivé a nikdy se ve své nedotknutelné dokonalosti nemohou zmýlit. Tyto zákony přinášejí člověku až do nejjemnějších odstínů jako ovoce vždy *to*, co *sám* vložil do tohoto stvoření jako setbu rozhodnutími svého svobodného chtění!

Utrpení, jež ho zasáhne, *je jeho vlastní čin*, stejně jako radost, kterou ho zákon obdaří! A když smí trpět nebo musí strádat, ví zcela přesně, že to vede k jeho osvobození od následků činu, který sám provedl, a že je to proto pomoc ke vzestupu, který jediný ho může přivést do světlých říší čisté radosti. Žije-li v bohatství nebo dokonce má-li v rukou vládu, má mu to, co dosud prožil, být napomenutím, aby všechno spravoval *správně* ve smyslu Božích zákonů. Aby to tedy přinášelo požehnání jeho bližním a aby ho to nevedlo znovu dolů a nepřipoutalo, takže by jeho příští život na této zemi musel být plný utrpení, ale aby byl nutně povznesen díkem těch, kdo jeho působením mohli najít štěstí a mír.

Jedině k tomu vám má v budoucnu sloužit toto vědění. Dnes si však jen pohráváte v ješitné samolibosti s myšlenkou, čím jste již

6. JAKÝ JSI, ČLOVĚČE!

kdysi byli, a dokonce se tím pyšníte, jako by vám to dnes mohlo být užitečné.

Pravím vám: nejste-li schopni čerpat z toho užitek *pro svou přítomnost* v tom smyslu, jak jsem se zmínil, pak to nemá účel a může to jen uškodit. Pro zákon v tomto stvoření nic neznamená, jestli jste byli kdysi zde na zemi císaři nebo králi, apoštoly nebo papeži. »Jaký jsi, člověče!« bude muset v *prožití* doznat každý jednotlivec. A vaše odpověď spočívá pouze v *nynějším* bytí, ve způsobu, jak se chováte!

Tento těžký okamžik stojí před vámi! *Budte bdělí!* –

Může přijít každou hodinu!

Nestane se to současně u všech společně, ale jen postupně! U každého jednotlivce jiným způsobem. Způsob určují jeho slabosti.

Jestliže si při tom někdo vyprosí sílu ve *správném* smyslu, bude mu dána. Síla mu také pomůže, aby obstál, ovšem za předpokladu, že uzná a vážně se vynasnaží překonat chyby, *které sám má!*

Ať se tedy nikdo neohlíží na druhého, protože žádný člověk není tak čistý, aby sám nemusel bojovat!

NECHŤ VE VÁS PROCITNOU VELIKONOCE!

VESMÍREM proniká volání! Nastává veliké probuzení a na světových hodinách hromově duní údery, které vám zvěstují dvanáctou hodinu a s ní i konec nynější doby se vším, co se v ní dělo! –

Zúčtování! Tento pojem, který se stal formou, se sem řítí za prvním voláním vyzývajícím k probuzení po cestách zvratných účinků vybičovaných na nejvyšší míru. Nečekaně rychle stojí před každým tvorem, s chladnou věcností a neúprosně, neboť za ním a v něm je živý zákon přinášející *plody*, které vzešly z toho, co každý jedinec zasel během svého bytí.

Tak je nyní každý člověk obklopen jemu dosud neviditelnými bariérami, takže nemůže vpřed ani nazpět a musí přijmout to, co pro něho vyrostlo ve velkém skleníku stvoření z jeho chtění a konání!

Přijmi, človče, takovou odměnu, jakou si zasluhuješ!

Obdržíš jen málo *dobrého* ovoce, neboť sis nevážil posvátného daru a neuchoval jsi jej. Dala ti jej nepochopitelná milost Boží jako pevnou oporu pro tvé putování, které ti Bůh kdysi povolil jako splnění tvých vroucích proseb! Tímto posvátným darem byla schopnost poznat vycítěním jeho vznešenou vůli, která jediná zaručuje další trvání tohoto stvoření, protože z ní vzniklo stejně jako ty!

Tato vůle je k tvému blahu, ke tvé radosti a k tvému štěstí, neboť nic jiného nespočívá ve vůli toho, který ti láskyplně poskytl možnost, aby sis uvědomoval svou existenci. Stačilo jenom, abys šel těmi cestami, které ti zákon Vůle již ve stvoření urovnal jako dar, aby tě dovedly ke všem slastem, které poskytuje bytí!

Tys však lehkomyšlným jednáním prolomil ochranné valy, které vznikly v zákoně současně s tebou, svévolně a domýšlivě jsi je

rozbil a rouhavě jsi povýšil své malicherné chtění nad zákon, který spočívá ve vůli *Boží*. Tak místo aby tě chránil a povznášel, teď v tobě musí zničit všechno, co opustilo Bohem určenou dráhu!

Je jen málo lidí, kteří neopustili tyto cesty!

Ze všech, kdo se odchýlili od pravých cest, jsou však mnozí jen *obětí* těch, kteří prolomili ochranné valy. V lidské důvěřivosti se dali strhnout stranou z cesty vedoucí ke světlým výšinám. Nevědí již, jak by se vrátili, bloudí sem a tam a hledají v nízkém houští lidských názorů, nenacházejí ale pravou cestu ven.

Proto jděte nyní vy, kterým jsem již ukázal cestu Slovem! Jděte ven, objasňujte a vykládejte všem vážně hledajícím mé Slovo ve světle Pravdy, jehož paprsky vás budou při tom doprovázet, neboť čas k tomu nadešel!

Ranní červánky zaslíbené tisícileté říše vzplály! Mají nyní zářit *všem* národům prostřednictvím bohatě obdařených, kteří nosí kříž Pravdy jako znamení svého přesvědčení!

Nebude již dlouho trvat a lidé se budou úzkostlivě ptát na kříž v naději, že s vaší pomocí naleznou *to*, co v sobě skrývá opravdovou pomoc, co je vytrhne ze skličujícího zoufalství a pozvedne z trosek pyšných nadějí, které skládali do pozemských lidí a do jejich schopností!

Až se teď náhle zřítí všechny opory, o které se národy opíraly, až zmizí víra v moc peněz i důvěra ve vědění rozumu, a především až pohasne i poslední jiskřička domnění o lidské důstojnosti, pak... pak nadejde *váš* čas, nositelé svatého kříže! Budete hlásat, *musíte* hlásat Pravdu, které se vám dostalo, neboť lidé to budou od vás očekávat, budou o to prosit, a budete-li se zdráhat, budou to na vás požadovat!

Buďte proto nyní připraveni! Doba vám přivede lidstvo blíž! Dojde k tomu vysokým duchovním vedením a bude vám to připadat jako samozřejmost. Jestliže se tomuto proudu nevyhnete, *splníte* svou povinnost! Blíží se to k vám. Buďte odvážní, hrdí a svobodní! Nemáte se žebravě ucházet o přízeň lidí, ale *dávat* jen tam, kde vás o to budou prosit!

Lidským duchům *zde na zemi* mají nyní nadejít velikonoce! Proto musíte být na stráži!

Lidé k vám brzy přijdou a všichni ve vás budou hledat pozemské lidi bez chyb! Takovými vás budou chtít vidět přátelé i nepřátelé! Nejostřejší protivníci svatého Slova budou přesto od vás mnoho očekávat, víc, než se dosud kdy od lidí očekávalo. *To je živý zákon!*

Chci vám k tomu dát pravidla, která musíte zachovávat, má-li být v budoucnosti vaše bytí požehnáním, jak je to určeno vůlí Boží. *Dodržujte* tato pravidla, neboť jsou pro vás příkazem! Jestliže je budete přesně zachovávat, přinese vám to radost a vítězství a lidem spásu! Budou vám později vděční. Máte být *živým* příkladem pro vzestup z tohoto zmatku!

Jako první vám k tomu dávám příkaz: Probudte v sobě opět smysl pro krásu, který je ve vás již od počátku a který jste rouhavě zahrabali! Bude vám neocenitelnou pomocí k duchovnímu osvobození i k samotnému vzestupu! Nepodceňujte jej! Má mnohem větší cenu, než si myslíte! Řiďte se jím, a brzy v prožívání poznáte, jak *každému* pomáhá na stupních jeho bytí! *Nejdříve* musíte bezpodmínečně vést vzorný *pozemský život*, chcete-li splnit úkol, který jste dostali a který jste na sebe vzali ze svobodného chtění svou prosbou o kříž!

Pozemsky vzorně žít ale znamená být přirozený! Tak, jak vám to ukazuje stvoření. Máte se do něho vřadit a nemáte v něm být jen karikaturou. Jako vodítko pro Bohem chtěný život *zde na zemi* vám byl darován *smysl pro krásu*, který vyvěrá z nejčistšího cítění. Toto cítění v sobě uchovává vzpomínku na světlé výšiny, kde krása patří k samozřejmosti! Neboť světlo a krásu nelze od sebe vůbec oddělit. Jsou jedno! Chcete-li nyní přinášet na tuto zemi světlo, musíte přinášet krásu. Krásu ve všem, co činíte!

Co jste dosud považovali za krásné, byly z největší části výtvořiny rozumu, vymudrované a zformované těmi lidmi, kteří stavěli jen na vašich slabostech a snažili se je podněcovat, aby z toho měli pro sebe pozemské výhody – aby získali peníze nebo sympatie. Všechno spočívalo na vypočítavosti. Po pravé kráse přitom neby-

lo ani stopy! Bylo to pouze dráždění smyslů nejrůznějším způsobem.

Každé *dráždění* je však *rozumem* chtěný popud a tento popud nikdy nemůže povznášet vzhůru! Je to lákání za nějakým účelem, ať je to třeba jen nákup látky nebo oděvu.

Zvykli jste si již přizpůsobovat se při tom cizím názorům, přijímáte je, a tak se stáváte obětí cizí vypočítavosti. To vás stále více mate a zneuctívá, protože tím jste se ochotně vzdali *části svobody* a se svobodou i *vlastního* práva na smysl pro krásu. Myslíte si, že při nákupu máte ještě možnost si svobodně vybrat. Jste ale při něm omezeni na určitý počet druhů, které vytvořili jiní lidé jako »módu« jen pro určitou dobu!

Tak jste se vzdali práv, jež vám měla poskytovat velkou oporu. Při svém putování jste se zbavili *té* hole, která vám měla být mocnou oporou a ochranou proti všemu nesprávnému a která by vám umožňovala ihned poznat všechny pokřiveniny, jež před vás byly vábívě stavěny, které ale nemají nic společného s pravou krásou.

Za prvním krokem následovaly další. Druhý krok vás brzy odvrátil od přirozenosti vašich pohybů! Staly se neohrabanými a strojenými, a tím stále více ztrácely na kráse a síle.

Vždyť se snažíte přizpůsobit se oděvům, místo abyste oděv upravili podle sebe. Pohledte na držení svého těla! Všimněte si své chůze a pohybů rukou! I zde už vládne *rozum*, protože všechno je strojené a jednostranné. Je zde velmi dobře patrná úmyslná pozornost zaměřená vždy na *jeden* bod! V tom se ihned projeví činnost a nadvláda rozumu!

Rozum je schopen zaměřit se vždy jen na *jednu* část těla. Proto při každé činnosti pozemského rozumu vždy vystupuje zvlášť výrazně do popředí *jeden* bod, a to podle části, na kterou se rozum právě upírá. Tak je tomu i s pohyby těla. Jednostrannost však *porušuje harmonii celku!* A tím i krásu!

Uplatněte zde konečně opět plně svůj cit, a poznáte, jak jsou potom tělesné pohyby jediným celkem. Všechno pak *současně* přispívá k provedení toho či onoho úkonu a to má přirozeně za násle-

dek souměrnost pohybů. Všechno, co cítění chce, provádí *celé tělo* jako půvabnou hru. Je to mnohem volnější, přirozenější a nenucenější.

Buďte si stále vědomi toho, že rozum *donucuje* vždy jen zcela určitou část těla, což ihned porušuje souměrnost pohybů a harmonii. Je to drezúra, kterou si člověk sám ukládá, není to ale hrdé, svobodné jednání.

Proto jako první v sobě opět probuďte cit pro krásu přirozenosti! Je to totiž velká pomoc k zachování přímé cesty stvořením. Tato pomoc nikdy neselže a ani ve vás nikdy nevyvolá pochybnosti. Co jste se však po této stránce již nahřešili! Tomu, kdo si ještě uchoval zdravý smysl pro krásu nebo jej opět získal, se lidé jeví ve svém počínání jako blázni!

Ještě za několik let budete vy sami s hrůzou vzpomínat na to, jaké to bylo dnes a v minulých staletích.

Jak uboze vypadáte, jste-li pozorováni ze Světla, s nímž jste přece měli zůstat úzce spojeni! Netušíte, jak selhání právě v tomto směru vás znevážilo přede všemi tvory. A byl to *pouze člověk* jako jediný ze všech tvorů, kdo pošlapal tuto velkou oporu, a tím se sám zesměšnil. Právě on, který měl být korunou pozdějšího stvoření, a podle toho, jaké měl vlohy, jí také mohl být!

Nadešel čas, kdy je nutné odložit chyby!

Stůjte jako skála v rozbouřeném moři! Nemáte se čeho obávat, řídíte-li se zákonem krásy! A každý jej může snadno zachovávat, jen když se konečně bude snažit naslouchat sám sobě.

Proto se máte podle toho také vždy *oblékat*. Neřídte se módou, která se snaží všem lidem, zejména ženám, jež jsou tomu snadněji přístupné, vtisknout zcela určitý jednotný znak v barvách i ve střihu!

Už to je nesprávné! Kde je zde živost, která má být ve stvoření? Uplatněte konečně svůj *osobní* vkus! Prosaďte jej, každý sám pro sebe! Tím brzy kolem sebe rozbijete všechno šablonovité, protože individualita, která ve vás opět vznikne, bude mít sílu a bude odpovídat zákonu stvoření!

Lidé se nemají ani svým zevnějškem jevit jen jako prázdné formy, nemají se jednoduše oblékat, ale i zde se má projevit a přijít k životu vlastní osobnost, jak to plně odpovídá jejímu charakteru, postavě a vzhledu! Právě zde má zaniknout napodobování. Napodobování způsobuje nečinnost, úpadek a nakonec ochromující lenost vašeho ducha! Není divu, že následkem toho muselo zaniknout mnohé skutečné umění. –

Vaše zevní podoba a vaše bytost tvoří jednotu, protože zevní podoba se utváří podle vaší bytosti, musí být jejím projevem! Z toho důvodu ať je pro vás vždy rozhodující jediné *váš osobní vkus* a ne móda! Tím se váš zevnějšek přizpůsobí barvou a druhem oblečení také druhu vašeho ducha, takže budete *konečně* působit každý sám pro sebe *jako celek* a budete do svého okolí vnášet oživení.

Je také nutné, aby se každý zdokonaloval ve vyjadřování a v mluvení vůbec.

Pro *člověka*, který jako nejvyšší tvor v tomto pozdějším stvoření je i jeho korunou, neexistuje omluva, chová-li se nevázaně, je-li jakýmkoliv způsobem nedbalý a nevynaloží-li veškerou sílu, aby rozvinul k největší kráse všechno, co mu bylo kdysi dáno jako svěřený statek!

I nejhudší z chudých má povinnost i možnost ovládat se ve svém vystupování, mimice a řeči! Vyžaduje to pouze vážné chtění a trochu námahy, nic víc!

Je to pohrdání Božími dary, jestliže se člověk chová hrubě a nevychovaně, a jestliže tak uráží jakýkoliv smysl pro krásu. Takovým člověkem ať se v budoucnosti následkem zvratného působení pohrdá, protože se nechová jako člověk, koruna tohoto stvoření.

Rozvoj krásy ve *všem*, až do těch nejmenších maličkostí, je uctívání Boha a děkovná modlitba činem!

Spočívá v tom mnohem víc, než si dnes myslíte, a je to záruka míru, harmonie a štěstí!

Máte se *zušlechtit*, ne se změnit napodobováním. V nejkrásnější květ má vykvést to, co je *ve vás*! Jinak nejste osobností. V kaž-

dém člověku je ale skryta jiná velká hodnota, která se má navenek projevovat i barvou a tvarem, tak jako je tomu u květin.

Kdo se podřizuje módě, ukazuje již tím lenost svého ducha, který přijímá cizí chtění, jen aby sám nemusel naslouchat svému nitru a čerpat odtamtud to, co je pro *něho* vhodné.

A za vším, co patří k módě a podobným zvyklostem, nečihá nic jiného než žádostivá touha po bohatství těch, kdo využívají marnivosti a duchovní lenosti svých bližních k tomu, aby ještě více hromadili pozemský majetek.

Snažte se vážně o tom přemýšlet! Každý se má stát umělcem ve vlastním vkusu, který *může být jen osobní!* Není pro druhé lidi. Tím učiníte počátek k tomu, aby se ve vás opět probudil opravdový smysl pro krásu, aby nově vznikl a stal se vám silnou pomocí při putování říšemi tohoto stvoření. Tuto pomoc budete potřebovat v každé úrovni, abyste se jí přizpůsobili a vyvíjeli se při tom. Žádná úroveň se nepodobá druhé. A přesto je každá o sobě krásná! –

Tak jako je tomu v úrovních stvoření ve velkém, tak tomu má být také s každým jednotlivcem! Ani jeden se nepodobá zcela druhému! Proč to navenek chcete skrývat napodobováním? Buďte přece takoví, jací jste *sami*, buďte však takoví *cele*! A snažte se stále zušlechťovat všechno, *co existuje*. Oporou k tomu vám může být jenom smysl pro krásu! Je mnohem cennější, než si myslíte! Dělá z vás samostatné a svobodné lidi! Stejnorodé se pak sejde samo sebou. Jestliže se řídíte hlasem smyslu pro krásu, i k tomu vám ukazuje cestu a usnadňuje ji! *Ať i zde jde žena opět příkladem!* –

Pro budoucnost vám dávám ještě druhou radu: Kdykoliv se vás někdo zeptá na hodnotu nebo bezcennost všelijakých hnutí nebo sdružení, nikdy neodpovídejte na takové otázky, i když poznáváte, že tato hnutí či sdružení jsou bezcenná! Vy sami máte živé Slovo! Nelze je srovnávat s nějakým hnutím, protože srovnávání není možné. Slovo Poselství *jest!* Kdo není schopen je přijmout tak, jak ode mne vyšlo, ať je nechá být, neboť pro takového člověka není! Nikoli vy se máte doprošovat lidstva, aby Slovu naslouchalo, ale

lidstvo samo má upřímně prosit o to, aby smělo Slovo přijmout. *Tak to chce zákon!*

Buďte drsní a přísní! Každé zbytečné vycházení vstříc je snižování Slova! Buďte hrdí a opravdoví ve všem, co říkáte. Není nutné, abyste vystupovali proti jiným hnutím a jejich vedoucím osobnostem! Kdo to dělá, snaží se špiněním druhých sám se povznést, upoutat *tím* pozornost *na sebe*, protože nemá nic jiného, co by dal! Kdo však má sám Pravdu, jde klidně svou cestou! Neobtěžuje druhé.

Ke štváčům se lidé odjakživa hrnuli snáze a rychleji. Tito lidé ale nejsou ti praví, nejsou dost čistí pro světlou Pravdu. Jsou téhož druhu jako štváči sami, kteří se zálibou štvou! Není to rod vyrůstající z přesvědčení. Kdo mluví mnoho o druhých, nemá *sám* co říci! To si zapamatujte a jednejte přesně podle toho.

Jděte a *žijte* jako svědkové Slova! Lidstvo chce podle vás posuzovat hodnotu Slova! Na to myslíte při všem, co říkáte a děláte! Běda vám, jestliže pozemští lidé budou muset mít o vás pochybnosti, protože se budete ukazovat jiní, než jací máte být podle Slova Pravdy!

Lidstvo samo vás pak bude soudit! Podle jednání lidstva poznáte *sebe!*

Lidstvo chce ve vás vidět *vzory!* *Budete bedlivě pozorováni!* Myslete na tato má slova! I ti, kdo nebudou schopni poznat, co je Poselství, dokonce i jeho nepřátelé, vás budou pozorovat, aby na vás objevili chyby! A běda vám, jestliže chyby ještě naleznou! Co celé lidstvo každému rádo s pochopením promíjí, *vám nepromine*, i když najde jen jedinou chybu!

Aniž si to lidé sami uvědomí, budou klást na nositele kříže neutušené nároky a očekávat od nich nesmírně mnoho! Přepadnou vás s nevídanou neúprosností, nebudete-li moci zcela splnit jejich očekávání!

To vás překvapí. Projevuje se v tom však zákon, jemuž nemůžete uniknout.

V tomto nápadném způsobu jednání musíte poznat, že i nepřáte-

lé a posměváčci, aniž by si to uvědomovali, mají bezmeznou úctu před křížem a jeho nositeli! *Musí* ji mít a tímto způsobem to přiznávají, aniž by chtěli. Je to naprosto přirozené vůči všemu světlému.

Vy sami přitom ještě budete dozrávat v tom, kde je to nutné. Lidé vás k tomu donutí! Zcela nevědomě od vás očekávají něco zvláštního! Kde se očekává něco takového, tam lidé hledají také určitou hodnotu, protože kde se nepoznává hodnota, tam se nikdy nic neočekává! Co člověk nepovažuje za cenné, proti tomu také nevystupuje a nebude toho dbát.

Celé lidstvo však tuší vznešenou hodnotu, kterou smíte v sobě nést svým věděním! A to je to, proč vás budou tak bedlivě pozorovat přátelé i nepřátelé! Neujdete pozornosti ani jediného, až na-
dejde čas. Právě začíná, ba již začal se svým samočinným působením. — —

Svým *bytím* musíte nyní před lidmi sami vyznat, *jaký vztah* máte ke Světlu, zda správný nebo nesprávný. A lidé jsou nuceni se vám těsně přiblížit, abyste se *museli* ukázat. Tak to chce Světlo! *Musíte* a nemůžete se před tím skrýt.

Nuže, ukažte to s radostnou odvahou, pak vám vykvete vítězství na všech cestách! *To* je ten boj, který musíte podstoupit, který vás však jen zocelí a posílí, místo aby vás unavil, a který vám přinese radost místo bolesti.

Nemusíte při tom dělat nic jiného, než pouze *být*, být ale *vzory* v působení a v životě pro Světlo! Nechť nyní nastanou pro lidstvo zde na zemi velikonoce! Ať vaším prostřednictvím lidstvo konečně pozná planoucí ranní červánky!

ZKLAMÁNÍ

KDY SE pozemský člověk naučí hledat každou chybu, každou příčinu neúspěchů a nesplnění *u sebe*? Zdá se, že toho nebude nikdy schopen. Bere na sebe příliš velký ohled, jeho tvrdohlavé, strnulé myšlení je však příliš malé a omezené.

Podle dosavadních zkušeností se to nikdy nenaučí, protože *nechce*. I při nejlepším a největším chtění zůstane v jeho nejhlubším nitru stále ještě výhrada a tato výhrada je nakonec vždy jeho milé »já« s nějakou vlastností, kterou si toto »já« ještě snaží pevně podržet s houževnatostí, jež převyšuje dokonce i sílu nejlepšího chtění.

Toto »já« je hluboko skryto, tak hluboko, že mnohý člověk je už ani nepozoruje. Je však dosud zde a vysílá z úkrytu své škodlivé nitky v okamžicích, kdy to člověk nejméně očekává. Vtírá se do mnoha věcí a při zvláštních rozhodnutích, která musí člověk učinit velmi rychle, se toto milé »já« postaví leckdy dokonce zcela otevřeně před povinnost posvátného splnění!

I když je to při silném chtění člověka, aby splnil, možné jen přechodně, přesto to oslabuje účinek vůle ke splnění a oddálí mnohé vítězství, ztíží je nebo úplně znemožní.

Dobrovolně se člověk nikdy zcela nevzdá svých vlastností nebo přání, ani vlivem největších bolestí. Jeho »já« proti tomu vždy ještě něco namítá a prosazuje se, zejména v lásce, kterou chová k někteřému bližnímu a kterou staví nade vše, aniž by si člověk tuto slabost správně uvědomil.

Proto se musí zhroutit, aby tak dosáhl možnosti vybudovat ve svém nitru nový stánek ke cti *Boha*, který jediný vede člověka ke skutečnému štěstí. Jeho dosavadní modly se musí spolu s ním po-

drobit, nebo budou vymýceny ranou meče, která bude vynucena samotnými lidmi.

Lidé, jak jste mohli mít všechno snadné a jak těžké si to činíte!

Což nemůžete alespoň *jednou* své myšlení poněkud povznést nad tuto strnulou formu, kterou jste si vytvořili v průběhu tisíciletí? Pro její vznik jste dobrovolně obětovali celé věky, jako byste měli nadbytek času, zatímco věčné zákony tkající ve stvoření vám nemohou poskytnout k promarnění ani jedinou minutu.

Co si vlastně myslíte, že se má nyní stát? Pokud o tom vůbec někdy přemýšlíte, aniž byste se přitom opět pečlivě nepostavili stranou, abyste zůstali uchráněni před svým zkoumavým pohledem, jak jste to dosud stále dělali, protože vám váš zvyk nedovolil jednat nebo myslet jinak.

Pohybujte se duchovně trochu živěji a osvobodte se ode všech strnulých forem, které vás zdržují dole a snižují vaši hodnotu.

Koloběhu vašeho myšlení chybí *život!* Chci vám pouze na jednom příkladě ukázat, jak se následkem toho v dobré víře nutíte být malými, jak s nejlepším chtěním dělat všechno dobře škodíte sobě i druhým, ba dokonce jak se dotýkáte toho, co je pro vás skutečně posvátné:

Dejme tomu, že někdo přijde k vědoucímu s prosbou, aby se dověděl, zda jde správnou cestou a kam cesta směřuje. Takový člověk je vždy plný přání a otázek. A vždy lze s jistotou počítat s tím, že ze všech otázek je jen velmi málo opravdu věčných. Většinou jsou pouze čistě osobní a pozemského druhu.

I když každý vědoucí nerad odpovídá na takové otázky, protože v Poselství je již obsaženo všechno, co každý člověk pro sebe potřebuje, přesto někdy na prosby poodhrne závoj z cesty, která tazatele následkem tkaní zákonů ještě může potkat. Tazatel se dychtivě chopí toho, co mu bylo řečeno, a snaží se pak podle toho řídit, jak jen je toho schopen, ale vždy jen tak, jak si to *sám* myslí.

Obraz slov, která si při návštěvě vyprosil, zůstane před ním a on se na něj neochvějně upne, až nastane doba, o níž se domníval, že přinese splnění. Jeho myšlení je ale převážně vybudováno na jeho

přáních a je zformováno podle jeho ryze osobních představ, které on sám považuje vždy za správné.

Očekávaná doba však často přejde, aniž dojde ke splnění! Jestliže je to dobrý člověk, bude kroutit hlavou a bude se zaraženě, snad i malomyslně ptát, jak je to možné, když přece pevně věří tomu, co mu bylo řečeno, a že musí nastat všechno, co vědoucí řekl, je-li skutečně tak vědoucí.

Dostane se do rozporu sám se sebou a možná se bude utěšovat tím, že nejdříve vyčká, aby viděl, co ještě bude následovat. V každém případě se ale především trochu ochladí jeho víra a bude otřesena, nebude-li schopen najít příčinu toho, která by mu umožnila přenést se přes své zklamání.

Jestliže je to ale špatný člověk, bude se vysmívat, bude horlit na všechno, co je v souvislosti s tímto vědoucím, který ho zklamal, a samozřejmě i na něho samotného. Zahrne do toho dokonce i mé Poselství, i když tím podává důkaz, že mu dosud neporozuměl nebo že není schopen získat důvěru ve *vlastní* přesvědčení, zkrátka, že on sám duchovně není ničím a že zůstává podroben všemu kolísání pozemských vnějších okolností. Takový člověk se sám označuje za plevu.

Pak si už neuvědomí, že byl dříve přesvědčen o pravdě mého Poselství a že mohl jeho hodnoty procítit sám na sobě i ve svém nitru. Spolu s tím rovněž odloží Poselství stranou, i když mu velmi mnoho dalo.

Bude se snažit vzbudit u všech lidí pochybnosti. O tom, co sám poznal jako dobré a o čem se snad už i sám přesvědčil, se nezmiňuje a snaží se dokonce ještě i to obrátit v opak. Nepomyslí na to, aby nejdříve správně zkoumal sám sebe a pátral, zda snad v něm a jeho jednání nespočívá příčina, proč se nemohlo splnit to, co mu bylo řečeno.

Právě *to* by však bylo správnější! Neboť každé nesplnění je vždy jen vinou toho, kdo se zklamal.

Může se přece změnit již za hodinu po rozmluvě, a tím znemožní splnění. Jakmile sám nedosáhne toho, co ho na cestě očekává,

co je tedy pro něho předurčeno, nemůže se to také ve všem splnit. Místo toho jej očekává jiné prožití, protože prožití samé se jistě dostaví, následkem jeho chování se jenom změní formy tohoto prožití. Tak může přijít místo radosti bolest, nebo se žal může změnit v radost, *obojí* však přinese *prožívání jeho ducha*, které je mu předurčeno.

Zcela určité mezníky v pozemském putování se splní pro každého *ducha*. Vnější okolnosti, které k prožívání dávají podnět, se ale řídí a mění vždy podle vnitřního života každého člověka.

Pozemský poutník přitom ovšem vidí vždy jen to nejzevnější, *formu*, která se mění! A proto bývá zklamán a upadá do pochybností.

Představte si obraz: Člověk jde po silnici, po které dorazí do Vídně, jestliže zachová stále stejný směr.

Zeptá-li se někoho, kdo ten kraj dobře zná:

»Kam se dostanu při mém putování?«,

musí tázaný samozřejmě odpovědět:

»Do Vídně!«

Může uvést i některá města ležící na cestě, jimiž putující člověk projde.

Jestliže však tento člověk změní ještě před těmito vyjmenovanými cíli z jakéhokoli důvodu svůj směr, pak přes pravdivost odpovědi nepřejde do Vídně, ale někam jinam, třeba do Paříže, Curychu nebo do Říma.

Jakmile se na silnici obrátí jiným směrem, se sebemenší změnou směru se změní i cíl a tím i původní splnění, takže nedojde do míst, kam zpočátku směřoval. Nemá ale pak důvod, proč by měl považovat toho, kdo mu poskytl informaci, za nevědoucího nebo dokonce za člověka, který se úmyslně snaží vědění jen předstírat. –

Stejně jednoduše jako v *tomto případě* to probíhá i při každém putování člověka jeho pozemským bytím.

Jestliže se někdo zeptá, kam dojde po své cestě, na které je v *době dotazu*, může vědoucí docela dobře říci, s jakými věcmi se setká, ba musí setkat!

Nic jiného nemůže být člověku nikdy poskytnuto. Může být dáno vždy jen vysvětlení podle *současného* stavu tazatele a jeho *současného* směru, protože tazatel si přece – jak každý ví z Poselství – vždy zachovává svoji svobodnou vůli a má možnost se rozhodovat. Proto se již za několik minut po otázce může vnitřně rozhodnout k obratu, a tím se ihned samočinně musí změnit i cesta a její cíl.

Jestliže někdo zamíří nejdříve do Vídně a pak se náhle obrátí směrem do Říma, dojde samozřejmě do Říma a nikoli do Vídně.

S *duchovními* cestami je to přesně totéž. A tyto cesty se také zevně projeví v *hrubohmotnosti*, neboť jsou pro hrubohmotnost směrodatné!

Řekl jsem často, že ani Syn Boží nemůže člověka *nutit*, aby se snažil dosáhnout blaženosti, protože svobodná vůle se rozhodovat nemůže být lidskému duchu odňata.

Dokonce ani v soudu nelze přesně předvídat, jak se toto posvátné dění splní na každém jednotlivci. I to je stále v pohybu až do posledního okamžiku. Může být zachráněn nejeden člověk, který je již považován za ztraceného, a mnohý, kdo si myslí, že stojí pevně, se ještě může zřítit.

Člověku je přesně určena *hodina, jakým způsobem* se však soud projeví, se řídí podle toho, *jaký člověk je* v okamžiku soudu. Tento způsob je dán zvratným působením podle chtění jeho ducha se vším, co na něm ještě ulpívá.

Již ve chvíli, kdy pronáším tato slova, vím, že je lidé opět pochopí jen omezeně a že to, co přijmou, ihned rovněž vtěsnají do pevné formy. Tím bude to, co říkám, znovu bez rozpaků zbaveno všeho pohyblivého a Pravda, nyní nově darovaná, bude strnulým myšlením rychle zkřivena ještě dříve, než bude moci vnést do vás život.

Tak se to stává se všemi mými slovy. Lidé je nepřijímají, jak *já to vyžaduji!* A toto vědět přináší únavu. I kdybych se rozhodl vysvětlovat stále znovu to, co jsem již řekl, nebude to přece stačit. Bylo by to zcela jistě vysvětlování bez konce, neboť lidé si znovu a znovu najdou něco, co jejich malichernému myšlení není jasné. –

I když je člověk vázán na všechny následky svých rozhodnutí ze svobodné vůle, přesto má ještě dostatek možností pohybovat se na cestách, po nichž během svého bytí putuje ve stvoření, tedy i na zemi. Odpovědi na všechny »jak«, »kde« a »kdy« se vším, jak se to projevuje, jsou obsaženy v mém Poselství, které v jeho formě nelze nesprávně vykládat, jestliže se člověk namáhá, aby do mých *slov* správně vnikl tím, že je chápe *tak*, jak jsem je dal.

Máte-li Poselství před sebou, musíte se snažit pohroužit se do mých slov přesně podle uspořádání vět a slov, neboť toto uspořádání vede vašeho ducha! Používám vaši řeč v jejím *pravém* smyslu *tak*, jak je nutno ji používat, aby byla *živá*, a ne *tak*, jak to pokřivený rozum považuje za správné a krásné!

Víte, že každé *jméno* člověka vyjadřuje, jaký je on sám. Člověk je tím, co říká jeho jméno, nejen že by se pouze tak jmenoval. Jméno je však také *slovo*. A *tak*, jak toto jméno skutečně vnitřně žije a působí, *tak* žije a působí samostatně i *každé* slovo vaší řeči!

To ale všichni lidé pokřivili stejně *tak* jako svůj rozum. Při čtení mého Slova proto musíte v první řadě tyto zhoubné rozumové hříčky úplně odložit stranou! Nesmíte se při tom snažit myslet v *těch* formách, které jste si vytvořili nebo jak se je jiní stále znovu snaží pro vás vytvářet, ale musíte se přinutit, abyste na sebe nechali neovlivněně působit druh mých slov i způsob jejich uspořádání a podle toho je procítovali!

Jestliže to opravdu provedete, prožijete při tom zázrak, neboť *způsob, jakým jsou uspořádány* mé věty, vám poskytne zcela jiné pojmy, zcela jiné obrazy, než jaké by vám dala tatáž slova, kdyby byla sestavena vaším způsobem.

Tuto námahu jste dosud *nevynaložili*! Dosud jste si neosvojili to, co nového vzniklo v mé řeči, ale při čtení si ještě vybavujete obvyklé rozumové základy, které se v posledních letech a předtím již častěji změnily, a dokonce je používáte k četbě *mých* slov.

Řeč, stejně jako každé jednotlivé slovo, má v sobě ve skutečnosti tolik vlastního života, že ji nikdo nesmí podle libosti měnit jako ve hře, aniž by se tím neoslabil její účinek! Budu vás muset nej-

dříve naučit, jak máte správně chápat svou vlastní řeč a používat ji, protože i od toho jste se odchýlili mudrováním svých mozků.

Pro to, co jste se dosud snažili namáhavě vytvářet svým rozumem, jste svým vycitováním našli správný výraz, když říkáte, že účelem toho je, aby se řeč stala plynulejší, běžnější, a mohla se tak číst rychleji a snadněji.

S plynulostí však jde ruku v ruce plytkost! Učiníte-li řeč díky vynaloženému úsilí svého rozumu plynulejší, není to nic jiného, než že *ji učiníte plytkou*. Tím se oslabí nebo dokonce ztratí i její síla, její pádnost.

Možnost rychleji a snadněji číst se však týká jen rozumu, aby to měl pohodlnější.

Ve všem spočívá pouze snaha po *povrchnosti*, již se tak neblaze vyznačuje nynější doba a která je už po tisíciletí korunou námahy vašeho rozumu!

Cit, váš duch, mluví jinak, to vidíte i z každé věty, která je vám dána ze Světla. Obdrželi jste ze Světla již tolik, a přece jste se z toho vůbec nepoučili.

Protože správný způsob řeči připadá lidem cizí, mnohý člověk se nad ním pozastavuje. Jeden považuje řeč za příliš jednoduchou, druhý opět za šroubovanou, nebo dokonce vzhledem k neobratnosti nesprávně použitou a ještě mnoho jiného. Tento správný způsob vám však ukazuje, jak se řeč *má* skutečně používat, aby mohla žít a jako živá k vám promlouvala, aby byla schopná dotknout se vaší duše a otevřít ji, a ne aby pouze lichotila slabostem vašeho povrchního rozumu, ale aby *se zachvívala* v posvátném rytmu věčných zákonů!

Pohroužete se proto do způsobu řeči, avšak svým *duchem*, který vyžaduje mnohem více. Namáhejte se, abyste mi konečně porozuměli ve Slově!

Jestliže pochopíte slova mého Poselství v jejich plné hodnotě, budete znát i všechny zákony samočinně působící ve stvoření.

NEDŮVĚRA

S POZEMSKÝM lidstvem je to divné. Leží ve stvoření jako těžkopádná, nečinná a líná masa. *Lidstvo*, které v něm mělo být nejčilejší, nejpohyblivější, nejkrásnější a nejsvětlejší, kdyby správně používalo schopnosti, jež mu byly milostivě propůjčeny.

Zatím ale na všem spočívá tíživě jako olovo, temné, kalné, neustále připravené působit naplněno závistí otravně a rozkladně na *to*, co se snaží pozvednout se nad jeho průměr. Ve svém nepřátelství vůči Světlu lidstvo číhá, aby pošpinilo vše, co nechce jít spolu s ním po cestě, kterou si samo vybudovalo a která vede do propasti, do věčné zkázy.

Lidé stojí *stranou* Pána, protože chtějí být sami pány na zemi! Přesto nyní vyslovují jméno Boží častěji než dříve – používají je k vlastním účelům, nesou je před sebou jako štít, který má ukazovat jejich čisté chtění.

Jejich nitro však nemá s takto ukazovaným štítem nic společného, neboť jejich duše jsou naplněny *nedůvěrou* ze strachu, že by jim mohl někdo upírat, oč sami usilují: pozemskou moc a pozemský vliv.

Tato nedůvěra kalí *každé* čisté chtění, strhuje člověka dolů, činí ho nespravedlivým, fanatickým a zvyšuje *zneužívání* svatého jména »Bůh«!

Na to se lidé neptají! Neptají se vůbec nikdy na to, co jim může opravdu prospět a na co se ptát *mají*, ale pouze na to, co odpovídá směru *jejich* myšlení. Protože nitro všech lidí je dnes naplněno jen *nedůvěrou*, musí být v každé otázce *také* skryta *nedůvěra* jako následek duševního stavu, který je až do samého základu zkřivený a zkažený.

Co si myslí člověk o svých bližních, to čerpá ze *sebe* a předpokládá *sám u sebe*. Opravdu *dobry* člověk bude u druhých chtít nacházet nejdříve vždy jen *dobré*, zatímco špatný člověk je samozřejmě schopen předpokládat u svých bližních jen *špatné*, především co se týká *těch* věcí, kterým sám dosud nemůže rozumět.

Špatný člověk bude všechno, čemu dosud nerozumí, chápat u druhého jako špatný úmysl, protože to posuzuje podle svého druhu a neočekává nic jiného.

U dobrého člověka je tomu ale *naopak*. Bude na všechno pohlížet nejdříve podle *svého* druhu, který je *dobry*.

Špatný člověk nemůže nikdy věřit v dobré chtění, nemůže je považovat za základ nějakého jednání, protože toho sám není schopen. O nezištném jednání si pomyslí, že patří do říše pohádek, nebo je bude dokonce považovat za lež, protože jemu samotnému je to cizí a nepochopitelné.

Jen *dobry* člověk může věřit v nezištné jednání, neboť sám je schopen jednat podobně.

Tak je úsudek člověka o jeho bližních vždy jen *zrcadlovým obrazem jeho vlastní povahy*, kterou tím zcela jasně ukazuje.

Lidé, kteří o svých bližních mluví špatně a rozšiřují špatnosti, *jsou zcela jistě sami v sobě špatní*, jinak by něco takového nedělali! To je *zákon* stvoření, zachvívající se ve *stejnorodosti*. Tím také Stvořitel ve své svrchované moudrosti přinutil každého člověka, aby zjevně nesl před sebou zrcadlo, ve kterém klidný pozorovatel může naprosto zřetelně poznat jeho vnitřní život. Tohoto zákona, který působí velmi jednoduše a je pomocí ze Světla, člověk dosud příliš nedbal, protože se nikdy nesnažil probádat důslednost Božích zákonů ve stvoření.

Na své pozemské cestě člověk usiluje vždy jen o to, aby rychle získal pozemský majetek pro takzvané zpříjemnění života. To však má ve skutečnosti za následek zpovrchnění a tím duchovní úpadek, protože tyto věci svádějí k líné pohodlnosti, nikdy ale nepřinášejí vzestup.

Po celou dobu, která je mu milostivě poskytnuta, se člověk štve,

neohlížeje se napravo ani nalevo, jen aby dosáhl *pozemských cílů*. Proto se nenaučí ničemu ze stvoření, které ho obklopuje, ve kterém smí žít a v němž má také přiměřeně působit.

Jinak by již dávno poznal i tento zákon, který mu vždy zřetelně ukáže bližního, jaký *skutečně* je. Takové pomáhající poznatky by ho na jeho pozemské cestě přivedly dál než jeho spěch, ušetřily by ho mnoha utrpení a zklamání, a tím by to na zemi muselo být jiné než dnes!

Naučte se konečně znát zákony Boží ve stvoření, lidé, a bude vám pomoheno!

Ale kvůli tomu byste se museli *namáhat* a zanechat požadování, na které jste si zvykli vlivem své Bohu nepřátelské domýšlivosti! Pak by dnes mezi všemi lidmi nevládla *nedůvěra* a nesvištěl by nad vámi její bič! Nedůvěra je však jen ovoce duchovní lenosti. Kdyby byl váš *duch čilý*, jak to Boží vůle od vás požaduje, a kdybyste na místo patřící vašemu duchu nepostavili k zemi připoutaný rozum, který smí být vždy jenom nástrojem vašeho ducha, nemohla by nedůvěra získat na zemi místo, jaké dnes zaujala.

Nedůvěra je nyní *nejhorším* plodem falešného chtění a nesprávných cest tohoto lidstva. Nedůvěra švihá bičem jako *poslední následek* toho, že jste se stali Luciferovými přísluhovači! Nedůvěra dnes sídlí všude, kam se podíváte, nejen ve státech a církvích, v obchodě nebo v různých zaměstnáních, ale i v nejužším kruhu, u posvátného manželského krbu.

Kde jsou třeba jen *dva lidé* pospolu, tam nedůvěra nad nimi švihá bičem! Vyrostlá z vás, s odpornou chtivostí se rozprostírá kolem vás a tíživě na vás spočívá, zatíná své drápy hluboko do vašich duší a dohání vás ještě k tomu, abyste se navzájem rozsápali!

A bude to také nedůvěra, která jako nejhorší z pohrom, jež jste sami způsobili, při svém pádu strhne s sebou do hrůz rozkladu, do věčné smrti mnoho lidí, ba většinu lidstva!

Blesk Světla nedůvěru smrtelně zasáhne, ale ona vás ve své smrtelné křeči nepustí, milióny jejích spárů zůstanou pevně zatáté a ve smrtelné strnulosti se sevrou ještě pevněji. Duše, kterých se zmoc-

nila nedůvěra, se již nemohou vyprostit, ledaže by *samy* napnuly v zoufalství ještě jednou všechny síly, aby se ještě v posledním okamžiku za tisícerych bolestí od ní odtrhly a osvobodily se. Toto odtržení ale vyžaduje nesmírné vypětí vůle a způsobí vašim duším hluboké rány!

Jen někteří lidé budou ještě schopni vyvinout tuto sílu a ostatní se budou obávat těžkých ran a bolesti, kterou by jim způsobilo odtržení.

Tak upadnou do líné nečinnosti, klesnou do bezedné hlubiny, do věčné noci, kde je však čekají *tisíckrát* větší muka, než by byly bolesti způsobené dobrovolným odtržením. – Pak ale bude nenávratně pozdě! Poddali se nedůvěře na křížovatce, před kterou je milost Boží ještě *jednou* postavila.

Lenost ducha přivádí nyní lidstvo ke konečnému pádu kvůli jeho poslednímu odpornému, lidí nedůstojnému a Světlu nepřátelskému plodu: nedůvěře!

V tom spočívá soud: *Oni sami* již nejsou schopni přijmout poslední milost Boží! A všichni *duchovně líní* lidé, kteří propadli soudu jako neschopní, se budou ptát:

»Jak může Abd-ru-shin *dokázat*, že mluví pravdu?«

Ale jen duchovně *líní* se budou takto nebo podobně ptát, ti, kteří se sami nechtějí namáhat o svou spásu. Vždyť je ovládá *nedůvěra*! Jsou jí zotročeni bez naděje na záchranu. Nejsou již schopni *sami* hledat ve *Slově* s opravdovou čílostí ducha, nejen rozumu. K tomu je jejich duch již příliš mdlý. Slovo života, živé Slovo, *kteří i k přijetí vyžaduje život*, však podle neochvějného Božího zákona nemůže duchovně líným nic dát a také jim nic nedá! Neboť kdo opravdově nehledá ve *Slově* hodnoty, ten v něm nic nenajde. *Ale kdo hledá, ten nalezne!*

Poselství obsahuje a dává *všechno*. Je pro lidského ducha nevyčerpatelné. Nejprostší člověk tak jako nejvýznamnější učenec v něm může nalézt, co hledá. Není nic ve stvoření, co by člověk nenašel a nepoznal v Poselství, jakmile je schopen přijmout jeho hodnoty.

I to největší dosavadní lidské vědění se může Poselstvím ještě rozšířit, aniž by narazilo na hranice. Lidský duch musí jenom nejdříve v Poselství opravdu a pokorně hledat a být ochoten vděčně přijímat. Domýšlivost ale uzavírá duchu, který se chce přinutit ke hledání, cestu k jakékoliv možnosti přijímat.

Není však již daleko doba, kdy lidští duchové ze *všech* tříd budou naslouchajícimu lidstvu jásavě zprostředkovávat netušené poklady ze Slova Poselství. A Poselství vám bude dávat stále něco nového pro každou oblast *skutečného* vědění, pro duši a tělo i pro vaše myšlení a konání zde na zemi.

Do té doby se ale musí duchovně líní oddělit od čilých. Oddělí se sami sebou, aby v budoucnu již nemohli zdržovat nebo mást to, co je podle Boží vůle.

Kdo čte Slovo mého Poselství vážně a bez domýšlivosti, kdo v něm tedy opravdově hledá, ten v něm pro sebe také nalezne veškeré poznání.

Je vůle Boží, aby se lidský duch *probudil* ze spánku a z lenosti, kterou si sám vnutil a jež ho odvedla od Světla a nechala upadnout do temnot.

Je to pouze a jedině vina *lidstva*! Kdyby se lidé lehkomyšlně nevzdálili od spojení se Světle, neodloučili se od něho svou svévolnou tvrdošijností a směšným domněním, že všemu rozumí lépe, nebylo by pro nikoho obtížné pochopit to, co říkám.

Takto však v zarmucujících dějinách vývoje celého pozemského lidstva dosud zbyla vždy jen malá hrstka těch, kteří jednotlivé vyslance Světla opravdu poznali, a tím je také uznali.

To je *chyba lidstva*, ale ne Světla! A totéž lidstvo nyní od Světla požaduje, aby kvůli *jeho* chybám změnilo pravěčné zákony! Aby lidé, zůstávající zapleteni do svých chyb, mohli pohodlně poznat, kdo je vyslancem Světla, a nemuseli se o to nijak namáhat!

Jaká *osobivost* vůči Bohu je v tom všem, toho si takoví lidé již nejsou v lenosti svého ducha vůbec vědomi.

Ať jen jdou dál cestou, která je vede do záhuby. Nechtějí tomu jinak. Odvrátte se od takových tazatelů a vzpomeňte si:

Tak také kdysi přistoupili k Ježíši, když ho již přibili na kříž, a žádali od něho: »Jestliže jsi Syn Boží, pomoz si sám a sestup z kříže!«

Měl jim tedy *tím* ještě jednou dokázat, že je Syn Boží. Jiní by pak ale znovu a znovu vyžadovali nové důkazy, aby mohli uvěřit v jeho poslání nebo aby se o něm přesvědčili. Přání by se potom tisícero násobně stupňovala a nakonec by se přesto nikdo nevzcho-pil, aby v Syna Božího skutečně uvěřil.

Znáte přece dostatečně lidi, abyste to i sami věděli.

Na *slova*, která Ježíš pronesl a jimž učil, chtěli myslet až v *dru-hé* řadě, chtěli se o to snažit teprve poté, co by se jim dostalo ještě jiných důkazů. Aby se člověk *sám* namáhal, k tomu se odhodlává vždy až *naposledy*. Odkládá to a nikdy to neučiní, protože se k to-mu dobrovolně nikdy neodhodlá.

V *tom* spočívá jeho slabost, která pro něho nyní bude smrtonos-ná! Neboť v *tomto* bodě nyní nastupuje soud.

Pravím vám: Slovo, Poselství, které jsem vám přinesl, *je* takov-ým důkazem, že lidským duchům nemůže být podán lepší nebo přesvědčivější!

A kdo při vážném hledání Slovo pozná, ten je také bez jakékoli jiné pomoci zcela přesvědčen! *Jedině* to ho může zachránit, může mu pomoci, aby dokázal usilovat vzhůru do světlých zahrad Bo-žích, kde smí věčně žít v radostné činnosti podle Boží vůle.

Nic jiného! Jenom ten, kdo si *Slovo* skutečně osvojí, kdo tedy podle něho také skutečně *žije*, bude zachráněn od věčné smrti. Ta-kový člověk se však neptá po jiných důkazech. Při *prožívání* mého Slova se pro něho všechno stalo samozřejmým a Slovo mu tím po-dává důkaz!

Člověk o to tedy musí usilovat s veškerou vážností a v pokoře, bez domýšlivosti a předpojatosti. Nesplní-li to, nemůže mu Slovo nic dát. Zůstane mu uzavřené, i když jinak pro každého daleko překonává i ta největší očekávání a rozlévá bohatství, které přináší opravdový mír a opravdové vědění a činí člověka šťastným!

Lidé to *prožijí*, i když se tomu nyní posmívají. Jejich duše mají

být těžkými otřesy zkyprény a tím připraveny k tomu, aby úpěnlivě prosily a byly ochotné přijímat. *Pak* již poznají bohatství mého Poselství, na němž se nezmění ani slovo.

Lidé se však změní ve zcela krátké době, protože jejich duše jsou teď ještě příliš strnulé následkem svévole pokřiveného rozumu.

Bláhoví lidé, za jak jisté a velké se považujete! Pravím vám ještě jednou: Nikoli vy smíte požadovat od všemohoucího Boha, nýbrž *ON* nyní požaduje *od vás*, neboť jeho shovívavost je u konce!

Bůh *od vás* vyžaduje *důkaz*, že jste schopnosti, které poskytl vašemu duchu, dobře použili podle jeho všesvaté vůle!

Nedokážete-li to, pak si nezasloužíte jeho milost. Nepoužili jste své schopnosti, které vám Bůh poskytl, abyste spolupůsobili ve stvoření, jak je to hodné člověka. Zasypali a promarnili jste své lidství, a budete proto jako neupotřebitelní ve stvoření vymazáni z jeho knihy obsahující jména těch, kterým se dostalo milosti, aby si směli být vědomi sami sebe, a milosti žít!

Jděte do sebe, lidé! Probudte se duchovně! Velmi brzy se budete *muset* změnit vlastním prožitím, každý jednotlivec, protože všemohoucí ruka Boží již spočívá nade vším a svatý Boží hněv se nyní vylévá ke spáse těch, kdo se dosud zcela neoddali temnotám a mohou se ještě probudit.

Pozemští lidé, využijte nyní každou hodinu! V Božím hněvu bude také úplně rozbita nedůstojná nedůvěra jako poslední, špatný plod nesprávného chtění lidí. Jako mor se již rozšířila po celé zemi, ale země od ní bude opět osvobozena!

SÍLA ŘEČI

JAK DŮLEŽITÉ a významné je i *lidské slovo* ve tkaní tohoto stvoření, v říši hrubohmotných úrovní, to jsem vám již sdělil.

Nepochopili jste však přitom, *jak* daleko jde formující vliv a jak zhoubně může působit, když na to nedbáte. Na vaše okolí silně působí a utvářejí je nejen jednotlivá slova, ale i způsob, jak slova stavíte a řadíte za sebou a jak se je snažíte vyslovovat.

Tedy již sám *způsob* mluvení silně působí na vaše okolí. Víte, že *všechno* pochází ze Slova! Na počátku bylo *Slovo*! Na to jsem již upozornil. Ačkoliv bylo v této větě míněno *Slovo Boží*, v němž jsou přesvaté tvůrčí síly, přesto se i v lidském slově, které vzniklo působením Slova Božího teprve spolu s člověkem, zachvívá i když ne *tvůrčí* síla, tedy přece jen určitá *formující síla*, která zasahuje až do jemné hrubohmotnosti a z ní potom působí zpět do hrubé hmotnosti.

Proto se naučte pečlivěji dbát na způsob, jak mluvíte! Sestavujte slova tak, jak se správně zachvívají v zákoně stvoření, jak jsou tedy v harmonii. Ve vašich větách musí zaznívat stejnoměrný rytmus veškerého kroužení ve stvoření, chcete-li řeč rozvinout do *té* moci, kterou vám Bůh tím dal!

Chci vám pomoci poznat nebezpečí nedbalosti, abyste tak mohli spolu se mnou věrně splnit Pánův příkaz: »*Všechno se musí stát novým!*«

Všechno, nejenom něco! A protože se pouze *nesprávné* musí stát novým, říkají tato slova jasně a zřetelně, že nyní je *všechno*, bez výjimky *nesprávné*, neboť jinak by se to nemuselo stát novým. *Všechno*! V tomto případě to není slovo, jež by bylo možné považovat za všední, ale je to *Boží příkaz*, který je nutno přijmout *nezkrácený* v celém jeho smyslu, bez omezení.

A *to* je to, co jste dosud nechtěli správně pochopit v celé jeho závažnosti, o čem soudíte ještě příliš povrchně. *Na to stůně* vaše velké chtění, bez výjimky, a to jediné vás zdržuje od *toho* kroku, který je nevyhnutelně nutný a bez něhož nemůžete dokončit svůj vývoj.

Tímto krokem, který je pro všechno tak rozhodující, je: všechno nesprávné, staré zanechat za sebou a přitom se nesnažit vzít si něco z toho s sebou do nového nebo to smísit s novým!

Nikdy se vám nepodaří něco z nového přizpůsobit třeba jen nejmenší části některé ze starých forem v domnění, že se *tím* stanete novými!

Pochopte nejdříve *to* jako *nejdůležitější* pro vás a snažte se to splnit *beze zbytku*, a *potom*, ne však dříve, může ve vás samých vzniknout *nové*! Teprve pak tomu budete moci také porozumět a nebudete v nebezpečí, že opět upadnete do starého.

Pokusím se vám pomoci, neboť vidím, že vám sice nechybí veliké chtění ani horlivost k přijetí nového, že však nevíte, jak se skutečně *úplně* vzdát všeho starého, zejména když vám hrozí, že zpočátku budou vaši bližní považovat vaše pojmy za podivné.

A tento strach, který si nechcete přiznat, *máte* ve velmi mnoha případech. Jen kvůli němu často otálíte se splňováním mého Slova! Mohli byste být příliš *nápadní*, myslíte si při tom či onom, a před sebou samými nalézáte všechny možné námitky jako omluvu, kterou se utěšujete.

Z ohledu na lidi a na jiné obtíže zužujete hranice svého splňování a nepomyslíte na to, že to pak *není vůbec* splnění, i když v celku chybí třeba něco zcela malého!

Nikdy nebudete lidem na posměch, splníte-li *úplně*, co Světlo požaduje!

Máte přece všechny lidi *předcházet* svým příkladem! Nemáte čekat, až se staré samo zhroutí, abyste se pak ochotně připojili ke všemu novému, ale musíte s tím začít *již nyní sami na sobě*! A proto *máte být* nápadní, je chtěno, aby všichni lidé o vás mluvili! Kdybyste nebyli nápadní, neexistoval by ani rozdíl. Kdyby ale chyběl

tento *nápadný* rozdíl, ať už v oblékání, v působení nebo ve vaší bytosti, muselo by vám to jen ukazovat, že jste stále ještě stejně jako druzí zabředli ve všem starém a nesprávném a že jste se dosud nedokázali z toho pozvednout!

S mou pomocí máte nyní začít! Za tím účelem chci snímat závoj za závojem z tajemství působení Božích zákonů ve stvoření, kterým – jak se zdá – přes častá vysvětlení dosud dostatečně nerozumíte, protože jim přikládáte příliš malou důležitost. Uvažujte dnes o mém upozornění na *lidské* slovo, s nímž jste postupně rozvíjeli i své jazyky! –

Slovo se zformovalo podle zákona, a proto má mnohem větší význam, než se odvažujete předpokládat. Proto jsem již upozornil na nebezpečí lehkomyšlného žvanění a rouhavých řečí a zmínil jsem se o ovoci, které z toho musí působením prazákonů stvoření vyrůstat pro každého jednotlivce stejně jako pro národy a rasy.

Ale tento vliv každého slova jde mnohem dál, až do zdánlivě maličkých jednotlivostí. Proto *trvalého* vrcholu dosáhne jen *ten* národ, jehož řeč se zachvívá v rytmu Božích zákonů ve stvoření! Trvalého však jen tehdy, zůstane-li jeho řeč stále v tomto zachvívání a nedá se z něho vypudit vyumělkovanost a rozumovými chytrostmi.

Možná, že už nyní tušíte, jak těžce se v tom již chybovalo, jak už jen *tím* byl zbrzděn koloběh tak mnohého národa.

Vývoj hlasových projevů až k řeči postupoval zpočátku velmi stejnoměrně, protože se tyto projevy zachvívaly v přírodních zákonech. Tehdy bylo a zůstávalo všechno v pořádku, až se i zde do toho vmísil rozum a čisté zachvívání úplně odsunul a znemožnil.

Nesmíte si to ale představovat příliš povrchně! Nejprostší přírodní národy s menším množstvím výrazových prostředků se proto mohou v zákonech zachvívat mnohem harmoničtěji než nejchytřejší národy se svým strojeným způsobem, jak se bavit s druhými lidmi nebo jak projevovat své mínění.

Nerozhoduje množství výrazových forem samo o sobě, ale teprve způsob použití a sestavení, seřazení jednotlivých slov, má vliv na to, zda je zachvívání správné nebo nesprávné, a přináší přísluš-

né následky. To je však nyní právě tak pokřivené, a proto i *nesprávné* jako všechno, co si lidský duch zformoval v poslední době.

Nemůžete se to ale *naučit* rozlišovat, to můžete jen *vycítit*! Můžete toho tedy dosáhnout teprve tehdy, až opět probudíte své *cítění* a dovolíte mu, aby *ve vás* svobodně rozhodovalo!

Chci vám dát jedno upozornění, které můžete použít jako zkušenostní kámen. Již před staletími byl ze Světla připravován příchod vyslance Světla zde na zemi ve *všem*, co bylo nutné k pomoci pro jeho úkol. Tak i *řeč*, která je základní podmínkou pro poselství ze Světla, aby je pozemsky dokonale zpřístupnila pozemskému lidstvu. K tomu musel být na zemi připraven jazyk, který by se co nejčistěji zachvíval v prazákonech stvoření a jehož výrazy by nemohly být později opět křiveny, aby tak poselství zůstalo navždy čisté!

Za tímto účelem byl již po staletí pečlivě zdokonalován *německý* jazyk, který se spojil s rovnoměrným zachvíváním tohoto stvoření, a *tak* je schopen nejsilněji přijímat sílu Světla a vést ji dál bez zkalení.

Proto bylo nyní poselství ze Světla sepsáno v *německém* jazyce, neboť jiná řeč by nemohla bez zúžení tlumočit tak jasně a přesně, pokud vůbec lze vtlačit *živé Slovo* do hrubohmotné formy!

Německý jazyk díky tomu, že jej v průběhu staletí připravovalo mnoho omilostněných, poskytl alespoň *možnost* k tomu, aby ten, kdo přináší živé Slovo Boží, nyní mohl použít tento jazyk k tomu, aby i tím zde na zemi splnil svůj úkol.

Z toho důvodu je němčina mého Poselství po stránce sestavení vět a slov jediným, pro všechnu budoucnost *příkladným* způsobem vyjadřování, protože se *čistě* zachvívá v zákonech stvoření!

Její forma a způsob vyjadřování může a *má* jednou být základním vzorem pro němčinu dozrávající ke svému vrcholu. Tu musí později používat národ *vedoucí* zde na zemi, protože *jen* v *této* a v žádné jiné formě má tato řeč nejvyšší schopnost výstavby a udržování a takové řeči se také dostává všech účinných pomoci z tkaní stvoření!

Ujasněte si, co je tím řečeno. Řeč v *této* formě čerpá největší síly, a tím vytváří a formuje vaše okolí tak, jak je Stvořitel chce mít a jak je to vždy a *jedině* k vašemu největšímu prospěchu, k míru a štěstí.

Jestliže tento způsob řeči opět pokřívíte, nebude již řeč čerpat *tolik* z veškerých sil a bude všechno formovat stejně tak pokřivené.

Proto se snažte, abyste řeč správně chápali a používali ji tak, aby vycházela z vašeho citění a *zachvívala se přirozeně*, a to při všem, co myslíte nebo řeči formujete. Tím budete ve hmotnosti *podporujícími* pomocníky, neboť čisté formy lze vytvářet také jen *čistou řečí!*

Vzor tohoto *čistého způsobu* zachvívání stvoření je vám dán Poselstvím! Zachovejte tento způsob řeči lidstvu a věrně jej opatrujte, nikdy nedovolte, aby byl pokřiven, a snažte se, abyste si jej sami osvojili. *Pak* budete na zemi úspěšně působit svým příkladným životem k blahu všech národů!

Vám samým je na základě toho jistě jasné, že nářečí každého jazyka jsou *nesprávná* a musí přinášet jen škodu, protože takové řeči chybí čistota, která se i zde jako všude může projevovat jen *dokonalostí*.

Příčinou každého dialektu je buď nedbalost, která původní čistotu řeči z pohodlnosti opět strhla dolů, nebo to bylo ustrnutí na jednom z mnoha nutných, přirozených stupňů vývoje příslušné řeči. Řeč tedy již nepostupovala dál a bránila se zákonu, podle něhož se má všechno neustále vyvíjet k nejvyššímu stupni čistoty, tedy i řeč.

Obě možnosti jsou zavrženíhodné a směřují *proti* prazákonu stvoření. Takové je i *lpění* na nářečích a péče o ně z láskyplné úcty nebo... z líného zvyku. *Všechno* to je nesprávné a nezáleží na tom, z jakých důvodů se to děje! A protože všechno nesprávné není nikdy schopno výstavby, ale může přinášet jen škody nebo přinejmenším vytvářet překážky, což samo o sobě je už také na škodu, je nutné se tomu pozvolna vyhýbat, aby člověk v budoucnosti působil jen k užtku stvoření a nebyl již jeho škůdcem.

Tedy i pěstování nářečí je lpěním na něčem nedokonalém a to

může vytvářet opět jen něco nedokonalého. A také to v *každém* případě *vytváří* a formuje, ať se už rozhodnete používat dialekt z bezmyšlenkovitosti nebo vědomě, formuje to buď s vaším chtěním nebo *bez* něho. Protože to může podle svého druhu formovat jen *něco nedokonalého*, jsou nářečí škodlivá, nikdy ne užitečná!

Uvědomte si jen, co tím činíte, a řiďte se podle toho. Účinky mohou být *zhoubné*.

Často se říká, že jazyky jsou velmi blízce spřízněné s *druhem* lidí, a je to správné. S tím se ale setkáváme nejen u všech národů, ale i v německém národě samém u všech dialektů, u různých nářečí jedné řeči!

Není tomu však tak, že by druh lidí formoval toto nářečí, ale nářečí si utváří lidé! Síla k formování a k utváření spočívá jen ve slově, v *řeči*, nebo jasněji vyjádřeno ve způsobu řeči lidí! Výrazné, nápadné vlastnosti některých skupin lidí mluvících různými dialekty vznikly až z těchto dialektů, časem se teprve vyvinuly jejich působením, ne však naopak.

Těžkopádný dialekt bude způsobovat, že lidé budou těžkopádní, líbivý dialekt – takový ovšem neexistuje, protože jen dokonalá řeč může být opravdu líbivá – nebude moci nikdy vytvářet těžkopádné, nemotorné lidi, zatímco povrchní způsob řeči činí lidi také povrchními.

Každý, kdo se chce na tom něčemu naučit, to může velmi snadno přesně pozorovat až do jemných odstínů. Rychle poznáte, jak netušeně silně působí prožívání vašich lidských slov na celou hmotnost, zejména jak působí zpětně na vaše nejbližší okolí.

Následky toho můžete vidět nejen v hrubé hmotnosti, ale můžete brzy poznat i pozemsky neviditelné proudy. Jestliže je vaše mluva v úplné harmonii se zachvíváním stvoření, zavládne časem kolem vás harmonie a v ní vzniknou a budou rozkvétat krása a půvab.

Největší krásu a nejlepší půvab ale ihned poruší dialekt nebo chybná výslovnost. Schází v tom *čistota* a to lze pocítovat!

Kdybych o tom chtěl mluvit podrobněji, vysvětlování by neměla konce. Snad vám bude stačit tento krátký výklad, abyste nyní mohli

sami při pozorování, zkoumání a poznávání proniknout dál. Vše to v prožívání najdete potvrzeno.

Není však téměř nic, kde byste se do všeho nového, co jsem vám již dal, nesnažili spolu s radostným chtěním вплétat opět staré! Zejména pokud jde o malá přání, na která jsem vás tak často upozorňoval a dával jsem vám tím radu.

Stále znovu při tom přehlížíte, o čem jsem se často zmiňoval: že v malém a prostém tkví pravá velikost!

A protože se mnoho malého, prostého snažíte s velkou houževnatostí uchovat ve starém, možná bezmyšlenkovitě, a máte zrak upřený jenom na veliké a vzdálené, nebudete moci nikdy učinit skutečný začátek k velkému nebo k tomu, co vám připadá velké a co je pouze důsledkem všeho malého.

Proto se nyní vynasnažte, abyste nejdříve našli základní chyby ve všem pokřiveném a jako první je odstranili, skoncovali s nimi a rozbili v nich všechno staré. Pak budete moci plně chápat toto nové, aniž byste je zkalili zbytky ze starého.

Ve zdánlivě vedlejších nepatrných věcech najdete často nástroj k uskutečnění i těch největších věcí, což je následek prostoty Božích zákonů. Buďte proto ve svém cítění *prostí*, pak vám bude velmi rychle všechno jasné a nebudete moci vůbec bloudit jako dosud. Je už však k tomu nejvyšší čas, chcete-li v nejsvětější síle Boží splnit, neboť jestliže nebudete prostí, nebudete moci dostat tuto sílu, tím méně ji využívat!

VELIKONOCE

TAK JAKO na jaře často burácejí bouře, zvěstující nové vzkříšení přírody, tak mají nyní velikonoce ohlásit vaše vzkříšení i vzkříšení lidstva z duchovního spánku, který trval mnoho tisíciletí. Mají ohlásit vzkříšení vašeho ducha, jenž byl dosud zotročen rozumem připoutaným k zemi.

Za bouří a v bolestech se zrodí nová doba. Velká horečka světů přispěje k očistě a bude třást, lomcovat i nemocným tělem země. Bude se zdát, jako by v tom měla zahynout, i když tento děj povede ve skutečnosti k uzdravení.

Staré bude vytaženo, vytlačeno a setřeseno, protože to bylo v zachvívání tohoto stvoření nesprávné a rušivé. Musí to zaniknout, bude to sežehnuto, spáleno a z popela pak vykvete Boží milostí vše nové. Podřídí se zákonům, vyrostе v nich a rozkvete do plné krásy. Bude pak přinášet bohaté ovoce, které svou vzácností bude tím nejvyšším, co dokáže lidský duch.

Ale napřed musí přijít těžké bouře, nejprve musí všim proniknout očistné horečnaté záchvěvy, aby usmrtily staré, dříve než bude moci vzniknout nové. Vy pak, kteří budete schopni z toho všeho vyjít, *budete potřebovat milost Boží*, abyste se mohli opět vzchopit, až vás po všech bouřích bude nové slunce volat k novému životu!

Bude vám přepodivně v duši. Budete znavení, že byste se chtěli blaženě rozplynout, a přece svěže posílení nesmírně velkou silou. Budete váhaví a zároveň odvážní, teskliví a přece plní radosti. Tak jako se na květinách a na trávě po prudkých bouřích jiskřivě třpytí poslední krůpěje, podobné těm nejnádhernějším krystalům, tak budou vřelé slzy hořce plačících duší – stejně jako brilianty, které náhle zazáří – ozdobou nejčistší radosti, nejhlubšího díku!

Se slzami v očích zajásáte a rozechvěni se vzpřímíte v zářivých paprscích lásky vašeho Boha! *Tak* vám bude *po* soudu! –

Vaší cestou k tomu je však nezlomná věrnost, klíčem k bráně do nového života je svatá víra a síla, kterou potřebujete, tkví v nesobecké lásce!

Pak také jednou uslyšíte *ty* velikonoční zvony, jež budou vyzvánět mír všem lidem, kteří – podobni uzdravujícím se po dlouhé nemoci – našli duchovně cestu domů, k Pánovi, jehož svatý hněv museli pocítit dříve, než ho poznali, aby zachránění a naplnění vděčností v tom konečně spatřili jeho velikou lásku.

Velikonoční zvony budou také jednou zvěstovat radost národu, který si na svých domýšlivých, bludných cestách vynutil nejhorší bolesti a teprve *v nich* se naučil pozvedat zrak vzhůru. Tím konečně dosáhl *takové* zralosti, která ho učiní povoláním, aby jako zářný vzor předcházel veškeré pozemské lidstvo ve službě Pánovi.

A budou to nakonec také velikonoční zvony, které budou do všech zemí vyzvánět splnění a zvěstovat, že temnoty zcela opustily zemi a ta se smí koupat v novém světle, které jí bude darováno tak dlouho, až se bude moci rozpadnout, aby se vrátila do původního stavu, z něhož se kdysi zformovala.

Nyní však tyto zvony vyzvánějí k soudu! Každý člověk musí přejít kolem soudícího meče, jehož paprsek ho zasáhne. Nezasáhne všechny současně, ale každého ve zcela určité době, která je vzhledem k počtu lidí krátká.

A jen jednou má každý člověk příležitost, aby ve Slově vycítil poslední milost Boží! Slovo kolem něho přejde nějakým způsobem, takže je *může* poznat, jestliže *chce*. Neupne-li se pak veškerou silou ke Slovu a *nevyužije-li* tento okamžik, nikdy se už k němu nevrátí.

Je jen málo lidí, kteří tuto milost ještě poznají a také pro sebe využijí. Ostatní promeškají svůj čas, příležitost, která se přiblíží jen jednou. Myslí si, že jako dosud po tom budou moci kdykoliv sáhnout, když už to nepůjde vůbec jinak. Bude to však pro ně strašlivé poznání, až budou muset pochopit, že svým odkládáním

již všechno nenávratně ztratili a že jejich jména již byla vymazána z knihy života, ve které jsou zapsáni ti, kdo *smějí* žít ve stvoření.

Mnozí už k tomuto poznání nedospějí zde na zemi, ale teprve tehdy, až budou muset opustit své pozemské tělo. Ti však byli již předtím určeni pro smrt, pro věčnou smrt, ze které pro ně není probuzení a která nastane po nevýslovných mukách rozkladu osobního já, jež smělo dospět k vědomí sebe sama! –

Lidé, jen *jednou* jde milost tiše kolem vás, aniž by vás volala, neboť to musíte být vy, kdo se po ní toužebně rozhlížíte a v bdělosti ji očekáváte, otevření pro paprsek přicházející ze světlých výšin. *Jen jednou* se ještě každého z vás lidí dotkne! Nebude získávat ani vábit, bude věčný a lhostejný k tomu, jestli jej někdo uchopí, nebo jej nechá přejít kolem. Je vůle Boží, že vy *sami* o to máte usilovat!

Strach a nesmírná úzkost by se musely zmocnit lidstva, kdyby mělo jen tušení o velikosti Boha, který v bezbytné všemohoucnosti zářivě trní v nedosažitelných dálavách, nedosažitelných dokonce i pro každého nejčistšího archanděla v Božském!

Takto se mnoho lidských duchů domnívá, že jsou svým původem částečně božskými, nebo že se stanou božskými, až dosáhnou posledního, nejvyššího stupně dokonalosti, ba ještě více, že pak sami možná budou částí Boha!

Oni, jako pouhé výtvořiny *vyzařování*, které mají možnost nabýt vědomí teprve v jeho nejzazších výběžcích, protože jsou jinak příliš slabí, než aby snesli byť i velmi ochlazený tlak Světla, by v sobě chtěli mít jiskru Boží a nemají ani pojem o Božím stvoření, tím méně o Bohu!

Utápějí se jen ve výtvorech své fantazie, které pocházejí z dusného bahna vlastních přání, jimiž uctívají své milé »já« a klaní se mu. Jejich pokora je špinavé rouhání se čistě svatosti Pána! Se svou opovážlivou ješitností a cíhavým pokrytectvím jsou nejodpornějšími tvory této země.

Právě *tito* lidští tvorové se opovažují nedbat Boží vůle ve stvoře-

ní a prosazovat svou vůli, kterou považují za jediné směrodatnou a ve svém myšlení a jednání se řídí pouze podle ní.

Tento jed vnikl do všeho na zemi. Nic se na ní neděje podle skutečné vůle Boží, všechno se děje jenom podle chtění lidí, kteří si dokonce i vůli Boží zformovali jen podle svých přání a pak ještě opovážlivě tvrdí, že Boží vůle může být jen taková a vůbec ne jiná, protože oni si to tak myslí! Jejich myšlení se však řídí podle jejich přání!

Všude se setkáváme s hříšným, hanebným rouháním. Kamkoliv člověk přišel, tam rozšířil tento jed. Kdekoliv působí svým myšlením, které jako střed, jako jádro celého bytí a jednání je schopno vidět vždy jen člověka samého, tam prosadil *svou* vůli *proti* vůli Boží a škodlivou svéhlavostí všechno pokřivil.

S odpornou samozřejmostí na sebe osobivě strhl právo určovat mnohé, co mu vůbec nepřísluší podle svatých Božích zákonů, které jsou ve stvoření pevně zakotveny a před nimiž by se musel sklonit, kdyby chtěl mít mír.

Ale to on právě *nechce!* Slovo »Bůh« mu má sloužit před druhými lidmi pouze jako opora jeho domýšlivosti, neboť se opovazuje denně, často i každou hodinu vydávat *vlastní* myšlenky a slova stejně jako své činy za Bohem chtěné a volá Boha za svědka pro *své právo!*

Nyní se má každému dostat *práva*, posvátného práva, ale jinak, než si myslí!

Cokoliv pozemský člověk dělá, je nesprávné, protože se sám vzdálil od Boha. Dříve než bude opět moci dosáhnout milosti před Bohem, musí být od základu všechno nové.

Už pojem, který si člověk utvořil o Bohu, je nesprávný! Neboť dokonce i v tomto případě lze ihned snadno poznat mnohé jako výtvar lidské domýšlivosti – tak se zažrala do lidského mozku. A *na tom* spočívá falešná stavba všeho myšlení i jednání. Člověk svého Boha již nezná, ale udělal si z něho modlu, která je pro něho pohodlná! Na takovém nesprávném základě nemůže vzniknout dobrá stavba. Všechno, co na něm stojí, se musí zřítit.

Člověk dokonce ani při *dobrém* chtění už není hoden toho, aby mu bylo pomoheno. Jenom nepochopitelná Boží láska dovede přesto vyslat příležitost k opětovné pomoci!

Tentokrát se však lidem dává *jen příležitost*, nic víc. Jako tonoucím, kterému lze hodit jen záchranný pás, zatímco jiné možnosti jsou neproveditelné.

Tak je to, lidé, s vámi! Musíte zoufale zápasit sami o sebe, musíte se snažit, abyste *sami* v pravý čas uchopili tento záchranný pás.

Tímto záchranným pásem je pro vás Slovo Boží. Bojujte proto nyní se svým nejlepším chtěním o své bytí, jinak se nad vámi brzy zavřou vlny! –

HORA SPÁSY

JAK ČASTO toto jméno vyslovují ti, kdo se domnívají, že něco poznali. Nadejde také doba, kdy bude rozšířeno po celé zemi.

Spĺňují se tím zaslíbení, která mluví o Boží milosti, ale také o jeho neúchylné spravedlnosti. Toužebně, plní naděje, a přesto i s úzkostí si lidé již po staletí přáli, aby přišla tato doba.

Ale lidé, jak už to u nich vždy bylo a je, si sami utvořili obrazy o budoucnosti ze slov, která chápali příliš pozemsky. Tyto obrazy nebyly nic jiného než výsledky vlastních přání, a proto jsou vzdáleny jakémukoliv skutečnému dění. V tom, co očekávají, jsou totiž obsaženy lidské požadavky, které vznikly z nesprávné představy lidí o sobě a z přeceňování vlastní hodnoty.

Přeceňování vlastní hodnoty je nyní více než kdy předtím hlavním zlem u všech pozemských lidí! A toto přeceňování je mohutnou udicí, na kterou temno chytlo lidi a drží je s velkou silou, protože poznalo jejich ješitnost a slabost, jejich duchovní lenost a pohodlnost. Temno vědělo, jaký jed tím vypěstovalo a jak zhoubnými se časem musely stát všechny následky toho. Především ale také vědělo, jak těžko lze vyhubit právě takové zlo!

Na tomto zlu ztroskotalo také mnoho povolanych. Byli to povolani, kteří kdysi jásavě složili slib před stupni Božího trůnu poté, co jim bylo na jejich prosbu milostivě povoleno sloužit v nynější době zde na zemi, aby pomáhali urovnávat Světlu cestu, která pro Světlo stejně nemohla být snadná.

A kvůli tomuto zlu se mnozí z nich stali nenávistnými odpůrci, protože si ve svých pozemských očekáváních představovali něco zcela jiného než radostné působení.

Oni se chtěli slunit ve Světle, chtěli být jen obdarovanými a mít

z toho pozemský užitek. Nestačily jim totiž mnohostranné a významné duchovní dary, protože je *sami* měli *vlastní* námahou při vážné práci přivést k životu.

Nehodlali zde na zemi *skutečně* pracovat sami na sobě, ale Světlo mělo sloužit *jim*, jestliže se odhodlali k tomu, aby v ně alespoň věřili nebo je nechali jít v pokoji cestou, kterou kdysi slíbili urovnávat!

A protože takové splnění, jaké *oni* očekávají, není podle zákonů stvoření možné, zaházeli cestu Světla na zemi vrchovatě blátem a špínou, všemi možnými obtížemi a překážkami.

Zanechme však nečistých věcí a mluvmе о Hoře spásy, která má být a také nakonec *bude* východiskem, střediskem i konečným bodem všech pozemských splnění!

Hora má být *Božím stánkem* zde na zemi, jak se to již po staletí uvádělo ve všech zaslíbeních, která na to poukazovala. I v budoucnosti to bude stále znovu připomínáno a má to tak zůstat v tisícileté říši. *Může* to tak zůstat *po všechen čas* země, jestliže lidstvo bude skutečně chtít žít podle Slova.

Boží stánek zde na zemi! Lidé, poznejte tato slova v jejich *správném* smyslu, aby vám přinesla *spásu*!

Vy jste je ale dnes již opět pochopili jen podle *svého* smyslu, ne tak, jak vám byla *dána*. *Stánek Boží!* Vidíte v tom už dnes opět něco zcela jiného než to, co skutečně je, protože již při vzniku vašeho pojmu o tom se vám do obrazu, který si tvoříte o slovech tohoto zaslíbení, nepozorovaně vkrádají vaše vlastní přání.

Dokonce ani ne všichni z vás povolanych, kteří smíte žít zde na Hoře, si o tom dosud neutvořili *správnou* představu! V dobré víře, kterou máte *sami v sebe*, si to sice myslíte, ale není tomu tak! Jen málokterí se ve vztahu k tomuto *pojmu* pohybují při svém jednání a myšlení po *správné* cestě.

Boží stánek zde na zemi! Pod tím si představujete Horu, místo, na něž sestoupil Bůh, aby odtud vyléval své milosti na celé lidstvo a tak mu pomáhal, podporoval je svou silou, zachoval je a zachránil.

V tomto vlastním příjemném pocitu si vykračujete a sluníte se v bohatství Božího Slova, které smíte každý den slyšet!

To nejlepší, co při tom děláte, je vaše úsilí nezkalit tyto hodiny. A když se vám to občas podaří, jste sami se sebou velmi spokojeni!

Ale... podaří se to žel jen velmi, velmi zřídka, protože vlastní přání ve vás *pevně* tkví, pouze jsou u jednotlivců více nebo méně skrytá. Projeví se však při nevhodných příležitostech *vždy*, a to v plné, nezmenšené síle, protože jim nekladete překážky.

To všechno vám říkám jen ku *pomoci*, neboť výstrahy nyní již nejsou na místě. Říkám to ku pomoci a proto, abyste porozuměli mnoha účinkům, jež vás nyní zasáhnou, *musí* zasáhnout jako následek vašich vlastních přání, která zde na Hoře máte a která velmi často stavíte jako překážku bránící provedení Boží vůle.

Nesvalujte proto vinu na jiné, zkruší-li bolest vaši duši nebo vaše tělo, ale zamyslete se sami nad sebou a snažte se poznat, že to byla jediné *vaše* vina, která si *vynutila* zásah do vašeho klidu!

Jste stále příliš tvrdošíjní v tom, co jste podle svého pochybeného lidského způsobu jednání shledali vy za správné, a proto jste *dobrovolně* nepřijali to nutné nové, tím méně je přetvořili v čin.

Hora má být vybudována jako Boží stánek na zemi!

Chápali jste to všechno příliš pohodlně. Rozvinu o tom před vámi obraz: chtěli jste z Hory učinit sídlo *pro lidi*, tak aby to zde na Hoře měli co nejlehčí!

Takto nepřipravujete stánek *Bohu*, ale jen sídlo *lidem*! Mnohý z obyvatelů Hory je zde s tolika vlastními přáními, že je už zapotřebí opravdu velké shovívavosti, nemá-li být tento druh lidí vykázan.

Zpočátku nejsou vlastní přání nijak patrná a nikdo z lidí si je možná plně neuvědomuje, časem si však proklestí cestu a vystoupí *viditelně* na povrch. Ať již je to ve stravování, bydlení, v práci nebo ve vztahu rodičů k dětem.

Mnoho rodičů projeví přání zřídit pro děti školu nebo mateřskou školu. Vzhledem k tomu, že všechno má být nové, se taková přá-

ní sem na Horu vůbec nehodí, protože jsou to *staré chyby*, které dosud lidi zaváděly na mnoho nesprávných cest, jejichž následky je nyní musí zasáhnout.

Rodiče staví dokonce i na Hoře vlastní přání týkající se dětí neuváženě před všechno ostatní, co se zde má *nejdříve* zformovat. Samozřejmě jim přitom nechybí sebeomluvy, o to se již postará rozum, který je k tomu vždy ochotný.

I zde je to tedy jen *zřídka* takové, jaké to má být. Naopak se zdá, jako by se mělo všechno na Hoře utvářet kvůli *lidem, pro lidi!*

Tak to však *nesmí* být! Člověk si přitom již opět utvořil nesprávný obraz. *Nechce sloužit celým svým bytím*, ale *jemu* se má sloužit, pozemsky dokonce v *prvé* řadě!

I tentokrát to opět pomalu obrátil, a protože jde nesprávnou cestou, *musí* být s mnoha věcmi na Hoře samozřejmě nespokojený, jak to ani jinak nemůže být.

Ve svém nitru napadne nejdříve *ty*, kdo se poctivě snaží při plnění své povinnosti utvářet všechno *nové!* Bude se k nim chovat nervózně a podrážděně, ne-li nepřátelsky, protože nejdou s ním stejnou cestou, na které by *on* rád zůstal... cestou *vlastního lidského chtění!*

Tedy tak, jak to právě na Hoře *nesmí být!*

Nehledě k tomu, že se každý povoláný má snažit, aby *utvářel nové* – nejdříve v sobě a *na* sobě – a všechno staré nechal za sebou, vždy se to samozřejmě předpokládá a je to jako nejvyšší povinnost ve *zvýšené* míře a *bezpodmínečně požadováno* od *toho*, kdo si přeje připojit se zde na Hoře k ostatním, aby splnil úkol vybudovat na Hoře *stánek Boží*.

Stánek, místo, kde nesmí být schopno se zachvívat vůbec nic jiného než vůle *sloužit Bohu* a toto chtění také přetvářet v *čin!*

V této věci přece není vůbec možné myslet nesprávně. Kdo si o tom ještě může vytvářet mylné představy, ten to všechno dosud vůbec nepochopil.

Sám se tím vyřazuje, jak je tomu při každém selhání ve stvoření!

Nikdo nebyl ponechán v nejistotě, ale přesto se sami zkoumejte

a uvidíte, že není mnoho těch, kteří skutečně jednají tak, jak je to chtěno, nebo kteří na to vůbec myslí!

Jistě, jsou přece jen někteří, kdo se s velkou opravdovostí namáhají! A těchto několik drží celou stavbu, zatímco ostatní stojí daleko stranou. Právě tyto nemnohé, kteří se snaží nejen sami správně žít a působit, ale dokonce ještě vyrovnávat *to*, v čem druzí chybují, považují ti, kteří se nezachvívají stejně, za nesprávně jednající, pocítují je jako tlak a kritizují je!

Ano, jsou zde *někteří*, kdo správně stojí a správně jednají, ale není jich mnoho!

Bezpochyby si nyní každý – jak je to u lidí obvyklé – o sobě myslí, že k nim patří právě *on*! Raději si to nemyslete. Je naopak mnohem lepší, když si myslíte, že k těm několika *nepatříte*! Neboť je vlastností těch, kteří *stojí nesprávně* a ulpívají na starém, že si o sobě myslí stále to *nejlepší* a na *druhých* vidí nedostatky.

Pravím vám, že se jim povede *zle* a že jim bude vzato *vše*, čemu dávali přednost před *pravou* službou, protože to překáželo tomu, aby se správně vřadili.

Vy, kdo jste se chtěli obklopit vlastními přáními – jednak z lásky, která není pravou láskou, ale jen sebeláskou, sobectvím nebo opičí láskou, jak to lze označit výrazy známými lidem, jednak z oblíbeného zvyku nebo proto, že jednáte z pokřiveného popudu rozumu –, mějte se na pozoru, neboť přijde odplata na vás a vaše slabosti, které jste nechtěli odložit! Způsobí vám to nyní *více* bolesti, než by vám ji jen přechodně způsobilo, kdybyste se dobrovolně překonali.

Dosud jste ani zdaleka nepoznali, tím méně pochopili celou velikost dění a jeho nesmírnou vážnost.

Kdo *smí* bydlet na Hoře, která se má stát Božím stánkem na zemi, ten ať si nejdříve ujasní, jaké jsou jeho *povinnosti*, které přejímá tím, že zde smí bydlet! A také každý, kdo touží po tom, aby na Horu ještě přišel. Je velmi důležité vidět co se týče toho jasně, ale vy to pravděpodobně ani netušíte, neboť jinak byste byli *jiní* ve všem, co myslíte a děláte!

Kdo bydlí na Hoře, má povinnost – a musí se to stát náplní jeho pozemského bytí – podvolit se *tomu* popudu a tlaku a beze zbytku mu dostat, podle něhož celé jeho myšlení, uvažování a konání, ba celý jeho život směřjí sloužit jen *jedinému* účelu: *ve všem uctívat Boha*, všechno vytvářet jen ke cti Boží!

Každé zarytí rýčem, každý pohyb ruky při práci, každé slovo se musí změnit ve chvalozpěv na nepochopitelnou lásku Boží, ba ani žádná jednotlivá myšlenka nesmí být jiná!

Vy jste činili pravý opak toho: to vznešené, veliké, co je vám darováno, jste stále strhovali do nepatrného pozemského!

Jestliže smíte bydlet na Hoře, je to přece splnění vaší prosby a milost, jíž si dnes ještě vůbec nejste vědomi, neboť jinak byste přestali svými vlastními malichernými přáními trápit jiné obyvatele Hory.

Nevíte nic o všech darech, jichž se vám denně dostává, protože je často nemůžete spatřit svým pozemským zrakem ani uchopit svými rukama.

Mohl bych uvést nespočet věcí jako důkaz, že opravdu nemáte ani potuchy o tom, jak to ve skutečnosti má a musí být, chcete-li dobře vybudovat Boží stánek zde na zemi.

Vy musíte tento stánek učinit posvátným tím, že změníte své bytí! Vy *sami* se musíte změnit ve všem, co myslíte a konáte! A kdo s tím otálí, jak se to každý den často stává, tomu se chyby počítají dvojnásobně, protože aby mu bylo usnadněno splnění, byly mu darovány vznešené milosti, které má rozvíjet k blahu lidstva, ale ne za tím účelem, aby sobě a těm, kdo jsou kolem něho, vymohl co nejvíce výhod a podle *jeho* názoru příjemný život.

Každý se musí *úplně* změnit a *za tímto účelem* jsem ve snaze pomoci poskytl rozmanité *pozemské* příležitosti, ať již společným stravováním nebo jinými společnými věcmi!

Tato zařízení neměla sloužit pohodlnosti, ale snadnější obnově jednotlivce v pospolitém bytí! Byla přesně odměřena a zformována do té podoby, která může usnadňovat lidem, aby se stali novými.

Ale místo aby lidé tyto pomoci vděčně přijali, poznali je jako takové, vzdělávali se při tom, vyvíjeli se a zahájili vzestup z jedné

a téže úrovně, aby dospěli k pochopení těch, jejichž druh jim byl dosud cizí, vznikla opět *vlastní přání* nejrůznějšího druhu a rychle prorazila. Měla formy stížností nebo proseb, ne-li dokonce požadavků, zkrátka, tato společná zařízení byla považována za zvýšení lidského pohodlí a za zlevnění, nebyla však používána k nutné sebevýchově!

Všechno se mělo stále znovu točit kolem pozemského blaha jednotlivců, zde, na Hoře spásy, kde povolání mezi lidmi, tedy již vyzvižení, mají svým vzorným životem připravovat stánek *Bohu*.

Vidíte sami, že smysl toho byl částečně překroucen, a tím bylo toto místo, které musí být a nyní již mělo bezpodmínečně být nejčistším místem na této zemi, zkřiveno a zkaleno, bylo opět otráveno tím, že ve vás vznikla *vlastní přání* a *vlastní chtění*!

Takto se nemůže stát východiskem a vzorem veškerého pozemského působení! Ale *splní* se to, i když se ti, kdo se tomu protiví, následkem zvratného působení svého nesprávného chtění a pochybného jednání sami vyřadí a budou muset Horu opustit.

Uvědomte si, že *sloužím mezi* vámi a *s* vámi všemi, abych dosáhl splnění.

Sloužím *Bohu Otci* vším, čím jsem! *Tak* musíte chápat mé pozemské bytí a mne samého! Nemáte si snad ze mne činit modlu, neboť to by bylo nesprávné a jenom by mi to překáželo a skličovalo mě to!

Celé mé působení není nic jiného než *sloužení*! Proč nechcete také dělat totéž?

Kromě toho, vzdáte-li se starých zvyků a nesprávných pojmů, není to pro vás obět, ale je to jen k *vaší* spáse a máte z toho duchovní prospěch!

Proč nedbáte pomocné ruky lásky?

Ruky, která vám chce vším, co zde bylo zařízení, poskytnout oporu a usnadnit zrání vašeho *ducha*. Vy to ale přijímáte jen jako pozemské tělesné pomoci a ty byste rádi podrobili rozumové kritice!

Vy bláhoví, o co jste se tím již připravili a jak jste si opět ztížili cestu!

Nyní to však brzy propukne i nad vámi! Nebudu se to snažit zdržovat, ale vděčně uvítám, až ti, kdo zůstanou, potom konečně vybudují v nejčistší radosti a s pokornou horlivostí *to*, k čemu byli povoláni již odedávna: *Boží stánek zde na zemi!* Na půdě, kterou svým vzorným pozemským životem *ve službě posvětil!*

Nesloužíte jen svou prací, ale také způsobem života ve své rodině, tím, jak dáváte sami sebe, když jste pohromadě s druhými, při setkáních a jiných schůzkách, zkrátka, *ve všem a se vším*, co myslíte a konáte!

Na jedno nikdy nezapomeňte: že sloužíte *Bohu*, ne sobě a těm, kterým platí vaše láska!

Chci vám dát ještě jednu radu pro nadcházející dobu, abyste si ujasnili, co vám dosud chybí:

Živá, sloužící láska, pravá věrnost, myslící převážně na druhého, ochota pomáhat a zapomínání na sebe samé – *to* je to, čeho se vám ještě nedostává *ve společném životě na Hoře*.

Neohlížet se vpravo ani vlevo, nebažit po krásnějším a pohodlnějším, nedychtit po vysokých počtech, nechtít zaujímat význačné postavení – takový musí být *šat* těch, kteří chtějí žít na Hoře.

LETNICE

LIDÉ, ozdobte nyní své duše čistým rouchem, neboť máte slavit letnice, svatodušní svátky! Kdo to nedokáže, bude počítán k duchovně mrtvým.

Prožíváte letnice v den svaté Holubice!

Tak jako se při novém rozvoji v neustále činné přírodě zaskví země vždy znovu v mladistvém hávu a *tím* svědčí o lásce svého Tvůrce a o neúnavné ochotě proměnit bez váhání v čin každou milost, tak máte i vy vděčně a ve stálé bdělosti využívat požehnání stvoření, abyste uzrávající přivedli k rozkvětu to, co jako vzácné Boží dary spočívá ve schopnostech vašich duchů.

Probudte se, kdo dřímáte! Tak k vám neustále volají radost i žal, neboť vaše chvátání pozemským bytím je spánek ducha, není to ale *ta* bdělost a *ten* život, který vás může ve stvoření přivést vzhůru!

Ani při největších počtách, při všem bohatství a vší slávě, kterou vám pozemští lidé nabízejí, nepostoupíte ani o krok vpřed, jestliže se sami zapřáhnete do jejich jařma a vykonáváte tím pro ně velké věci v domnění, že jim tím také poskytujete něco velkého!

Není nic velkého ve světě, co současně nepřivádí k Bohu, co s děkováním nevzniklo k *jeho* cti. Jedině v tom spočívá velikost a trvání! A všechno ostatní propadlo marné pomíjivosti již při svém vzniku.

Vyzdobte své duše, lidé, neboť světové období to vyžaduje.

Očistit svá roucha musíte však vy *sami*! Nikdo jiný to za vás nemůže učinit. Musíte se namáhat s veškerou svou silou, kterou jste schopni ještě vyvinout, chcete-li ještě vůbec dosáhnout toho, aby všechna špína z vašeho roucha zmizela.

Není to tak snadné, jak si to lidé ze zvyku představují nebo jak učí církve! Samotné modlení vám není nic platné, musíte také *jednat*. Celý váš pozemský život musí být *svědectvím* toho, že chcete skutečně vytvářet jen dobro s pomocí všech schopností, které vám Bůh poskytl!

Ve Slově Pravdy jsem vám dal prostředek k důkladné očistě. Užívejte jej horlivě a pilně!

Budete-li poctivě pracovat sami na sobě, může vám být mnohé *ulehčeno*, nic vám však nemůže být prominuto! Vyprostěte se ze snu o Boží lásce, jež by vám na základě žebrání libovolně odpustila vinu, kterou jste se obtížili nedbáním svatých Božích zákonů. *Pusťte se neprodleně do práce* a snažte se ještě zachránit, co se *ve vás* zachránit dá. Neohlížejte se přitom na druhé, protože každý z nich musí opět sám za sebe očistit své roucho, má-li se to podařit.

Není ani *jediného* člověka, který by s tím byl již hotov a který by se proto mohl domnívat, že je už schopen vejít do království Božího, jež má nyní vzniknout na zemi, jak je odedávna zaslíbeno.

Vy jste k tomu *cestu* již našli a nemůžete zabloudit, jestliže se neodvrátíte od Slova.

Myslete na sebe samé, na své chyby, jimž říkáte milé slabůstky, snažte se připravit na vznešenou slavnost svaté Holubice! Neozdobte se přitom jen *pozemským* oděvem, ale přičiňte se o to, aby i roucha vašich duchů zářila nejjasnější bělostí díky vašemu velkému chtění a touze po Světle!

V den vznešené slavnosti vás Boží Prasevětlo zahálí září svých paprsků. Snažte se z něho přijmout, co nejvíce můžete, neboť obdržíte jen tolik, pro kolik se otevřete, ne více, i když vás Prasevětlo zahálí!

Na nadcházející slavnost však myslíte v *pokoře*, nikoliv s pozemskou ctižádostivostí nebo s přáním, abyste byli povoláni. Lecdokdo se možná domnívá, že jsou lidé povolávání libovolně, jen podle pozemského uvážení. Ten, kdo si to myslí, nezná hodnotu povolání.

Já při tom *nevyvoluji*, ale *splňuji*! Splňuji, co bylo kdysi lidským duchům na jejich prosby povoleno, jakmile některý z tehdejších prosebníků najde v dobrém chtění cestu.

Z *toho* důvodu povolávám, aby tím Světlo splnilo, co kdysi ve své milosti zaslíbilo. Jak s tím pak *člověk* naloží, je pouze *jeho* věc. Je mu tím jen poskytnuta lhůta k vývoji nebo k pádu.

Proto se také stává, že povolání přes to všechno může ještě selhat. Mnohý člověk s malým rozhledem si ale myslí, že bych měl už předem vědět o každém selhání a že bych lidi, u nichž není vyloučeno, že selžou, neměl vůbec povolávat.

Jak malicherně smýšlíte o Světle. Pravím vám ještě jednou: *Já splňuji*! V těchto splněních však spočívá i hnací síla pro každého jednotlivce, aby směl vystoupit vzhůru do života, nebo aby ještě musel klesnout do hrůz.

Již při povolávání často vidím blížící se kolísání i pád, avšak *já splňuji*! Tím se potom pád nevěrného urychlí a prohloubí, i když mu předtím byla splněna jeho prosba a on byl po tisíciletí věrně veden a připravován.

Jak daleko jste vzdáleni toho, abyste chápali mé jednání, snažte-li se je posuzovat jen pozemsky.

Kdybych vás chtěl třeba i bez přestání poučovat, nacházeli byste stále jen další otázky ještě dříve, než byste si osvojili to, o čem jsem vás poučil, a než byste se vůbec pokusili důkladně o tom přemýšlet a prostě podle toho žít!

Kdybych tak jednal, splňoval bych tím jen *vaše* přání a byla by to činnost bez konce, ale také bez výsledků! Já zde však chci plnit *Boží vůli* a nikoliv lidská přání!

Nikdy mi v mém jednání nebudete správně rozumět, protože nevychází z úzkých hranic, jímž jsou podrobeni pozemští lidé. Proto se ani nepokoušejte vtěsňovat mé jednání do rámce vašich možností chápání.

Vezměte *to*, co vám dávám. Chopte se toho však plně a snažte se podle toho žít. V prožívání pak také brzy dospějete k poznání, že to, co jsem vám poskytl, je správné.

Nejednejte jako hladovějící lidé, kteří se jenom neustále dychtivě vrhají po potravě, zmocňují se všeho v domnění, že by jim jinak mohlo něco ujít, kteří ale to, co obdrželi, odkládají stranou, jen aby nepropásli další možnost. Tak se nikdy nedostanou k jídlu, ve svém spěchu stále slábnou a nakonec ještě skutečně zemřou hladem.

Přijměte to, co *máte*, a důkladně toho *využijte*, dříve než zatoužíte po dalším! A nepočínejte si při tom jako pošetilci. –

Kromě těchto případů povolávání, které jsem vám vysvětlil, jsou však ještě lidští duchové, kteří kdysi ve zlém chtění zkřížili cestu vyslancům Světla a obmyslili je zlem. Ať už se to týká někdejšího života Abd-ru-shina nebo Nahome, Marie jakožto Kassandry, nebo Ježíše – *každý* z těchto lidí se nyní musí na zemi setkat se *mnou* k poslednímu zúčtování! Přitom je mu podle svatého Božího zákona lásky ještě jednou poskytnuta příležitost, aby staré zlo odčinil upřímnou snahou o duchovní vzestup.

Má při tom jen krátkou volbu. Stane-li se, že ho povolám, je v době povolávání silně proniknut nejlepším chtěním! Jestliže potom ještě zakolísá, jeho pádu se nebrání!

Většina z nich však dosud zaujímá stejně nepřátelský postoj jako kdysi; tentokrát tím ale vyvolávají soud, jehož účinek se obrátí proti nim. Oni sami přivodí tento účinek svým opětovným zlým usilováním!

Co víte o tom všem, lidé! Nic! Nemůžete ode mne také očekávat, že vám budu u každého povolání vysvětlovat, o co se jedná, jen abyste tomu rozuměli! Ten, koho se to týká, ví přece přesně, co to znamená; kromě toho o to vždy prosí.

Buďte pokorní a děkujte Všemoudrému, Všemohoucímu, který vám daruje milost, abyste prožili a *přežili* světový obrat a mohli pak spolupracovat na veliké duchovní výstavbě, která je podle Boží vůle.

Přitom nezapomeňte na *jedno*: že každému lidskému duchu je ponechána svobodná vůle *se rozhodovat*! Nebyl by v tom přece život ani svobodná vůle, kdyby se mohlo předvídat, *jak* se lidský duch rozhodne! Jestliže to promyslíte, musíte sami přijít na to, že

by o svobodné vůli se rozhodovat nemohlo být ani řeči, kdyby bylo jednání lidského ducha již předem zcela přesně určeno.

Ale je viděna každá *možnost* a pravděpodobnost a je to včas bráno v úvahu, aby se tomu čelilo.

U *celého lidstva* jako celku se to dá přesně označit. Konání lidstva se musí ubírat po *těch* cestách, které určuje chtění jeho nejsilnější části.

Ani v tom mě nemůžete následovat, neboť byste řekli, že teď je to přece jiné, protože ve stvoření již nemůže vládnout lidská vůle, ale byla už vyděděna.

Jistěže, ale proto ještě není lidskému duchu odňato, aby se směl svobodně rozhodovat. Pouze došlo k tomu, že člověk, který se dobrovolně nerozhodne podle Boží vůle, zůstane v budoucnosti vyloučen z možnosti žít ve stvoření jakožto neschopný být tvorem, který si je vědom sám sebe.

To je rozdíl mezi minulostí a budoucností. Smět se rozhodovat sám pro sebe o smrti a životě, o svém bytí nebo nebytí, spočívá vždy ve vlastních rukou člověka. Neustálé kolísání a rozmýšlení jako dosud ale již není možné.

V tisícileté říši zde na zemi může žít jenom *ten* člověk, který se podřídí Boží vůli. Ale ani tomu nerozumíte, protože postup je zcela jiný, mnohem zákonitější a přirozenější, než si myslíte vy, kteří se snažíte používat i v tomto případě pozemské pojmy. Boží moc je větší, než si myslíte, projevuje se však jinak, než jak si to představujete svým dětským způsobem. Není méně mocná, ale je všeobsáhle naléhající, neúprosně nutící a rozdrucující pouze to, co se jí nepodřídí a chce se jí stavět na odpor.

Pro lidské chápání je to všechno příliš veliké.

Proto se v pokoře připravte na slavnost. V tento den je pro vás nebe otevřeno! Dbejte, aby síla, která vás zasáhne, vám přinesla požehnání a posílila vás.

VŠECHNO MUSÍ BÝT NOVÉ!

NA VÁS, nositelé kříže svatého Grálu, se musí Slovo naplnit *nejdříve!* Máte předcházet celému pozemskému lidstvu jako zářící vzory ve všem, co zde na zemi hýbe nitrem člověka.

Slovo se naplní *na* vás, jestliže jste je dobrovolně již sami nesplnili! To znamená, že není ponecháno vašemu chtění, *kdy* je chcete splnit, ale je vám *určena* doba, kdy musíte být hotovi a připraveni ke službě na tomto lidstvu podle Boží vůle. Být připraven ke službě ale může být jen ten, kdo se *v* sobě i *na* sobě stal úplně novým a všechno staré zanechal za sebou!

Tím se na vás klade plášť nesmírné odpovědnosti, který má být ozdobou před celým světem, který však také zatlačí dolů a udusí *toho*, kdo nebyl ochoten všechno staré skutečně nechat za sebou.

Vy *musíte!* Toto slovo je pro vás ve svém účinku něčím, co dosud nemůžete pochopit, protože to pochopit nechcete. Bude ale ještě lidem s dostatečnou vážností vštípeno, neboť neúprosnou mocí rozdrťí to, co se proti němu bude chtít vzpírat nebo se jen bránit.

Dosud nikdy jste nepoznali celou závažnost všemohoucí Boží vůle, protože doba k tomu přijde teprve *nyní*. V ní nebude možné vyhnout se tomuto slovu, které je pro vás zcela nové: »*Musíte!*«

Nemůžete uhnout vpravo ani vlevo jako dosud, ale musíte se podřídit Tomu, který je silnější než vy, skrze něhož jste teprve vůbec mohli vzniknout!

Je to však k vaší *spáse*, k vašemu štěstí! K tomu nevede jiná cesta než ta, že se podřídíte a budete se *učit*, jak musíte žít v tomto stvoření.

Abych vám to usnadnil, poskytl jsem vám možnost učit se zde na Hoře.

Měli jste dozrát k *tomu* společnému zachvívání, které má za následek nutnou harmonii, jež podle prazákonů stvoření podporuje všechno dobré. Byla to *láska*, která vám poskytovala takové možnosti, aby vás dobrovolné zachvívání v harmonii ještě uchránilo před mnohým zlem.

Nabídl jsem vám to v lásce a mnoho jsem se při tom naučil, musel naučit, a se smutkem jsem poznal, co všechno a jak neuvěřitelně těžce musí lidi ještě zasáhnout, než budou *takoví*, jací *musí* být v poměrně krátké době.

Ve společném soužití, které jsem se snažil vám zařídit, aby vám posloužilo k prožívání během přechodu a k uzrávání pro novou dobu, se mnozí z vás snažili křečovitě se držet starého!

Vůbec jste nepoznali skutečný smysl toho, co vám bylo tak snadno poskytováno, protože jste o tom – jako velmi často – uvažovali příliš povrchně a tak jste projeвили obvyklou lidskou krátkozrakost. Ale neprokázali jste ani důvěru, která měla být ve vás již dávno živá a pomáhat vám překonat takovou potíž vyplývající z lidských slabostí. *Podal jsem vám ruku, abych vás pozvedl ze starého!*

Mnozí mi to ale stále ztěžovali malichernostmi. Nechtěli jste se chopit ruky, kterou jsem vám podal k přechodu od starého k novému.

A přece bylo všechno prostředkem k účelu *mnoha* pomocí, které vám mohly přinést požehnání. Vy jste to však považovali za něco, co má lidem, kteří se toho účastní, přinést *jen* pozemský užitek! To byla velká chyba a ta vás, kteří jste měli takový názor, připravila ještě v posledním okamžiku o nenahraditelné poklady!

Čtěl jsem, abyste si tím snadno zvykli na to, co vlastně znamená pojem »musíte«, především abyste se s ním *dobrovolně* sžili. Tím by vás pak mohlo minout mnohé, co brzy musí rozbít všechnu strnulost lidského chtění, na kterou jste si vůči Stvořiteli lehkomyšlně zvykli.

Nepodařilo se mi to žel u všech, ale jen u těch, kteří se tomu z lásky k velkému úkolu bez reptání podrobili, a tím... mohli vnitřně mocně růst i uzrávat.

Ponesou z toho bohaté ovoce, nejen duchovně, ale i pozemsky.

Jiní však někdy tiše reptali, protože jejich mysl byla zaměřena *jenom* na pozemské. Vím to dobře, i když o tom se mnou nikdo nemluvil.

Nepoznali můj skutečný úmysl, neboť mě dosud správně neznají, i když všichni musí vědět, že se v mnoha věcech snažím včas od nich odvrátit starosti.

Nebylo možné dosáhnout toho, abyste se všichni zachvívali spolu s ostatními. Z toho důvodu *dnes ruším* přání, jež jsem dříve oznámil, abyste využívali všeho, co se vám zde nahoře nabízí. Myslíte si totiž, že se tím má prokazovat služba jen vašim bližním, nikoli vám.

Brzy bude v lidech *osekáno* všechno staré, co nechtěli dobrovolně odložit. A ke starému patří mnohé, o čem byste to ani neřekli. I v tom si to činíte příliš snadným, jak to bylo dosud vždy zvykem lidí.

Tentokrát se však mýlíte v *každé*, i té nejmenší naději! Nic ze starého neproklouzne, jde o něco vyššího než o lidské strnulé *vlastní chtění*, které si lidé v sobě pěstovali po tisíciletí. Padne se vším, co k němu patří! A toho je mnoho, protože to zahrnuje *všechno*, co člověk dosud pro sebe požadoval a co se označuje jako »staré«.

Ze *Světla* přijde úder! Čím pevněji člověk ještě ulpívá na tom nebo onom, čím křečovitěji se k tomu snaží přimknout, tím více zranění při tom sám utrží, protože toto nesprávné musí nyní od něho v každém případě *odpadnout*, a to do zcela určité hodiny. Není dalšího čekání, odkladů ani láskyplného pomáhání, *neboť staré pro vás zašlo!*

To je *příkaz stvoření*, který spočívá v samočinném působení uzrávajícího stvoření. Vy tím ale budete bezpodmínečně zasaženi *nejdříve*. Posílí vás to nebo zraní, zcela podle toho, jak se sami stavíte vůči tomuto příkazu, který se nyní stal mocnou silou v neovlivnitelném konečném splnění!

Kdo se *svobodným* chtěním neoprostil od všeho starého, co ho ještě může poutat a překážet mu v jeho bezpodmínečně nutném

znovuzrození, bude od toho oddělen násilím, ať je to cokoliv. Není nic, co by nepodléhalo tomuto příkazu.

Prožijete to na sobě a nesmíte pak také naříkat. Koho to zasáhne velmi bolestně, ten je tím sám vinen. A kdo nechce upustit od starého a dosud se na něj příliš pevně poutá, bude muset být nakonec rovněž rozdrcen.

Buď bude moci být nyní člověk vyzdvižen vzhůru jako volný a oproštěný od všeho starého, jako nový člověk stojící v Boží vůli, nebo musí klesnout společně se starým, které zanikne.

Staré zaniklo! V tom spočívá rozsudek a současně splnění. *Všechno musí být nové!* V tom tkví *nutnost*, ono lidem neznámé »*musíš*«, které je nyní dáno Bohem jako podmínka!

Nemůžete se dost hluboko ponořit do smyslu těchto slov. Volám k vám tak ze starosti o vás. Zním v tom vaši povrchnost. V tomto případě je ale neodpuštělná. Proto se vzchopte a s veškerou vážností si ujasněte, *co* spočívá v těchto slovech.

Toto dosud neznámé »*musíš*« je pro člověka na zemi *především* ono veliké »*nové*«! Je mu nyní v pozdějším stvoření dosazena vyšší vůle, bezprostředně působící, nutící. To je něco *tak* nového, že se člověk chce proti tomu vzpírat, neboť byl zvyklý jednat, jak si to *on* dosud myslel v domnění, že on je »pánem« stvoření a nese jeho korunu.

Toto »musíš« je vůbec základem nového! Protože vynucuje a vyvolává všechno ostatní, úplnou změnu všeho dosavadního.

Ještě nikdy tomu v pozdějším stvoření nebylo tak, jak tomu bude *nyní*. Že staré zaniklo, znamená: *Vy lidé jste vydědění!* Zbavení moci, která vám v tomto pozdějším stvoření byla dána. Pro všechny lidi nyní poprvé platí: *Musíte!* Kdežto dosud platilo: *Máte!*

Už tím se všechno stalo novým, už tím se nyní všechno změní, všechno se musí obnovit, vše bude jiné, než bylo dosud. Takový je stav věcí.

Chtěl jsem vás k tomu přivést v lásce, pečlivě vás uvést do nového způsobu jednání, abyste v sobě *dobrovolně* a *radostně* vytvořili pravou půdu pro nutnou změnu a abyste se vděčně podřídili Boží vůli.

Chtěl jsem, abyste bez bolesti prožili tuto změnu tak, aby vám přinesla jen radost místo utrpení tím, že byste se stali vědoucími, díky tomu se *dobrovolně* spoluzachvívali, a proto byste nepocítovali nátlak. Nátlak ale na vás musí tíživě dolehnout, snažíte-li se ulpívat na starém a náhle si vzpomenete, že lidstvu byla dána na cestu svobodná vůle.

Pravím vám, to *bylo!* Lidé nedbali na *povinnosti* vyplývající z toho, že se smějí svobodně rozhodovat, a všechno, co jim tím bylo podřízeno, jen zotročili, nesprávně vedli v mylném domnění, že oni jsou pány, přestože neznali to, co jim patří, a svou říši!

Celé pozdější stvoření vykřiklo pod tíhou lidské domýšlivosti. Lidé se považovali za střed všeho dění, nechtěli se podřídit ani se sami vřadit do celku, ale jako svéhlaví tvorové se zde postavili jako rušivý prvek a překážka.

Lidstvo je *zbaveno* veškeré své moci, dokud se radostně a ochotně nevřadí do zachvívání, které Bůh vložil do svého stvoření! Neboť jen takovým *vřazením* se lidstvo může stát skutečně velkým.

A v tomto malém světě zde na Hoře, který jsem chtěl šetrně navyknout na to nové, pro člověka dosud zcela nepochopitelné – že se musí jako každý jiný tvor podřídit všemohoucí Boží vůli –, i zde nahoře přesto ještě velmi často vzplanula strnulá, malicherná svéhlavost *toho druhu*, který byl v dřívějších dobách pro pozdější stvoření tak zkázonosný a zhoubný.

Lásku jste neviděli, protože nejdříve vznikla sebeláska a snažila se proniknout se svým hledáním výhod do popředí!

Vykonat veliké věci, to byl ochoten každý. Ale malé, z něhož může teprve vzniknout velké, zůstalo pro mnohého ještě příliš těžké. Hlavní kořen duše chtěl člověk již zapustit do nové půdy, ale mnoho drobných vedlejších kořínků se snažil ponechat ve staré půdě.

To by však nikdy nebylo zdravé a nepřineslo by to nic zdravého, neboť tím by brzy musel znovu onemocnět i hlavní kořen.

Nyní pro vás strhávám most, který jsem vám chtěl nabídnout pro přechod do nové doby, abyste se mohli bez bolesti oprostít od všeho starého, na co jste byli dlouho zvyklí! Nechtěli jste se sice zce-

la otevřeně postavit proti mým přáním, ale podle lidského způsobu jednání jste v tom hledali možnost, jak to obejít, a svůj tichý odpor jste zaměřili proti *těm* povolaným, podle nichž jste se měli řídit. Pošetile jste vyžadovali, aby se přes noc stali dokonalými, jestliže chtěli, abyste je uznávali.

Jsou opravdu někteří, kdo se ke *všemu*, co je zde na Hoře poskytováno, staví již předem s nedůvěrou, nebo si myslí, že by měli mít zvláštní pozemské výhody, když se podřídí!

Že všechno, co zde bylo zřízeno, má mnohem *vyšší* a pro vás *cennější* cíle, to vás nenapadlo, ani to ne, že sebepřekonání přinese užitek vždy především jen *tomu*, kdo překoná sám sebe.

Mnohý z vás k tomu *nebyl* ochoten, nebo si závistivě myslel, že by z jeho práce mohl mít užitek někdo jiný! Jak malé, jak podivně malicherné se to jeví při tom všem velikém, čeho se člověku zde na Hoře každý den, každou hodinu dostává. Chce se dohadovat o maličkostech, zatímco je neustále zahrnován *nesmírnými* dary.

Proto dnes strhávám tento most a vy, kdo jste po něm dosud nechťeli přejít v radostném spoluzachvívání, ve snaze pomáhat na velikém díle, stojíte stranou tohoto částečně již nového a musíte se nyní pokusit *přeskočit* propast, která dělí staré od nového!

Ani při veškeré námaze se to nikomu nepodaří, aniž by se při tom více nebo méně neporanil, vždy podle způsobu, jak se po této stránce projevoval, a je možné, že nového *nedosáhne* a zřítí se do hlubin. *Podal* jsem vám ruku ku pomoci. Ne všichni z vás se jí s díkem chopili.

To byly přece jen maličkosti, budete se chtít utěšovat. Ale ani nejmenší z maličností nebude vpuštěna do nového. I *na to* si musíte zvyknout, neboť v budoucnosti nebudou maličkosti, ale jediné *nesprávné* nebo *správné*, a nezáleží na tom, zda je to velké nebo malé, protože obojí narušuje stejnoměrné zachvívání ve stvoření.

A když si řeknete: »Kdybychom věděli, že se o to jedná, rozhodně bychom všechno radostně splnili, stejně už dávno čekáme na to, abychom projevili činem své velké dobré chtění,« pak uvažujte nesprávně.

Pravost spočívá v *dobrovolném* jednání! Jedině to má pro vás cenu a může vám to skutečně pomoci, být vám užitečné, když se snažíte dobrovolně a radostně spoluzachvívat, abyste pomáhali a budovali!

Kdybych předem vysvětlil účel a smysl svých přání, a jaké důsledky bude pro *vás* mít, jestliže je splníte, neměli byste z toho užitek, protože vaše jednání by pak bylo *rozumově* chtěné, i když v dobré vůli, ale přesto rozumově. Nemohlo by to vejít do vás jako *nový druh vaší bytosti* v dobrovolném jednání, jako samozřejmost po všem vědění, které jste již směli přijmout. Nebylo by to pravé a nepravým by to zůstalo. Mezi znovuzrozenými lidmi zde na Hoře však *musí* být *všechno pravé!*

Tak se odlučuje pravé od nepravého vždy samo sebou vlastním jednáním a myšlením, a když pak přijde paprsek soudu, smete všechno nepravé. Odstraní to a zničí, protože to patří ještě ke starému, které již musí být pro vás minulostí a sem již nepatří!

Pak už nepomůže nářek, nepomůžou prosby, neboť všechno je následek vlastního chtění. I nedbalý nebo povrchní je jen sám vinen, protože se víc nenamáhal, aby pochopil hluboký smysl. –

Otevřel jsem vám tím však ještě jednu pokladnici, ze které jste si mohli vrchovatě naplnit své brašny. Také kolem toho přešli někteří z vás pohrdavě ve falešné domýšlivosti nebo také pohodlnosti.

To ovšem byla jedna z největších chyb, kterou mohli udělat. Tím totiž pro sebe mnoho, velmi mnoho zmeškali a toto zmeškání může ještě způsobit jejich pád, protože tím zůstali pozadu a musí nyní vynaložit mnohonásobně více síly, aby si ještě v posledním okamžiku namáhavě vybojovali to, co ztratili.

V pospolitém životě vám byla často poskytnuta příležitost nápomocně zasáhnout ve prospěch druhého nebo se podílet na zcela všeobecných pracích, které je nutné provádět při takovém počtu lidí, z nichž však má vždy užitek i každý jednotlivec bez výjimky, ať už je to činnost při úpravě cest nebo v hospodářství.

Práce bylo dost, a jde-li o *ochotu dobrovolně pomáhat* ke vše-

obecnému prospěchu, není rozdíl mezi stupni vzdělání, neboť to *zdobí každého* člověka, jeho vážnost při tom nikdy neutrpí.

Naopak, čím více chce být člověk vyzdvižen vzhůru, tím musí být sám ochotnější pomoci jakýmkoliv způsobem. Těmito příležitostmi jsem vám poskytl neocenitelnou pomoc!

Kdo *dobrovolně* přiložil ruku k dílu, muži při hrubých a nejhrubších pracích, ženy v přiměřeně lehčích zaměstnáních, ten si při tom mohl *rozvázat* stará, silná vlákna zlých zvratných účinků z dřívějšíka. Tito lidé jsou od toho proto při začátku dění osvobozeni a jsou nově pevně spojeni s nitkami přicházejícími shůry a ty je drží, podporují, povznášejí a posilují.

Získal však při tom nejen duch, ale získalo i tělo! Bylo oproštěno od mnohého a mnohé bylo také nově vybudováno, neboť velká pomoc může přijít pouze při pohybu a činnosti, jak dobře víte z Poselství.

Jsou přece mezi vámi mnozí, kteří to již mohli na sobě zcela zřetelně prožít a vděčně se z toho radují.

Kdo sám nechce pomoci, tomu *také* nemůže být pomoheno. Následkem toho se těchto láskyplných milostí nemohlo dostat všem, protože mezi vámi jsou někteří, kdo v nesprávném myšlení, ba i v domýšlivosti a bez lásky stále znovu mýjeli nabízející se příležitosti, nebo – řečeno jadrněji – se ulili s práce, když k ní nebyli přinuceni. Z velké části se na tom podílí i pohodlnost. Převážně ale domýšlivost, kterou jsem ve svém Poselství zavrhl jako největšího nepřítele a dost zřetelně odsoudil. Domýšlivost se však projevuje ve stále nové podobě a ti, kteří jsou jí zotročeni, ji nikdy za domýšlivost nepovažují.

Odměny za toto nesprávné jednání se jim ale už dostalo, neboť ve svém duchovním vývoji zůstali daleko pozadu za stupněm, jež vlastně *měli* dosáhnout, protože se sami vyhýbali možnostem nejsilnější pomoci. To nyní bude stále více patrné a brzy se to bude muset zjevně projevit.

Kromě toho na nich ještě visí mnoho nitek špatné karmy a tyto nitky nyní nutí k nevyhnutelnému odpykání, protože nevyužili pří-

ležitost ke snadnějšímu *symbolickému* rozuzlení, které by vám bylo umožněno.

Ve všem, co vám zde bylo poskytováno, spočívala láska! Hojnost bohatých milostí, něžné vedení, jež vám nyní poté, co čas již uplynul, mohu ukázat, aby každý ještě poznal, o co se ve své lidské domýšlivosti připravil, nebo co již v pokoře získal!

Dříve jsem vám o tom nesměl říci, protože všechno musí vycházet z vlastního chtění, má-li vám to přinést ten užitek, který v tom spočívá. Poskytuji jen příležitost a ukazuji vám cestu. Rozhodnout se již musíte sami.

Odhrnul jsem vám nyní oponu. Ať tato zkušenost nepřejde kolem vás, aniž byste ji využili.

Mnohý z vás ještě ani teď nechápe, *jak* vážně, *jak* nesmírně vážně je nutno brát můj volající hlas a každý tichý pokyn, který jsem vám dal, a jakou neocenitelnou hodnotu má pro vás mnohé, čeho jste si vůbec nevšimli.

Jednoho dne si to však náhle uvědomíte. Ale pak již nebude možné nic dohonit, potom budete moci jen opožděně *truchlit* nad minutami, které jste promeškali.

Radostně hledím na ty, kdo se namáhali, aby v sobě překonali dosavadního starého člověka, aby se spoluzachvívali a přizpůsobili se.

Budou to nyní mít snadnější, aby se vžili do nového, neboť splňovali z *věrné lásky* a při tomto splňování v nich bylo všechno jemně a něžně přebudováno, oni sami se stali novými a v hodině, kdy ostatní začnou bédovat, budou připraveni!

ŽIVÉ SLOVO

LETNICE! Před několika dny jsme slavili slavnost vylití svaté Boží síly do tohoto stvoření! Je to obnovení, udržování a ozdravení!

Ta doba teprve přijde, kdy vy, lidé, pochopíte, jaké oběti Světla bylo třeba, abyste byli vytrženi z jisté zkázy. Dnes to ještě nedokázete. Přesahuje to veškeré lidské chápání.

Můžete však *děkovat* Bohu a Pánu za jeho nesmírnou dobrotu, kterou můžete denně, každou hodinu poznávat v celém svém bytí, jen když poctivě chcete! A proto má být celý váš život díkem! –

Celý váš život díkem! Kdybyste tato slova chápali v obvyklém smyslu tak, jak si to lidé představují, muselo by nepřetržité děkování unavovat, neboť člověk si při tom představuje řazení mnoha děkovných modliteb k sobě.

Tak to však není chtěno. *Nejkrásnější dík je čistá radost!* Kdyby lidé žili podle Boží vůle, nemohli by při svém putování hmotnostmi nalézat nic jiného než jen radost! Že je zde i smutek, je pouze vinou lidí, neboť smutek je Světlu cizí.

Lidé si vytvořili temno a tím i smutek. Svou tvrdošíjnou svéhlavostí se do něho tak zapletli, že nakonec již vůbec nebyli schopni nalézt cesty, které je mohly vyvést ven.

Hmotnost se pod vlivem nesprávné vůle lidí nestala rájem, ale místo toho jen bludištěm, ze kterého žádná lidská duše nemohla najít cestu. Přitom se množily chyby, jejichž následky způsobily neslýchané vystupňování zlého chtění. V houštinách zkřivených pojmů bylo každé odhodlání k dobrému chtění pevně obemknuto a bylo mu zabráněno v růstu, takže muselo brzy zakrnět.

Takový byl stav, když se pomoc ze Světla vnořila do hmotnosti, aby poskytla ještě poslední pomoc těm, kdo po ní touží. –

Vy jste si to ale všechno představovali příliš povrchně, protože lidé jsou co se toho týče velmi zvláštní. Buď ve svém domýšlivém domnění, že všechno lépe vědí, hned zavrhnou každého, kdo je vyslán Světlem, nebo učiní pravý opak a jako slepě věřící očekávají fantastické nemožnosti, jež se vymykají Božím zákonům ve stvoření.

Proto bývají zklamáni, dokonce opět snadno ztrácejí víru, odehrává-li se mnohé jinak, než jak si to *oni* představovali. Tak jako dříve neznali míru ve své slepé víře, tak ji neznají ani ve svém zklamání, které si sami zavínili, a proto se stávají nejhoršími nepřáteli všeho, co je podle jejich názoru zklamalo. Jsou schopni dopouštět se až neuvěřitelných věcí – jejich jednání je zcela bezdůvodné a dětinské, naprosto nedůstojné člověka.

Nechťjí mít porozumění pro přesně *spořádané a pevně stanovené* působení ve stvoření podle Boží vůle, která je nezměnitelná. Místo toho se domnívají, že Bůh může kdykoliv libovolně změnit nebo zrušit své vlastní zákony. Neuvědomují si, že tím zcela zřetelně doznávají svou pochybnost o věčné Boží dokonalosti nebo svou neuvěřitelnou omezenost, kterou lze nazvat leností ducha nebo hloupostí pramenící z lenosti.

Velkými slovy se chtějí opírat o to, že přece všechno ve stvoření je podrobeno neustálým změnám. To je sice správně řečeno, změny se však projevují v důsledném vývoji a rozkvětu toho, co již existuje. Děje se tak podle zákonů stvoření, které přesto zůstávají neochvějné, které jsou hnací silou, ale nikdy se nemění. Všechna tato velká slova jsou tedy jen planým žvaněním, jsou naprosto nepromyšleně použita v lehkovážné povrchnosti.

Lidé rozšiřují svými slovy nesmírné hodnoty jako hrající si děti, aniž by sami tyto hodnoty pochopili. Proto také používají slova nesprávně a mylně je vykládají.

Nevidí pravdu, která je ve slovech, protože z nich vyčtou nebo uslyší jen *to*, co *sami* chtějí. Ve své líné samolibosti nejsou vůbec ochotni je hlouběji zkoumat a namáhat se, aby porozuměli *tomu*, co slova chtějí říci a co také dosti zřetelně říkají.

I mnohým z *vás* ještě chybí *správné* porozumění, neboť jste dosud

nevnikli dost hluboko do mého Poselství, abyste si obrazně představili dokonalost všemohoucího Stvořitele v její naprosté nedotknutelnosti a neochvějnosti. V této dokonalosti spočívá nepochopitelná velikost, jasná a prostá, na kterou lidský duch *nechce* myslet.

Při *všem* svém myšlení musíte stále brát přísně za základ neochvějnou dokonalost samočinných Božích zákonů v tomto stvoření. Držte se této zásady při zkoumání a vysvětlování *jakéhokoliv* dění. Jinak se nikdy nedostanete dál a musíte bloudit!

Je proto na místě, že právě dnes poodhrnuji závoj, jenž vám dosud zakrývá velikost oběti, kterou přinesl Parzival pro vaši spásu a osvobození.

Pravděpodobně se domníváte, že to nejtěžší byl asi boj s Luciferem, který skončil jeho spoutáním. Není tomu tak, protože nejtěžší bylo *proklestít pro vás cesty z bludiště, které jste vytvořili svými chybami!*

Je to sice jen část jeho spasitelského díla, ale budete-li se snažit *toto* alespoň trochu pochopit tak, jaké to skutečně bylo, pak již nebudete moci dělat nic jiného, než neustále děkovat Bohu za to, že smíte být.

Představte si: Parzival, který vyšel ze Světla, na sebe vzal všechny obtíže cesty do hutných hmotností a přišel dolů na zemi, tak hluboko kleslou následkem lidské viny.

Přicházejte ze Světla nevěděl, co jsou chyby a zármutek, přestože už jednou mohl poznat lidskou nenávist, neboť Světlo nezná žal ani chyby. Aniž o tom věděl, stanul mezi lidmi a jejich zcela pokřivenými, nesprávnými pojmy. *Všechno* kolem něho bylo nesprávné pod Luciferovou vládou, odvrácené od Světla, a proto to bylo pro něho cizí a chladné, ba dokonce nepřátelské a ošklivé.

Nyní si možná opět myslíte, že měl pouze ukázat cestu ke světlym výšinám, aby tím dal lidem to, co potřebovali ke své spáse. Představujete si, že stačilo, aby prostě jen hlásal Slovo Boží, jaké *jest!* –

Lidé by si s ním vůbec nevěděli rady, protože byli zcela zapleteni do svých chyb a nemohli již hledět vzhůru, jestliže jim k tomu

nebyla napřed *proražena* cesta, která uvolnila východ, jímž mohli opět spatřit Světlo plné zaslíbení.

Záleželo tedy zcela *na tom, jak* Parzival Slovo lidem přiblíží! Musel dát svatému Slovu formu, která byla *vhodná* pro lidi v jejich tísní. Slovo samotné přece již dostali od Ježíše, nemohli je však již v sobě přivést k životu, protože k němu nenacházeli cestu a výklady církví byly příliš slabé a částečně mylné, než aby mohly být skutečně ještě pomoci.

Slovo! Ani vy dosud dobře nevíte, co si o něm máte myslet, neboť stejně jako všichni ostatní zapomínáte, co Slovo, o němž stále mluvím, skutečně je. Víte sice, že je to *živé* Slovo, ale přesto si ještě pod tím nepředstavujete to, co je zcela správné.

Jako kdysi Ježíš o Slově řekl: *Já jsem Slovo!*, tak pravím vám já dnes: *Já sám se vám dávám ve svém Slově!*

Kdybych však chtěl lidem dát Slovo, aniž bych je pro ně zformoval, nerozuměli by mi! To si vryjte do srdce plamenným písmem, neboť Slovo je živé, *samo* je život a ve svém původním stavu je ve formě, kterou nemůžete vidět ani poznat. *Ono jest!*

Jakmile je však chci lidem zpřístupnit, to znamená pro ně *srozumitelně* zformovat, musím je přeměnit z jeho druhu tak, aby bylo lidem pochopitelné. Forma musí být dána *tak*, aby byla *lidem* užitečná.

Nikdo vám je nemůže otevřít v celé jeho síle! To znamená, že byste celou jeho sílu nesnesli. Proto dostáváte Slovo ve formě, která je připravena jen pro vás, lidé, a která obsahuje právě tolik síly, kolik jí pro sebe potřebujete a kolik jí můžete snést, jste-li pro ni otevření. Pokud se jí totiž neotevřete, nemůžete z ní nic přijmout, protože k jejímu přijetí je nutné vaše *chtění*, které se rovná prosbě o ni.

Jak si však dosud často pohráváte se svatým Slovem ve svých myšlenkách, aniž byste vlastně věděli, co tím činíte!

Jak často bylo již také k lidem voláno, že přibili Slovo na kříž tím, že ukřižovali Ježíše! Lidé ale stále ještě přibíjejí Slovo na kříž, každý den znovu, když se opovažují je křivit nebo vykládat jen po-

dle své vůle, aby jim sloužilo ke splnění mnoha jejich přání a k získání vlivu na lidi!

Kdo však myslí na to, že se tato provinění musí hořce vymstít rouhačům, kteří se opovážili napáchat takové zlo, že nemůže být odpuštěno? Neboť Slovo, které již pozemští lidé zneužili tisícovým způsobem, bylo *živé Slovo*!

Nikdy nezapomeňte, co *je* Slovo, které dostáváte v *té* formě, jaká je pro vás nutná, a přijímejte je jako *občerstvení svého ducha*, protože je to pokrm, který duch potřebuje, a nápoj, po kterém žízní, bez něhož nemůže být! Nesnažte se Slovo ještě jednou znehodnotit pozemským rozumem! *Zachovejte* je, aby se vám nemohlo ztratit!

Slovo nejsou lidské výrazy a věty, které k tomu používám. Je to něco, co nemůžete uchopit, něco samo pro sebe, co *těmito formami* je schopno do vás vstoupit, jestliže se pro to otevřete. Používám vaše slovní formy a věty jen jako určitý druh kanálků, jimiž přivádím živé Slovo k vašemu duchu, který jediný je schopen Slovo přijmout, aby pak posílen mohl roztrhnout všechna pouta plíživé temnoty.

Nyní vám už možná bude také pochopitelnější, proč bylo zásadně nutné, aby Parzival prožil velkou část pozemského bytí mezi lidmi zcela nepoznán, jestliže se mělo lidem ještě jednou vůbec dostat pomoci prostřednictvím Slova. A jen *Slovo* mohlo pomoci, protože záchrana spočívá jediné v *probuzení* lidského ducha, po němž musí přijít poznání. Boží zákon neurčil jinou cestu než tuto jedinou cestu nedotknutelné spravedlnosti!

Jestliže chtěl Parzival najít pro Slovo správnou *formu*, která by mohla pozemským lidem *pomoci*, musel nejprve sám poznat *způsob jednání* lidí se všemi jejich chybami a zkřivenými pojmy. Musel nejdříve hledat v lidech kořeny všeho zla, aby objevil a prorazil cesty *tím*, že dal Slovu *patřičnou formu*. Jestliže lidé chtějí jít těmito cestami, musí jim tyto cesty opravdu pomáhat.

To ale mohl učinit teprve tehdy, až se mu dostalo *vědění* o všech jejich chybách a slabostech!

Tohoto vědění však vyslanec ze Světla nemůže nikdy dosáhnout pozorováním nebo kladením otázek, ale pouze vlastním *prožíváním*, protože chyby, slabosti, zlo a pokřivení jsou Světlu cizí a cizími vždy i zůstanou. Vyslanec Světla nemůže nikdy mít porozumění pro takové věci.

Tak byla *tato* část života pro Parzivala nejtěžší částí jeho cesty. Jestliže chtěl *pomoci*, zbylo mu jediné: Musel nějaký čas žít jako člověk mezi lidmi, aniž by věděl o svém původu nebo úkolu, neboť jinak by nikdy nedošlo k *prožívání*!

Ale nejen to, musel přijít bezprostředně do styku se všemi chybami tohoto lidstva, musel je na sobě vytrpět, aby tímto *spolutrpením* dospěl alespoň k *vědění* o nich. Nikdy nemohl získat *porozumění* pro ně, protože jeho druhu a jeho původu musely pokřivené lidské názory a zkřivená lidská práva zůstat navždy cizími a nesprávnými. Proto také nemohl myslet nebo jednat podle mylných lidských práv, ale i když žil na zemi, mohl plnit vždy jen *Boží zákony*, proti nimž se často nepřátelsky postavilo mnoho právních pojmů hluboce kleslého a omezeného lidstva.

Proto tento cizinec, který přišel ze Světla do rejdiště všeho temného a nevěděl v této době, kdy byl nucen se těžce učit, o svém poslání, musel přirozeně prožívat neustálé těžké boje, starosti a utrpení pozemského druhu.

Proto byl bezohledně stržen do víru, který ho prováděl vším *tím*, co bylo mezi lidmi nesprávné. Nestačilo by, aby byl *k* tomu přiveden, ale on sám musel být do všeho zapleten, aby uprostřed tohoto strašlivého zapletení poznal každé jednotlivé zlo a aby vlastním protrpěním našel cestu, která by *lidem* poskytovala možnost zbavit se neblahých pout.

On *sám* musel jít jako první cestou záchrany, každou jednotlivou, *a tím* ji razit pro lidi, aby pak lidem ve Slově ukázal, *jak* se mohou svým úsilím opět osvobodit od všeho toho zla.

Nemohl být ničeho ušetřen, protože mu nesmělo být cizí nic, co lidi tísní a trápí a vzdaluje od Světla!

Tak mu bylo na cestu položeno *všechno* pozemské zlo, aby je

vlastním protrpěním jako první překonal a aby tímto překonáním současně vždy vytrhl a rozšlápl kořen toho kterého zla a tak prorazil lidem cesty vedoucí ven, vzhůru ke Světlu.

Zatímco tedy trpěl mezi lidmi a od lidí, musel tytéž lidi *osvobodit* od všech věcí, které proti němu používali, tím, že poznal, co je nesprávné, a jako *první* vykročil na cestu vedoucí k osvobození od toho. Tím, že Parzival poznal každé zlo, byla již také vždy zlomena moc tohoto zla a byl položen základ ku pomoci pro lidstvo, které stálo ve zlu a klesalo.

To byla největší a *nejtěžší* oběť, kterou přinesl pro pozemské lidi, a je to jako výsměch, jestliže se mu lidé zabředlí do temnot snaží vytýkat právě *tuto* pozemskou dobu! Právě tuto nejtěžší část jeho úkolu, kterou ve vlastním utrpení splnil *pro lidi*, chtějí použít k tomu, aby ho hanobili a nejodpornějším způsobem špinili.

Právě *všechno to*, co *pro ně vytrpěl*, aby jim v určitou hodinu mohl skutečně pomoci z vlastní zkušenosti svou radou, která se musela zrodit z prožití, se mu ochotné nástroje temnot snažily nejpodlejší způsobem vytýkat. Činily tak stále znovu a znovu, aby ostatní lidi odvrátily od cesty vedoucí k záchraně nebo je z ní svedly tím, že se snažily otrást důvěrou a vírou v zachránce a v jeho poslání. To jste ostatně částečně zažili spolu se mnou.

Pokuste se představit si, co to znamená, co to *je*, muset *vlastním* prožitím poznat za několik desetiletí *všechny* lidské chyby a slabosti, kolik jich je na zemi! Zkuste se vmyslet do situací, které vzniknou, musí-li být vychutnány *všechny* následky nesprávných a zkřivených lidských pojmů, aby byla nalezena možnost, jak se od nich osvobodit, a pak bylo lidem ve vhodné formě Slova dáno patřičné ponaučení, protože lidé sami by toho už nikdy nemohli dosáhnout.

A jaké city to probouzí, být potom právě za to zlovolnými lidmi tupen. Není to nic jiného než to, co již kdysi cítil Syn Boží Ježíš, když ho obvinili jako rouhače Bohu a buřiče a ukřižovali ho, právě jeho, který sám byl v Bohu a Bůh byl v něm! A který toho také již dost vytrpěl pro lidi, a přitom přišel jen kvůli nim, aby jim ještě včas přinesl pomoc ve Slově!

Kdyby Parzival nevzal na sebe *toto* utrpení, aby ku pomoci padlého, zbloudilého lidstva našel pro svaté Slovo záchrannou *formu*, kterou lidé ve své tísní potřebují, aby mohli opět putovat po cestě vedoucí ke světlym výšinám, nikdy by nemohli po svatém soudu opět vděčně slavit *skutečné* letnice. Tento soud brzy postihne zemi, aby všechno staré vyrovnal ve spravedlnosti Pána!

Děkujte proto Stvořiteli, svému Bohu, že vám ve své milosti ještě jednou podal ruku, abyste nemuseli zahynout! Radujte se v jeho síle, kterou vám opět poskytl, a žijte vděčně podle Slova jemu ke cti! Neboť ve Slově vám dávám cestu, pokrm a sílu, a tím máte *všechno*, co potřebujete pro své bytí a pro svůj vzestup!

VELKÁ OČISTA

NA TÉTO zemi není nic, co byste vy, lidé, mohli z vděčnosti dát jako vyrovnání *za to*, že vás Bůh osvobodí od temné havěti, kterou jste sami vypěstovali svým nesprávným chtěním!

Kdybyste se alespoň snažili pochopit, že boj Světla proti všemu temnému není pro Světlo radostným bojem, ale že je to přemáhání a ničení veškeré špíny nejodpornějších druhů! Přitom většina lidí, pro jejichž osvobození *se tak děje* a kterým to přináší všechen užitek, se ještě staví na stranu jedovatých temnot, aby nejnižším způsobem myšlení ztěžovala cestu těm, kdo přinášejí světlo!

Hněv všemohoucího Boha však nyní bije do řad těchto rouhačů, kteří jsou jako nejodpornější havěť odsouzeni, aby se zadusili ve svých odporných slinách! Aby byl svět očištěn od takového zla!

Tento výraz není pěkný, ale není jiného slova pro něco, co se vlastně vůbec nedá vzhledem k jeho hnusné podlosti vyjádřit, protože dokonce ani pozemská řeč nestačí, aby bylo možné správně označit takový druh nejnižšího smýšlení.

Jedině výrazy »chamrad« a »havěť« označují dva základní druhy těchto zpustlíků, kteří se sami vyloučili z jakékoliv možnosti záchrany, protože nejsou schopni vytvořit ani *jedinou* čistší myšlenku a pouze kolem sebe šíří jedovatou, vše rozežírající zášť. Ta však na ně nyní dopadne zpět a je samotné rozhlodá a rozloží!

Rozervání nesmírnou nenávistnou závistí se budou v úzkosti a strachu, ve zděšení a hrůze potácet vstříc zániku. Ať se nezvedne ani jedna ruka, aby zmírnila jejich plně zasloužené utrpení.

Budou odděleni ode všech, kteří usilují ke Světlu a k duchovní svobodě. Teprve až budou biti nouzí a útrapami a zmítání v nevýslovných bolestech, probudí se v nich následkem uvolňujícího rozkladu duchovní jiskra a bude žalovat, že ji svým Světlu nepřítel-

ským úsilím drželi v zajetí a chtěli ji nechat zahynout. Jiskra vyšlehně v každém jednotlivci a ve své neutišené touze bude pálit, až spálí všechno, co ji dosud drželo dole.

Tak probíhá v neuvěřitelných mukách rozklad současně ruku v ruce zvenčí i uvnitř. Veškerá pomoc je vzdálená, daleko jakákoliv úleva. Strach a nejhroznější zoufalství neustále vzrůstají, až je nakonec vědomí vlastního já úplně rozleptáno, neboť nic z něho nesmí zůstat.

To jsou cesty ztracenců od okamžiku, kdy Bůh stáhl svou ruku zpět a ve svatém hněvu je všechny oddělil od možnosti přijmout záchranné milosti!

Tu *musel* zavržený klesnout, musel být stržen do propasti hrůzy a zničení, protože se mu již shůry nedostalo žádné opory!

Vy, kteří usilujete vzhůru, však budete *osvobozeni* od veškeré havi a ode všech nástrojů temna, tak jako jste již na dlouhou dobu osvobozeni svatým Světlem od knížete temnot samotného! Stalo se to proto, abyste mohli opět natolik zesílit, že se ho již nebudete muset obávat.

Brzy se celá země, která vás nosí, vznese vzhůru i s vámi do čistších a světlejších úrovní. —

Až potom budete moci opět dýchat *čistotu*, až z vás spadne všechno, co vám znemožňovalo jasný výhled ke Světlu, *pak* při *pohledu nazpět* teprve poznáte, *jak* odporné bylo bahno, v němž jste dosud žili. Teprve při *pohledu nazpět* se vás zmocní ošklivost, zděšení... a ... snad... *pak* ve vás také vykvete část *toho* díku, který byste měli již dnes vzdávat Bohu za veliké dílo lásky, které na vás splňuje touto očistou.

Už dávno jste mohli, ba museli poznat, jak nadlidská je trpělivost a shovívavost, kterou projevoval dokonce i vůči těm, kdo jsou nyní definitivně zavrženi. Mohli jste to vidět ve *vlastních řadách!*

Pomyslete jako na *malý* příklad ještě jednou na všechny, kteří se již *dobrovolně* přihlásili ke Slovu a pak opět odpadli!

Nemluvím o dřívějších událostech ve světlejších úrovních, nemluvím o někdejším slibu, který složili, když jim bylo povoleno splnit

dobrovolné prosby, ne, mluvím *jen* o *krátkém úseku tohoto pozemského bytí*. I v něm se toho však již stalo dost, abychom se s odpo-rem odvrátili od *těch* lidí, jejichž celé myšlení jsou jenom nejnižší výplody uražené ješitnosti, zklamání z nějakých nesplněných pozemských přání nejrůznějšího druhu nebo sobectví, které se nemohlo uplatnit.

Jen se rozhlédněte kolem sebe, tyto lidi najdete všude! Velmi dobře jste je znali, takže nemusím uvádět jejich jména. Všechna ještě budou pálit ve vašem citění pro právo, až uvidíte, že s Boží spravedlností si nelze zahrávat a že zapůsobí v pravý čas *tak*, jak by to člověk nikdy nedokázal.

Soud vás svou moudrostí a spravedlností donutí, abyste v úctě klesli na kolena. Budete prosit za odpuštění, že jste v hněvu nebo v rozhořčení často předbíhali svými přáními skutečnou spravedlnost, aniž jste mysleli na to, že Boží všemohoucnost zasahuje mnohem přísněji, jistěji i neúprosněji, než si člověk dovede představit.

Pánovi se nelze posmívat! A posmíváním je i nezachovávaní jeho svatých zákonů. Jestliže si člověk myslí, že může jednat podle *svých* přání, aniž by přitom bral v úvahu Boží spravedlnost, nebo když se domnívá, že se může stále poddávat svým *náladám*, aniž by ho zasáhla odplata, posmívá se tím nejvyšší spravedlnosti Pána!

Pánovi se nelze posmívat! To je výstraha, která každému přinese splnění! A den těchto splnění již není daleko.

Podívejte se ještě jednou zkoumavým zrakem nazpět na tyto lidi a jejich jednání dříve, než nyní klesnou do tvrdých mlýnů odplaty a zmizí v nich navždy! Mezi vámi je přece mnoho těch, kteří všechno prožili spolu se mnou. Nebude vám zatěžko získat z toho poznání, které vám může v budoucnosti *prospět*.

Lidé, které mám na mysli, našli v Poselství to, co již dlouho hledali, a poznali to podle *svého* tehdejšího *tvrzení* jako Pravdu!

Pak s námi *oni* navázali kontakt, ne my s nimi. Všichni *k nám* sami přišli. *Já* jsem je nevolal! *Oni* velmi často využívali v hojné míře náš čas, samozřejmě s úmyslem, aby vyzískali něco sami *pro sebe*. Připusťme v dobrém, že hledali *duchovní* prospěch a užitek.

To také mohou a mají najít v Poselství a v mých přednáškách, stejně jako v jednotlivých rozhovorech, hledají-li vysvětlení věcí, které člověka *povznášejí* a *zušlechťují*. Poselství samo o tom svědčí svým druhem a rovněž tak i rozhovory.

Toto *všechno* jim bylo poskytováno, i když někdy se zdráháním, protože když prosili, vlastně si to napůl vynucovali svým způsobem jednání, vyplývajícím z jejich sobectví a ješitnosti, a to je později opět oddělilo od věci.

Když se domnívali, že vyplnili dosavadní mezery ve svém vědění nebo že již nedosáhnou prospěchu, ustoupilo u nich Poselství opět do pozadí a v jejich nitru se zvolna vynořilo známé domnění, že vědí všechno lépe, což je původce veškeré ješitnosti, především ale *uražené* ješitnosti. Co ale takové ješitnosti často nakonec zasadí nejtěžší ránu, je to, že se ani neucházíme ani nebojujeme o toho, kdo se odvrací, neboť je mi to zcela lhostejné. Každý člověk totiž musí mít svobodnou vůli se rozhodovat, má-li mu to přinést užitek nebo záhubu, protože on sám přece má *za sebe* plnou odpovědnost.

Z tohoto důvodu také stále odmítám ovlivňování *všeho druhu*. Je tomu tedy *právě naopak*, než jak by to rádi tvrdili lidé po svém odpadnutí, aby tím omluvili své nepěkné jednání a zlé chování a aby to alespoň tímto směšným způsobem poněkud odůvodnili.

Raději si tím sami dávají ubohé vysvědčení o vnitřní kolísavosti, jen aby se mohli oddávat zlé náklonnosti působit škodu nebo mrzutosti tam, kde vycítují nebo se domýšlejí, že se jimi nutně opovrhne!

Jsou příliš zbabělí a domýšliví, než aby si řekli, že *oni sami* se mohli na začátku zmýlit, když později opět myslí jinak, a že to byli *oni sami*, kteří přišli a nyní opět odešli, a že nemají ani právo činit nějak odpovědným za tento *svůj* zdánlivý omyl někoho jiného, kdo se o ně ani neucházel ani je nevolal.

Takovému nesmyslnému napadání přece odporuje každé slovo, které jsem dosud napsal a řekl, a já *žiji* toto Slovo! Nelze mě oddělit od mého Slova. A toto Slovo je nyní pevně a nezměnitelně vryto plamenným písmem do celého stvoření!

Tak se nyní chtějí mstít ti tvorové, kteří očekávají více, než jsou sami schopni přijmout, neboť jejich stanovisku chybí k tomu potřebná čistota jejich přání a duchovní pokora, protože za hlavní cíl své cesty považují ve všem stále znovu jen pozemské.

Ani čistě lidsky nelze takovému jednání rozumět, leda po jednoduchém vysvětlení, že lidé takového druhu nemají zábrany, které by jim znemožňovaly lstivě a záludně holdovat svému sklonu způsobovat jen mrzutosti a pokud možno i škody a mít z toho radost. Následkem toho, že se u nich někdy dokonce jedná o chorobné povahové založení, nacházejí v takovém jednání vnitřní uspokojení.

Je-li však možné, aby při tom dosáhli bez námahy ještě i nějakého *pozemského* zisku, učiní tak bez rozpaků jako vítaný doplněk svého jednání.

Skutečná příčina všeho ale leží mnohem hlouběji. Lze ji vysvětlit jedině ve smyslu Poselství:

Tito lidé se stali vlašnými a při jejich slabostech je postupně přivábilo temno a *nepozorovaně*, přesto však pevně a aniž by mohli uniknout, se jich zmocnilo, protože nekladli odpor, ale cítili se naopak ještě uspokojení, když se temno myšlenkově setkal s jejich slabostmi.

Při myšlenkovém pohrávání pak následoval i nevyhnutelný kontakt, temno zasyčelo... a oni se až příliš rádi stali jeho ochotnými nástroji a ještě k tomu přidali něco ze svého.

Jejich původní vlašnost se pak vystupňovala v nepřátelství a ve stěží ovládanou nenávist a do nich se nakonec zahalilo i veškeré jejich myšlení a jednání.

Stejnorodé proudy samozřejmě vždy usilují o vzájemné spojení, najdou se a pak společně připravují jedovatý nápoj určený pro jejich oběť. Tentokrát jej ale tito lidé budou muset vypít sami až do poslední kapky, a to podle svaté Boží vůle, která svou všemohoucností na ně dopadne ve zvrtném působení!

Všechno, co připravili svým nactiutračným myšlením a stejnorodým jednáním, co zformovali při svém chytráckém falšování sku-

tečných pojmů a událostí, se stane ostrým mečem *proti nim*. I to nejmenší, nejnepatrnější nesprávné myšlení se na *ně* svalí stonásobně zesílené, neboť jejich nenávist směřovala proti svatému Světlu!

I pro nestranného pozorovatele není vůbec těžké poznat, že toto neuvěřitelné jednání je špatné. Nikdo je přece nemůže označit za »dobré«, ale lze v něm okamžitě poznat *zlé* chtění! A zlo může pocházet jediné z temna, *nikdy ze Světa*.

Podle toho se pozná, kde číhá *temno*. A co temno pronásleduje svou nenávistí, je *pouze* Světlo a všechno světlé. Každý, kdo v kľidu zkoumá, je už tím upozorněn na to, kde se nachází temno a kde Světlo.

Podle zákonů stvoření se to dá podrobně zdůvodnit, neboť temnoty nenávidí Světlo a snaží se je napadat a špinit, kde mohou!

Kde temnoty útočí, tam jsou světlé hodnoty! To bude lidem v budoucnosti brzy jasné a budou podle toho posuzovat a jednat, aby úplně vymýtili zlo, které se tím *musí* vždy *samo* označit!

Co je temnota a kdo k ní patří, lze velmi snadno rozeznat podle *druhu* chtění, který se projevuje v jednání.

Tímto příkladem vám dávám ponaučení, které máte využít ve svém budoucím bytí, a současně vám ukazují, jak protivný a odporný je boj s temnotou, protože temno působí *vždy* jen záluďně, zákeřně, lživě a zlovolně. Plazí se v bahně vlastních žádostivosti a stříká z tohoto močálu jed na místa, která pronásleduje svou závistí.

Je-li takové jednání hanebné již před pozemskými lidmi, oč více pak před Světem a před Bohem!

Nyní ale zápalný paprsek Božího hněvu uďodí do tohoto žalostného močálu a vyhladí vše, co se k němu hlásí svým myšlením a jednáním!

Ve skutečnosti to nelze nazvat bojem, neboť odpor a ošklivost se probouzí při každé ráně, kterou musí čistý Boží meč zasadit špíně, donucen k tomu útoky temnot, které již poznávají svůj konec.

Člověk, který má v sobě jen trochu sebeucty, se prostě vzdálí, když se domnívá, že nenašel to, v co *on* pro sebe doufal, a řekne si,

že se snad *sám* zmýlil, jestliže očekával něco jiného. Nikdy se nechová záludně a nízce, *není-li v něm samém* zlo, které se pak podněcováno temnem často ještě vystupňuje do neuvěřitelných rozměrů.

K tomu všemu ještě přistupuje vzrůstající tlak Světla, který zlé i dobré vlastnosti *nutí* k poslednímu rozuzlení tím, že se tyto vlastnosti snaží *vyžít se* v zesíleném pohybu, vyvolaném tímto tlakem.

Když se zlo takto neočekávaně vzmůže, zároveň se definitivně zřítí dolů, dobro však bude vysoko povzneseno. Tlak na to, aby se projevilo v činnosti všechno, co je v lidské duši, dává u jednotlivce i u celých davů podnět k účinkům soudu.

Je to zcela prostý děj, který nyní budete moci pozorovat den ode dne stále zřetelněji. Učte se z něj a získejte z toho duchovní užitek!

Takový je světový soud ve svém samočinném působení, které je prosté a přirozené, což je charakteristické i pro svatou Boží vůli!

Sami vidíte, že označení boj je příliš dobré pro nutné zničení takových zákeřníků ohrožujících všechny cesty, které Bůh milostivě daroval a které vedou k duchovnímu míru.

Není to boj, ale velká *očista* jako součást spasitelského díla, které provádí Světlo. Pro Světlo je to však jen *odporná* práce, protože temno při tom nikdy nemůže být a až do posledního konce nebude jiné, než jaké je: vzbuzující ošklivost a hodné opovržení při všem svém jednání. Není to úctyhodný ani poctivý protivník!

Světlo vůbec nemůže mít úctyhodné *protivníky*, protože všechno *opravdu* úctyhodné chce sloužit jen *Světlu*, a ne temnu.

To je úkol, který Světlo za vás, lidé, vykonává!

Vy, kteří to všechno již smíte *vědomě* spoluprožívat, najděte v tom velikost Boží, jeho všemohoucnost a spravedlnost, a jeho... lásku!

Neboť je to *láska*, vyhladí-li Bůh ze země tuto morovou nákazu a osvobodí vás od ní, abyste mohli *radostně* stát ve stvoření, které vám Bůh milostivě poskytuje jako domov!

Vzdejte mu *takový* dík, jaký přísluší tomuto dílu lásky – udržujte své myšlení čisté a myslte jenom na *blaho* a mír svých bližních, a nemyslete na to, jak byste jim mohli způsobit utrpení!

PLAMEN UČEDNÍKŮ

NA STARÝCH i na nových obrazech vidáme učedníky Syna Božího Ježíše často zobrazené s plamennými jazyky na hlavě, takže na obraze taková postava vypadá jako rozžatá, neklidně plápolající svíce.

Toto zobrazení pochází původně od umělců, kteří byli buď sami jasnovidní a takovým způsobem podávali obrazy, jež jim byly duchovně ukázány, nebo kteří je vytvořili podle líčení jasnovidných lidí.

Mezi nimi jsou i takoví, kteří své obrazy namalovali na základě vyprávění o vylití síly Ducha svatého na učedníky, v němž se mluví o plamenných jazycích.

Přesto se většina pozemských lidí domnívá, že tato forma zobrazení vznikla jen z fantazie umělců. V tomto případě však vyobrazené vystihuje dost přesně skutečnost, pokud ji vůbec lze zachytit obrazem.

Ze všech umělců, kteří tyto obrazy vytvořili, i ze všech lidí, kteří obrazy spatřili nebo si o tom sami utvořili podobnou představu, však ani jeden nezná skutečnou *souvislost* a příčinu, proč je na hlavě plamenný jazyk. Jasnovidní lidé to sice vidí, ale nevědí si s tím rady, protože vysvětlení toho se ještě nikdy nedostalo mezi lidi.

Proto o tom chci dnes promluvit, neboť i dnešní skuteční učedníci, kteří jako takoví jsou v nitru živí, mají na hlavě tentýž plamen a mnoho jasnovidných lidí jej může občas zřetelně vidět. Ne všichni, protože dar jasnozření dostává každý člověk v různé míře. –

Učednictví spojuje lidi pozdějšího stvoření, kteří jsou k tomu vyvoleni, s prastvořením. Děje se to tak, že vyvinutým lidským duchům je k jejich duchovní jiskře darována ještě jiskra praduchovna.

Tato jiskra se jeví jako plamenný jazyk na hlavě, ovšem jen tehdy, když učedník jiskru *používá* a není snad k tomu příliš líný. Jiskra vzplane a působí podle svého druhu jen při správném *používání*. Přitom zůstává stále samostatná, k duchovnu sice může být přidružena nebo připojena, nikdy však s ním nemůže splynout.

Tak jako se ve stvoření praduchovno zákonitě a přiměřeně svému druhu vznáší *nad* duchovnem, tak i u učedníka pozdějšího stvoření stojí praduchovno *nad* jeho duchem a zůstává tam, aniž by do něho vešlo. Praduchovno totiž není snad čistší duchovno nebo jen silnější duchovno, ale je to *zcela jiný*, samostatný *druh*, je tedy naprosto *rozdílné* podstaty, než je duchovno.

Připojení obou těchto druhů je možné, jestliže se u učedníků vyskytují přechody, které odpovídají zákonům stvoření, není ale možné splnutí.

To je příčina, proč se praduchovní jiskra jeví jako plamenný jazyk nad lidským duchem.

Nechci se však spokojit tím, že vysvětlím pouze děj, který malíři zobrazují na obrazech, ale chci jít dál a uvést vám i důvod, proč učedníci dostávají jiskru z prastvoření, proč ji potřebují, neboť kdyby nebyla skutečně nutná, nedostávali by ji.

Učedníci mají být *prostředníky* mezi vyslancem Světla, vtěleným na zemi, a pozemskými lidmi. Mají šířit Boží Slovo, žít vzorně podle vůle Boží a jako první ji pozemsky *uskutečňovat*.

K tomu potřebují rozšířenou chápavost, pomocí níž jsou schopni přijímat vznešený smysl Slova, tedy rozumět vyslanci Světla.

Jedině za *tímto* účelem dostávají učedníci jiskru z praduchovní říše. Tato jiskra jim poskytuje schopnost přijímat Poselství ze Světla *vyšším* způsobem než vyvinutý duch pozemského člověka, neboť díky ní jsou proto, aby lépe poznávali, duchovně pozvednuti z pozdějšího stvoření.

Propast mezi vyslancem Světla a pozemskými lidmi je příliš velká a pozemské lidstvo již padlo příliš hluboko, takže bez prostřednictví učedníků by pro lidstvo bylo velmi obtížné přijmout *sílu* Slova ze Světla.

Praduchovní jiskra, kterou učedníci dostávají milostí Světla jako dar, je uschopňuje k tomu, aby nejen snadněji a více poznávali, ale i přijímali vyšší sílu.

Tato síla, kterou jsou učedníci schopni přijímat, by musela proudit kolem pozemských lidí nevyužitá, protože lidé nejsou schopni se jí otevřít, jestliže nebyla dříve zpřístupněna jejich druhu.

A to je úkolem učedníků!

Přitom ale nepřichází v úvahu, že by učedníci *přeměňovali* sílu, aby ji mohli předávat dál, protože přeměna síly není v podstatě vůbec možná. *Síla* zůstává stále zcela přesně tatáž, jen *vyzařování* toho kterého druhu, který je jí prožhaven, je při *různosti* druhů také různá, a může se proto rozdělit na mnoho částí.

Síla vytváří pouze *tlak*! *Působení* tlaku je však určováno rozdílností *odporu*, který kladou jednotlivé druhy ve stvoření. Teprve rozdíly v odporu vyvolávají žár nebo chlad, barvy, tóny, přitahování nebo odpuzování, tedy pohyb, stejně jako tíži nebo lehkost a rovněž tak změny všeho druhu. Teprve díky odporu se tedy projevují všechny vlastnosti, dosahují svého výrazu!

Slovo »výraz« vám vlastně ukazuje tento děj v *pravém* světle, neboť vlastnosti všech druhů jsou působením síly skutečně *vyráženy*, dospívají tedy tlakem síly *k výrazu*, jsou nuceny *vystoupit do popředí, projevit se*.

Čím je *odpor* druhů silnější nebo slabší, tím se podle toho projeví vyzařování, vyvolaná a vyražená tlakem, a jejich účinky ve zcela určitých vlastnostech těchto druhů.

Představte si to takto: Živá síla *jest*! Lze ji vycítit a upozorovat teprve následkem odporu, který vyvolává tlak, a podle intenzity je tento tlak buď silnější nebo slabší.

A *tlakem* vzniká všechno, co se projevuje. Tlak je základem každého formování ve stvoření, které se musí uspořádat kolem rovno-ramenného kříže a zachvívat se v něm, protože tento kříž je živá síla, jejíž pozitivní a negativní zachvívání je stále v rovnováze. Pozitivní zachvívání probíhá svislým směrem, negativní zachvívání směrem vodorovným.

O tom však dnes jen mimochodem. Pozorujme opět učedníky, kteří mají na své hlavě praduchovní plamenný jazyk.

Tento plamenný jazyk působí dvojím způsobem – jednou jako nálevka pro lidského ducha, který je pod ním, jindy opět jako anténa. Označuji tím dva způsoby *přijímání*. Nálevka je obrazem pasivního, negativního přijímání, zatímco anténa zobrazuje přijímání aktivní neboli pozitivní. Do nálevky se musí nalévat, anténa sama zadrží vše, co se jí zcela určitým způsobem dotkne.

Nálevka přijímá Slovo jako formu, anténa je přijímá jako vyzařování síly.

Působení na učedníka probíhá takto:

I když je plamen s učedníkem spojen, zachovává si svůj vlastní druh, stejně jako si duch pozemského člověka beze změny uchovává vlastní, jemu příslušející druh.

To, co je plamen na učedníkově hlavě schopen přijmout, se poté *zachvívá* v jeho lidském duchu. Lidský duch učedníka pak to, co *vycítí*, když se zachvívá společně s plamenem, předává dál pozemským lidem. Předává to způsobem, který odpovídá druhu pozemských lidí, neboť to podle zákona stvoření není jinak možné. Proto mu pozemští lidé mohou na základě stejnorodosti svého ducha rozumět!

Tak se to *zdánlivě* jeví jako přeměna síly Slova a jeho druhu, protože učedník to předává dál jinak, než jak je to schopen přijímat. Jeho duch však nepřijal přímo vůbec nic, ale mohl jediné díky zachvívání přijímajícího plamene nad sebou *dodatečně vycítit* to, co plamen přijal. Bez tohoto jemněji vycitujícího plamene by lidský duch učedníka nemohl pochopit víc než jiní lidé.

Lidský duch učedníka však může takto dodatečně vycitovat jen v rámci *svého vlastního druhu*, proto již při tomto vycitování přijímá to, co odpovídá jeho druhu, a to potom předává dál tak, jak to přijal on sám, který je stejného druhu jako pozemští lidé.

Není to tedy ve skutečnosti přeměna síly, ale učedník pouze může pomocí plamene, který mu byl přidělen, vycitovat mnohem *více* než pozemští lidé. Plamen se totiž podobá anténě, která je schopna

zprostředkovávat z větších dálek a učedníkovi poskytuje částečnou schopnost přijímat záchvěvy z praduchovna.

Myslím, že jsem se tím vyjádřil dost zřetelně, abych ve vaší představivosti vyvolal obraz, který by se tomuto ději co nejvíce podobal.

Musíte si však stále znovu uvědomovat, že určitý druh nelze v jeho podstatě nikdy přeměnit. Vyšší mocí lze k němu něco připojit, ale tento přídavek si vždy zachovává svůj vlastní druh. Může dojít jen ke společnému *působení*, které musí přesně probíhat cestou odpovídající zákonům stvoření a nemůže vystoupit nad ni nebo vybočit stranou.

Učedníci tedy tento praduchovní plamenný jazyk dostávají proto, aby mohli lépe přijímat slova vyslance Světla na zemi, jejichž smysl stejně jako svatou sílu, kterou Slovo obsahuje, potom předávají po způsobu pozemských lidí dál.

Z toho můžete poznat, jak jsou učedníci, kteří jsou různých druhů, nesmírně důležití jako mosty k lidstvu. Tyto mosty nesmějí být zbořeny nebo ucpány, ale je nutno je plně využít.

Jsou to mosty *zcela různých druhů*, které lidstvo podle svého složení potřebuje, aby se k němu Slovo se svou silou mohlo dostat. Z toho důvodu nejsou také vybírání učedníci se stejnými osobními vlastnostmi, ale velice se od sebe liší. Liší se vzděláním a charakterem, pozemským věděním a pozemským postavením, dokonce i duchovní zralostí.

Tyto rozdíly jsou nutné, protože učedníci tvoří mosty k různým skupinám, na něž se celé lidstvo rozdělilo.

Každý učedník přijímá Slovo a sílu svým vlastním způsobem a podle toho je předává dál. Tím se dotýká *té* skupiny lidstva, která je *stejného druhu jako on*. Avšak učedník musí svůj druh *zdokonalit k nejvyšší zralosti*, aby byl vzorem lidem stejného druhu!

Tím získáváte představu o Boží moudrosti, která s láskou všechno přehlíží a umí vhodně pomoci. To vám ale také vysvětluje mnohé, s čím si lámete hlavu, protože si nedovedete vysvětlit důvod toho nebo onoho jednání.

V každém jednotlivém učedníkovi vidíte ztělesněnou a zastoupenou zcela určitou skupinu pozemských lidí. Ani jeden se nepodobá druhému, tak jako se sobě nepodobají jednotlivé velké skupiny pozemských lidí stejného druhu.

Celý zástup učedníků bude také ztělesňovat celé pozemské lidstvo... *po soudu!* Teprve *potom* totiž budou moci učedníci lidem správně pomáhat! *Teprve potom* budou spuštěny padací mosty, které dnes musí ještě zůstat vysoko zdvižené.

Přitom je vždy brán v úvahu jen *jednotlivý* tvor *jako takový*, ne snad jako příslušník některé rasy nebo některého národa.

Před Bohem jsou pouze tvorové jako takoví! A jaký je *jednotlivý* tvor *sám v sobě*, za *takového* a ne jiného platí ve stvoření a před Bohem!

Rovněž nepřichází v úvahu, zda je lidský tvor katolík či protestant, nebo jestli se hlásí k nějakému jinému vyznání; platí jediné jako *člověk sám o sobě*. Před svatými Božími zákony je rozhodující myšlení, cítění a jednání!

Různobarevné pláštiky, jimiž se rozum snažil duši na zemi ověsit, budou před Božím soudem strženy, neboť na ní visí jen volně. Co se však snažilo skrýt se *pod nimi*, to odhalí paprsek Světla!

Výběr učedníků ukazuje, že pro *každého* člověka na zemi bude i učedník, který právě jemu bude moci zprostředkovat Slovo a sílu způsobem vhodným pro jeho druh. Žádný hledající a prosící nebude muset vyjít naprázdno, bude-li se namáhat, aby Slovo skutečně našel.

Tak je o to postaráno ze Světla. V této době vidíte jen začátky, a proto si ještě nemůžete utvořit úplný obraz. Přejde ale doba, kdy s údivem poznáte, že již dnes pro to byl přesně položen kompletní základ a že je pouze nutné zasadit jednotlivé kameny do dosud prázdných míst tak, aby bylo dokončeno podivuhodné mozaikové dílo, na němž má spočívat veliká tisíciletá říše míru, kterou *Bůh* zaslíbil a kterou může vytvořit jediné Bůh sám, nikdy ne člověk, i když se mnohý k tomu cítí povolán.

Ve *všech* takových případech, kdy se bude člověk domnívat, že

již dosáhl úspěchu, se však úspěch nedostaví a to bude *důkazem*, že to byl pouze *člověk*, který se o to pokusil!

Toto všechno nyní prožijete. Proto se rozhlížejte kolem sebe a buďte bdělí, lidé! Proste *Boha* v čisté *pokoře* o vřele vytouženou pomoc. Nespoléhejte se na lidský rozum ani tehdy, bude-li vám zvuknými slovy slibovat ráj. *Jedině Bůh sám* vám ho může dát a jinak nikdo v celém stvoření! K *Němu* se obračejte, neboť na vás se má splnit jeho svaté Slovo!

PŘIPRAVOVATELÉ CESTY

ČÍM VÍCE se díváme do minulosti, tím hrozivěji vyvstává z uplynulých tisíciletí proti vám jedna obžaloba za druhou. Žaloby se k sobě těsně řadí, vytvářejí pevný kruh a ten se kolem vás stahuje stále úžeji.

Tento kruh na vás nakonec ničivě dopadne, jestliže se vděčně nechopíte záchranného lana, které vás vyzvedne z tohoto sevření přinášejícího zkázu, jež znamená konec vaší viny, ale současně i váš konec!

Proto se probudte, lidé, vzchopte se! K vaší pomoci jsou nyní odhrnovány všechny závoje zakrývající minulost, abyste mohli poznat, co jste zameškali a jak nesprávně jste jednali!

Nemůžete říkat, že v minulosti to byli *jíní* lidé, kteří se zatížili vinou, a že vy na tom všem nemáte podíl. To je velký omyl, neboť jste to byli vy *sami*, jeden tam, druhý jinde, ne vždy v téže době ani na tomtéž místě, ale nějakým způsobem vás nitky spojily s *každým* děním, i když jste si to do této doby ještě neuvědomili!

Protože jste zabředli v pozemském, netušíte nic o mnoha pomocích, které vám Světlo stále znovu, bez přestání poskytovalo v *každé* době, abyste nemuseli sejít z pravé cesty... ale váš *duch*, *ten* o tom ví, protože se toho často účastnil!

Jen následkem svého hlubokého pádu způsobeného tím, že jste se dobrovolně nechali zotročit rozumem, jste to přivedli tak daleko, že z toho již nemůžete nic vycítovat, a váš duch už sám nemůže proniknout až do vašeho denního vědomí, protože ho držíte zazděného v současné pozemské tíži.

Kromě toho mu vůbec nedáváte příležitost, aby se mohl někdy pohnout, protože jste na místo svého ducha rouhavě pozvedli jeho nástroj, svůj k zemi připoutaný rozum, a dovolili, aby byl vedoucí.

Tím se vám samočinně uzavřely všechny cesty ze světlých výšin. Sami se křečovitě vyhýbáte všemu, co by mohlo rušit tuto nezdravou dřímotu vašeho ducha, jen abyste se nevylekali ze samolibého a příjemného domnění, že všechno víte lépe, k němuž jste dospěli domýšlivým a chybným přeceňováním vlastní hodnoty!

Jak strašlivé musí být nyní pro takové lidi pravé poznání!

To je také především to, co mnoha lidem brání přijmout Pravdu ze Světla! Úzkost a strach z probuzení, které se sice dosud snaží zůstat hluboko skryté, ale přesto již vyvolávají lehké mrazení. U mnoha lidí jen zcela nevědomě, než budou náhle prudkými úde-ry ze Světla neúprosně donuceni k nedobrovolnému probuzení!

Ano, úzkost a strach z každého paprsku jasného, chladného Světla, které s sebou přináší Pravdu a neúplatně odhaluje omyly a chyby pozemských lidí, *to* je pro mnohé důvod, proč lehkomyslně váhají postavit se nyní statečně do světlého paprsku!

Nikdo z nich se nechce tak snadno vzdát příjemné domýšlivosti na sebe samé, která se tak pochlebnicky řídí podle jejich přání. Proto ještě dávají přednost starým zvykům před nepokojem, který jim mé Slovo nejdříve *musí* způsobit, až v něm pak pozvolna najdou pravý mír a vstanou duchovně z mrtvých jako *noví* lidé, kteří se radostně a vědomě zachvívají v Božích zákonech.

Potom budou Boží vůli pociťovat jen jako přinášející požehnání, pomáhající a podporující, ale nikdy jako tvrdou nebo jako tlak, jak se jim ještě musí dnes jevit z jejich chybného stanoviska.

Určitým znamením chybného stanoviska a důkazem, že jdou nesprávnou cestou, je v podstatě už to, že se *tito* lidé nad Slovem Pravdy *pohoršují*, protože se jim *nelíbí*!

»Nelíbí« je ještě nejlepší výraz, jímž dávají najevo své odmítnutí lidé, kteří se domnívají, že si mohou Pravdu *zvolit* a že si z ní mohou vzít jen to, co se jim *líbí*, nebo jak tomu krásně říkají, co se jim *»zamlouvá«*!

Z tohoto označení samotného vidíte, jaká zavrženíhodná, ješitná a samolibá vypínavost se projevuje již v celém způsobu, *jak* přistupují ke Slovu, jestliže se k tomu vůbec někdy odhodlají!

Není zde opravdová vážnost a ještě méně pokora, která je nutná, má-li člověk ve Slově vůbec něco nalézt, protože Pravda se nikdy nevnučuje.

Já vám však pravím, že lidé již nemají možnost *volby*, ale budou se nyní muset podřídít a sestoupit z trůnu své svrchovanosti ne-správně chápaného bytí!

Kdyby lidé po tisíciletí nejednali *vždy* tak, jak jednají ještě *dnes*, kdyby všechno, čeho se jim dostalo ku pomoci, stále znovu nepřerukovali, aby to přizpůsobili svým lidským názorům a pozemským přáním, bylo by nyní zde na zemi jen *jedno jednotné* učení, vycházející z vůle Boží. Neexistovalo by tolik různých vyznání.

Všechna učení, která dosud přišla na zemi, by *společně* tvořila jen *jediný stupeň* k podstavci, na němž má spočinout Pravda, jak to bylo v mnoha zaslíbeních lidem často zvěstováno.

Nebyly by rozdíly ve výkladech a tím méně v učeních samých!

Neboť všechna učení byla kdysi Bohem chtěna, byla přesně přizpůsobena jednotlivým národům a zemím a zformována zcela přesně podle jejich tehdejší duchovní zralosti a vnímavosti.

Všechna učení původně vedla ve zcela přímém směru k Pravdě, kterou nacházíte v Poselství. Již tehdy všechno směřovalo k době posledního soudu. Ti, kdo jednotlivá učení přinesli, byli připravovateli cesty pro samotné Slovo Pravdy.

A tito připravovatelé cesty se snažili, velmi často ve vroucím vnitřním zápase, věrně splnit svůj úkol přes všechny překážky, které se jim lidé stále znovu pokoušeli klást do cesty.

Lidé však už tehdy, jako vždy, ve všech případech naprosto selhali. Brzy po úmrtí zvěstovatelů připravujících cestu totiž jejich slova vždy pokřivili, nebo to, čemu nerozuměli, zcela vynechali a nepředali dalším pokolením.

Avšak právě to, co se snažili zadržet a nepředat dál, protože tomu tehdy sami nemohli rozumět, bylo to *nejdůležitější* ze všeho!

Protože tato nejdůležitější zvěstování přirozeně obsahovala vždy to nejvyšší z každého učení a to bylo zpřístupněno vždy jen velmi úzkému kruhu, neboť davy by tomu ještě nerozuměly, nebylo

těžké – a je to také pochopitelné – zadržet nejdříve tato zvěstování, tím ale časem upadla *úplně* v zapomenutí.

Díky moudré Prozřetelnosti však tato zvěstování zcela nezmizela. Přejde doba, a je již blížká, kdy budou ze všech zemí docházet zprávy o spisech, vypravujících o těchto starých dobách a vyvstávajících jako svědci proti pokřiveným učením, která pokřivili domýšliví lidé.

Při tom se ukáže, že následovníci a dnešní stoupenci těchto učení už nemají přímé spojení s původním učením, které bylo zcela jiné, než jak se vykládá a učí dnes! Dokonce i Pravda, kterou přinesl Ježíš, byla pokřivena ve své formě i ve svém smyslu.

Mnoho síly a mnoho dobrého chtění proto, žel, mnoho věřících vyplývalo na omyly, které se vytvořily během tisíciletí. A tak dnes vidíme učení všech mudrců, kteří již byli připravovateli cesty pro Slovo Pravdy – jako Krišna, Zoroaster, Lao-c', Buddha a Mohamed –, v naprosto *cizí* formě a tím také s jiným obsahem, než jak je kdysi tito zvěstovatelé dali.

I vyličení jejich pozemských životů byla časem zkomolena a nesouhlasí se skutečností.

Mnoho tisíc let již Světlo vynaložilo na to, aby vás s nevýslovnou shovívavostí a nepochopitelnou dobrotou namáhavě vzdělávalo a připravovalo na dobu, kdy se musíte sami soudit, abyste v ní buď zahynuli, nebo mohli nádherně vystoupit vzhůru do světlých zahrad věčné radosti.

A nyní, kdy nastala doba, na kterou bylo stále poukazováno, jsou lidé mnohem více odvráceni od Pravdy než kdy předtím! Honí se tvrdošíjně jen za přeludy vlastního vědění, které však není skutečným věděním, až pod poslední ranou meče při Bohem chtěném, očišťujícím třídění padnou do pasti rozkladu! –

Co si asi, lidé, myslíte, že vás očekává? Už se o tom nebudu zmiňovat, neboť to budete sami brzy prožívat! –

Ale ještě i v této době zcela bezútěšných zmatků dává Světlo ku pomoci plným rukama z pramene své nevyčerpatelné všemoudrosti nové a nové milosti, které se při uzavírání kruhu všeho dění

musí ještě samočinně vyvinout. Budou dosažitelné všem, kteří poznají jejich cenu a vděčně tyto pomoci využijí.

Světlo ještě jednou ze všeho odhrne závoje, kterými tyto věci opředlo lidské myšlení a které tak musely způsobit nynější zmatek.

Světlo vám dává v soudu opět *Pravdu* a tím i poznání souvislosti velikého vedení, které chtělo *stupeň za stupněm* a pečlivě přivést lidstvo k poznání Světla. K tomu měla sloužit *všechna* tato učení.

Jen malicherné lidské myšlení a lidská ješitnost způsobily, že z toho, co původně bylo vždy pouze *jednotné* a nemělo nikdy vést k rozkolu, vzniklo něco *odlišného* a mnohdy dokonce něco, co tomu odporovalo!

Také v tom temno velmi obratně rozpoznalo slabosti pozemských lidí a využilo je pro sebe, aby dosáhlo Světlu nepřátelského cíle.

A pozemští lidé, kterým bylo stále znovu a znovu poskytováno ze Světla tolik pomoci, se následkem své ješitnosti a samolibosti až příliš ochotně a dokonce s potěšením poddávali všem svodům temna!

Mezi *tyto* lidi jste kdysi patřili i vy, kteří dnes nechcete nic vědět o takové vině a snažíte se svalovat ji pokud možno jenom na druhé.

Každý z lidí, kteří jsou dnes vtěleni na zemi, měl jednou a většinou dokonce i *víckrát* příležitost věrně následovat volání Světla! Alespoň *jedenkrát* měl každý možnost přijmout nezfalšované učení některého připravovatele cesty.

Přestože v tom lidstvo stále znovu hřeší, přináší Světlo současně se soudem a s uzavřením kruhů všeho dění, které je s tím spojeno, ještě jednou příležitost k poznání všeho, co až dosud pro lidstvo učinilo, aby je uchránilo před jeho konečným pádem!

S uzavřením těchto kruhů se ještě jednou ukáže prožití všech připravovatelů cesty, jejich život i působení v paprsku Světla *tak*, jak to skutečně bylo, aby se tím narovnal všechno zkřivené a bylo to pro budoucnost chráněno před hříchy ctižádostivých lidí, kteří si myslí, že sami všechno vědí lépe.

Pozemské životy a působení známých připravovatelů cesty, počínaje Hjalfdarem až po Krišnu, Zoroastra, Lao-c'a, Buddhu a Mohameda a ještě některé jiné, opět ožijí, protože nyní se musí *každý* začátek spojit ve svém koloběhu s koncem, aby se přitom soudil, vystoupil vzhůru, nebo zahynul.

V příbězích *všech* připravovatelů cesty ještě jednou zřetelně spatříte jednotné, velké vedení ze Světla, ale i odporný boj temna proti každé pomoci, které se mělo lidem dostat.

Člověk se mohl až dosud rozhodovat tím, že pomoc buď přijal, nebo ji zavrhl. Tím, že zkrivil čistá učení, protože si myslel, že všechno ví lépe, však posloužil jen temnu, nikoliv Světlu! Vyvolal tak zmatky a nepřátelství jako následky oněch učení, která by ve skutečnosti musela *sjednocovat*, kdyby tehdy zůstala *čistá* – tak čistá a jasná, jak byla dána.

Že mohlo dojít k tak zlým následkům, svědčí jen o tom, že v nynějších formách to *musí* být *lidské dílo*, neboť to, co přichází *od Boha* nebo co se vykonává správně podle jeho příkazu, nezná nenávist, nepřátelství ani rozpory.

Tuto pravdu berte jako zkušební kámen pro všechno!

Kdekoliv najdete nesnášenlivost a nenávist, nebo kde dokonce uvidíte nepřátelství, štvání proti jiným, kteří nejsou téže víry, kde je snaha škodit jinověrcům, *tam učení není od Boha*, nebo je zfalšováno! A takoví lidé slouží jen temnu, *nikdy ne Světlu!*

Učení, které to dovoluje, je *zcela jistě* pokřivené, ať se jmenuje jakkoliv, protože každé učení, které ještě není pokřivené, se vždy čistě zachvívá v Božích zákonech! Nevychovává lidi, kteří chtějí bližnímu škodit!

Jsou také samozřejmě ještě lidé, kteří se sice hlásí k čistému učení, ale zneužívají je k *vlastním účelům*, jak se s tím často setkáte ve světových dějinách a v dějinách mnoha národů. Následkem toho byly tyto národy nakonec vždy dohnány k zániku, i když se tu a tam někdy zdálo, že jsou na vzestupu.

Je nápadné, že takto jednají *vždy služebníci těchto učení*, kteří se odedávna nazývali kněžími nebo *Božími* služebníky. Upravovali

učení tak, že jejich výklady prospívaly uskutečňování jejich vlastních přání.

Tím již byl smysl učení zkřiven a stoupenci i věřící sloužili, aniž to věděli, jen *chrámům a církvím, ne však skutečně Bohu*.

A tito takzvaní služebníci Boží vždy žárlivě dbali na to, aby si udrželi svůj pozemský vliv na věřící, a snažili se jej stále rozšiřovat, protože pro ně znamenal současně také moc a... výdělek, jejich obživu!

Tak se to stalo bojem, jenž vedli *všemi* prostředky, ale byl to jen boj o pozemské živobytí, pro který se jim *každý* prostředek zdál dobrý! Tuto skutečnost přece můžete ještě dnes všude snadno poznat!

To nakonec mělo zcela přirozeně za následek i nenávist a nepřátelství, nesnášenlivost a štvání proti ostatním lidem. Tím ale nikdo neslouží Bohu, protože Bůh *zakazuje* tyto zlé věci, které ostatně – když je pozorujeme čistě pozemsky a posuzujeme je *spravedlivě* – svědčí jen o nečistém smýšlení *toho*, kdo je schopen takto jednat. Člověku, jemuž jsou určeny, však nemohou uškodit v očích lidí, *kteří ještě smýšlí upřímně!*

Co se tedy toho týče, nesprávné jednání má dvě příčiny: Buď je učení samotné zkřiveno lidskou rukou a lidským myšlením, nebo se jeho služebníci snaží využívat je v nesprávném smyslu k účelům, které jsou v první řadě velmi *pozemské*, sobecké. V tom případě je pokřiveno *provádění* učení a učení je využíváno k osobním účelům.

Jedno je stejně tak zavrženíhodné jako druhé. Využívat čisté učení převážně k osobním účelům je ale ještě horší, než když učení samo je z nevědomosti křiveno.

To všechno se nyní v soudu ukáže! Ukáže se to však na lidech samých, kteří se takto prohřešovali proti Duchu, jenž jim všem stále znovu dával jen *jedno* naučení jako základní pojem Bohem chtěného bytí v tomto stvoření: *Miluj svého bližního*, to znamená, *cti ho jako takového!* V *tom* tkví neochvějný příkaz, že mu nikdy nesmíš *vědomě* škodit ani na těle ani na duši ani na jeho pozemském majetku ani na jeho pověsti!

Kdo to nezachovává a jedná jinak, neslouží Bohu, ale temnu, je-
muž se propůjčuje za nástroj!

Takový člověk nezná ani Boha ani jeho nejsvětější vůli, spočívá-
jící v jeho Slově. Nezná tím ani Boží Slovo v jeho *pravém* smyslu!
A to dává každý sám zřetelně najevo svým způsobem jednání, tedy
řečí a činy! Podle toho ihned poznáte, kdo opravdu slouží Bohu
a kdo jen temnotám!

To si nyní vezměte s sebou jako doprovod do boje, který musíte
vybojovat se vším, co slouží temnu a co samo pochází z temna.

Stojíte-li pevně ve Slově, nebude pro vás těžké dosáhnout vždy
vítězství, neboť Světlo je vždy *silnější* než temnoty, a sloužíte-li
věrně, je Boží všemohoucnost s vámi!

KDYŽ JE NOUZE NEJVYŠŠÍ, JE VÁM BOŽÍ POMOC NEJBLIŽŠÍ!

»KDYŽ je nouze nejvyšší, je vám Boží pomoc nejbližší!« Tato slova se odedávna používají v mnoha zemích. Z mnoha lidských úst vycházejí jako útěcha, často však žel bezmyšlenkovitě a jen proto, aby se něco řeklo při starostech skličujících druhé lidi.

Tato krásná slova, v nichž je *zaslíbení*, se stala prázdnou společenskou zdvořilostní formulí.

Kdo nechce jmenovat Boha, a takových lidí je mnoho, protože jim v tom brání tisícero důvodů, místo toho řekne: »Po dešti svítí slunce«, nebo použije ještě jiná běžná rčení, která mají stejný smysl. Je jich mnoho.

Ani jedno ale v sobě nemá hlubokou vážnost ani tu sílu jako slova:

»Když je nouze nejvyšší, je vám Boží pomoc nejbližší!«

Každý člověk, který na tato slova myslí v těžkých starostech, vy cítí povzbuzující sílu, která z nich tryská. Je v nich cosi zvláštního, co není dáno žádnému jinému z mnoha způsobů útěchy. Předstoupí to před vás jako vítězný hrdina a vy to cítíte, aniž byste si uvědomili, co je schopno vyvolat toto uklidnění.

Kdo ale žije podle Poselství, ten zná moc slov, když se zachvívají v zákoně stvoření. V tom spočívá tajemství tohoto působení. Zmíněná věta je pevně spojena se záchvěvy Světla, a zprostředkovává proto sílu, která nás musí překvapit, *dopadne-li na dobrou půdu*.

Základní podmínkou je ale jako při všem: Půda musí být k tomu připravena!

V těžkých nesnázích *bývá* ovšem připravena následkem duševního rozechvění. Tak mohou být tato slova mostem pro pomoc ze

Stvořitelovy síly, která je připravena pro každého tvora, protože proudí celým stvořením. Stačí jenom, aby tvor s důvěrou vzhlédl k Pánovi, neboť důvěra je vždy nejlepší cestou pro pomoc z jeho síly.

Při použití této věty probíhá takovýto děj: Slova »Když je nouze nejvyšší, je vám Boží pomoc nejbližší« *probouzejí důvěru v člověku, který věří v Boha*. Tím tato slova utvoří most, neboť důvěra, jež díky nim vznikne, stoupá vzhůru jako prosba, jako modlitba, protože ji lidský duch *procítil*. Zároveň se duch otvírá nové síle a ta opět skrze něho proudí dál na ta místa, která ho těžce skličují.

Tak se tato místa, která ve zlé vůli na člověka doléhají, dostanou do paprsku Světla a ten zlo přemůže.

Kde však člověk nevěří v Boží pomoc, tam také nemůže díky těmto slovům vzniknout *ta* důvěra, která je nutná pro to, aby do člověka vnikla svatá síla Světla a byla jeho prostřednictvím přivedena na místa, jež mu způsobují utrpení.

Nemyslete si ale, že máte sílu Světla, která k vám přichází, vést dále sobeckými, nenávistnými myšlenkami a plány na zničení. To by byly nečisté průplavy, jimiž síla Světla nemůže plynout, aniž by se nezkalila.

A každé zkalení způsobuje oslabení. Tím byste tedy oslabili účinek pomoci, která je vám poskytnuta. Jen když jste schopni přijmout sílu s *čistou* důvěrou v Boha, která prosí Boha o pomoc a ponechává jeho moudrosti, jakým způsobem chce On pomoci, *pak* je to správné a k odvrácení a potlačení zla je možné použít nezkalenou sílu.

Není nutné a ani přitom nesmíte mít vlastní myšlenky, jakým způsobem a jakou formou se to má stát! Vyčkávejte v klidné důvěře. Vaše utrpení již ukáže síle cestu! A tak se musí i to nejtěžší utrpení nakonec od vás vzdálit, aniž byste se sami znovu obtížili myšlenkami nerozvážného hněvu nebo nenávisti.

Proto vám byla jako výstraha dána také slova: »*Má* je pomsta a *Já* dám odplatu!«

To vás má upozornit na to, abyste se chovali *tak*, jak je to v Boží

vůli, a tím i v zákoně stvoření, aby vám pak síla Světla mohla skutečně pomoci! Musíte přece pro ni vytvořit průchod.

Kamkoliv se podíváte, vidíte kolem sebe pomoc, jste obklopeni pomocemi, takže *chcete-li* vidět, nemůžete vůbec padnout. A vidět, to znamená »vědět«, můžete jen tehdy, když znáte Boží zákony ve stvoření, v nichž se projevuje vůle, která vám pomáhá, kdykoliv se ocitnete v nouzi, a jestliže se sami neuzavíráte této pomáhající síle!

Brzy nastane doba, kdy budete rozechvěni stát před velikostí Boha a jeho láskou, která spočívá v jeho vůli a působí jejím prostřednictvím!

Pak byste si přáli zahynout žalem, až poznáte, co jste promeškali a čím jste se provinili tím, že jste nejen všechny tyto pomoci odvrhli, ale chtěli jste se i nad ně vyvyšovat v domýšlivosti, která vždy pramení jen z malosti. Neboť velikost nezná domýšlivost, protože vůbec nepotřebuje být ještě domýšlivá.

Proto je domýšlivost vždy znamením vnitřní malosti a projevem vědomí, že malost potřebuje domýšlivost, aby se díky ní *zdála* trochu větší, než jaká skutečně *je*! Právě toto vědomí vlastní malosti je nejlepší potravou pro domýšlivost.

Vy, lidé, jste ve skutečnosti svým Stvořitelem *tak* chráněni, že by se vám nemohlo nic stát. Jste doprovázeni a vedeni, takže vás nemůže nic strhnout z pravé cesty, jestliže *sami* nechcete!

A přesto jste tolik klesli a odvrátili jste se od Světla. To, co ve vši prostotě nebylo možné, to jste provedli a vynutili si svou lehkomyslnou ješitností: zbloudění z pravé cesty, která vedla naprosto přímým směrem vzhůru!

Chtěli jste do bahna a vaše svobodná vůle vás srážela dolů, stále hlouběji – právě ta svobodná vůle, která vás měla v touze po Světle povznášet vzhůru.

Dnes ještě neznáte celou tíži své viny! Nyní se však ze všech stran tisícírovnoběžně pozvedne proti vám a zřítí se na vás, jak to ani jinak nebylo možné očekávat.

Nyní jsou stále více odhrnovány husté závoje, neboť máte *dospět k poznání* a pak zahynout, nedáte-li ještě přednost tomu, abyste vy-

naložili všechny síly a prosebně se přimkli k posledním pomocem, odhodlání začít zcela nový život, v němž se budete pokorně snažit poznat ve stvoření velikost Boha, abyste sloužíce dbali jeho svaté vůle, a tím stoupali vzhůru do světlých výšin.

Tak zvolna povznesete zároveň i své okolí a budete v čistotě a kráse usilovat o zdokonalení, které jako projev podstaty vašeho ducha vyplyne z růstu a rozkvětu jeho zralosti.

Ano, potřebujete naléhavě pomoc! Všichni, bez výjimky. Proto k vám dnes ještě jednou naléhavě volám, že až bude nouze nejvyšší, bude vám také Boží pomoc nejbližší! Musíte ale v sobě připravit půdu, která by byla schopna tuto pomoc přijmout, jak je to podmínkou při všem, co k vám přichází ze Světla!

Nebuďte lehkovážní v důvěře v Boha a nebuďte povrchní ve víře, protože vám může být pomoheno jen *tehdy*, je-li tato důvěra pevná a neochvějná.

Když musíte trpět protivenství, jež se vám temnoty ještě snaží způsobovat, nemějte ve svých strastech nenávistné myšlenky, ale vyvarujte se jich a hleďte s důvěrou jen vzhůru ke Světlu, k Bohu, který vás nikdy neopustí a který vám může pomoci v *každé* nouzi!

Potom se vám dostane pomoci, která vás překvapí a jež bude lidem *připadat* jako zázrak, neboť Bůh pak projeví svou svatou vůli. Budou ji vycítovat a vidět všichni lidé, kteří ji *chtějí* v těchto pomocích vidět! Bůh bude mluvit svou všemohoucností!

Buďte si ale vědomi, že si s tím nesmíte zahrávat! Syn Boží Ježíš také neskočil z cimbuří jen proto, aby tím lidem ukázal, jak ho Bůh ochraňuje! To si vezměte za vzor a jako výstrahu.

Jak často maříte plány Světla svou nerozvážností a povrchností, tím, že často prosazujete své vlastní nesprávné záměry, i stále novými chybami, jichž se dopouštíte.

Potom křičíte, když vás zasáhnou následky toho, a voláte Boha, aby vám pomohl! Přestože jste sami jednali proti jeho vůli, neboť jste se do ní dosud dostatečně nepohroužili a dosti jste nedbali volání, pokynů a výstrah z duchovní říše. Jsou vám poskytovány v hojné míře.

Už jen kdybyste se přesně řídili duchovními napomenutími, muselo by to stačit k tomu, abyste byli ušetřeni poloviny a ještě více starostí a utrpení.

Váším úkolem přece mělo vždy být, abyste ve všem pozemském jednali jen *tak*, aby již nikdy nebyla temnu poskytnuta možnost vás pozemsky napadnout!

Jak často jsem upozorňoval na to, že i to nejlepší chtění může způsobit velmi mnoho škod, a právě dobré chtění již napáchalo mnoho těžkých škod, když se člověk řídil pouze *svými* vlastními myšlenkami.

Jestliže se domníváte, že mnohé z toho nešlo provést jinak, velmi se mýlíte. Nesmíte si myslet, že by Pán, kdybyste ho o to vroucně prosili, nenašel jiné cesty než ty, které jste vymysleli vy. A *to* je to, co vám dosud schází. Vroucí, dětské prosby!

Myslíte si, že když chcete sloužit Bohu, musí mu být vhod také všechny cesty, kterými vy při tom jdete. To je jenom neoprávněný *požadavek* a nemá s důvěrou v Boha nic společného.

Naučte se vroucně se modlit! Potřebujete-li řešení nějaké záležitosti, pak vám bude zcela určitě nějakou formou dáno. Dříve než s tím začnete, však *napřed* prostě, aby vám bylo dopřáno *správně* jednat, a neproste, aby se vám tato záležitost podařila, jestliže jste už začali podle svého!

Ve všech knihách, které smíte poznat a které vám podávají zprávy ze zavátých dob, je vám zřetelně a jasně ukázáno, jak mají lidé žít a jak musí jednat, aby měli úspěch.

Účelem toho, že vám to všechno smí být dáno, není pouze obohatit vaše vědění, ale ukázat vašemu duchu opět cesty, po kterých musí jít, aby postupně dospěl k poznání.

Na prožití jiných lidí je vám ukázáno, co vám Poselství zvěstuje a co od vás požaduje.

Především nikdy nezapomeňte, že temno vždy projevuje nenávisť vůči všemu světlému a že čeká jenom na příležitost, aby mu mohlo škodit, že se dokonce snaží tyto možnosti vytvořit, nejde-li to jinak, ať už bez rozpaků lží a pomluvou nebo i falešným svědectvím.

Temnu i jeho nástrojům a dobrovolným pomocníkům je všechno vhod, jen když může Světlu bránit v jeho pronikání.

Z toho důvodu musíte být dvojnásob bdělí a snažit se vyvarovat všeho, z čeho by bylo možné obratně utvořit nesprávný obraz.

Tam, kde budete přesto utlačováni, si vzpomeňte na slova, že je vám Boží pomoc nejbližší, když se nouze ukáže být největší.

Tato slova však neplatí pro všechny lidi jako zaslíbení, kterým *jsou*. Nesmíte je totiž chápat jednostranně, chtějíce jen přijímat, jak to lidé činí ve většině případů, ale tato slova kladou také *podmínku!*

Je v nich zmínka o *Bohu* a to předpokládá, že platí *těm* lidem, kteří věří v Boha a v jeho pomoc, v jeho moc. Člověk, který Boha popírá, se této pomoci ze Světla uzavírá!

Zamyslete se nad zákonitostí, která se projevuje v těchto dějích. Není těžké ji zřetelně poznat.

Kdo skutečně správným způsobem věří v Boha a v jeho všesvatou vůli, ten také nebude ve zlém úmyslu rouhavě jednat proti *Božím zákonům*. Tím mu zůstává cesta pro Boží pomoc stále otevřená!

Z tohoto důvodu nejdříve rozvažujte pečlivě a přesně ve svém nitru všechno, co zamýšlíte promluvit a vykonat, aby vám zvrátné působení mohlo přinést jen požehnání.

Přemýšlejte o něčem raději desetkrát a snažte se přesně rozvážit každé pro a proti, než abyste bez uvážení třeba jen jednou něco vyslovili a učinili, nebo některé věci posoudili povrchně.

Desateré rozvážení nevyžaduje mnoho času. Zvyknete-li si na to, bude vám k tomu stačit jen několik vteřin, neboť váš cit rozvažuje bleskurychle.

Zpočátku to ovšem vyžaduje trochu námahy, než se to nakonec vyvine v samozřejmost s vědomím odpovědnosti

K tomuto cíli musí dospět *všichni* lidé bez ohledu na to, co činí na zemi a kam je postavilo nynější bytí.

Z toho pak vznikne jednotné, radostné působení, po jakém vždy tiše toužili *ti* lidé, kteří se snažili svým pozemským životem sloužit jen Bohu!

PROPAST VLASTNÍCH PŘÁNÍ

KDEKOLIV jsou pozemskému člověku poskytnuta slova ze Světla, tam člověk ve snaze je pochopit změni jejich smysl tak, aby odpovídal jeho pozemským zvyklostem, a tím tato slova strhne do úzkého okruhu *svých* očekávání a přání.

Aniž by něco změnil na jejich *znění*, přesto je sníží, protože zapomíná, že taková slova nevycházejí z lidského myšlení, ale že přicházejí z *té* výše, která je pro jeho chápání nepochopitelná.

Člověk se však ani nesnaží, aby alespoň v takových případech změnil způsob svého myšlení a pokusil se sledovat alespoň do jisté míry *tu* cestu, po níž k němu tato slova *sestoupila*, nebo aby to přinejmenším položil za základ své snahy o pochopení. Místo toho ve své domýšlivosti jednoduše předpokládá, že Bůh k němu musí mluvit z *lidského* hlediska, jestliže mu chce sdělit něco, co je pro jeho spásu.

Nemá smysl vzpírat se této skutečnosti, protože tomu tak *je*, jak se to denně stále znovu ukazuje!

Ale právě *to* bude zkázou člověka, protože tím nepřijal ruku, která mu byla nabízena, aby mu pomohla ke vzestupu. Nyní musí následkem posledního zvrtného působení sám na sobě prožít, že ruka, kterou dosud nechával bez povšimnutí stranou a šel pyšně kolem ní v mylném domnění, že ví sám všechno lépe, se stáhla zpět.

Právě *pak*, když by se jí rád chopil v hodině tísně, ji však už nenalezne!

Pro každého člověka je ale *tak* rozhodující a důležité, aby upustil od této pohodlnosti a domýšlivosti, že o tom musím mluvit stále znovu a snažit se přiblížit to lidem tak, aby mi rozuměli. Neboť nezmění-li se takto *od základu*, nejsou schopni duchovně stoupat opět vzhůru, přestože se snaží si to všemožnými způsoby předstírat.

Způsoby, které sami vymysleli, jsou všechny nesprávné a musí se nyní rozpadnout v trosky. Lidí se zmocní zoufalství a potom choří na těle i na duši zahynou, jestliže se předtím ještě neodhodlají k tomu, aby se *poslušně jako děti* podřídili Slovu Pravdy a aby s *veškerou* silou, která jim zbyla, namáhavě stoupali opět stupeň za stupněm vzhůru, odkud ve vzdorovitém domnění, že všechno vědí lépe, nepozorovaně sklouzli dolů!

Nesprávné myšlení, vzniklé pokřivením pozemského rozumu!

Je nevýslovně smutné, že všude právě *tato* hlavní chyba lidí vystupuje ve všem jejich myšlení tak nápadně do popředí a zastírá člověku jasný rozhled.

Cokoliv si myslí, kdekoliv chce zkoumat, tam mu jeho domýšlivost nedovolí dospět k Pravdě, protože on sám stojí na nesprávné půdě, na níž nikdy *nemůže* správně myslet, i kdyby se o to opravdově snažil.

A tak nyní většina lidí klesne do propasti, aniž by si to pomysleli a aniž by to při začínajícím pádu pozorovali.

Tento okamžik však již nastal, nepřijde teprve. Většina lidí se už nějakou dobu řítí a nebudou již moci tento pád zadržet, protože dospějí k poznání příliš pozdě. Nedbali totiž toho, co je mohlo ještě včas zachránit, ale ve svém ješitném očekávání a naději obraceli svůj zrak *nesprávným* směrem.

Kdyby se však chtěli konečně obrátit, nemohli by již dosáhnout spásy, neboť mezitím se rozevřela propast, která se nedá překlenout, a oni sami byli zahnáni již příliš daleko do víru zničení a ten je už nevydá ze svého svého proudu.

Tak velké zástupy lidí podlehnou omylům, které tito lidé sami chtěli, protože ve skutečnosti pro ně byla rozhodující jen vlastní přání a všemu ostatnímu věnovali menší pozornost.

Tato vlastní přání, která vládou již po tisíciletí a která člověk velmi pečlivě opatroval a pěstoval, se *tak* zakořenila, že se mísí do *všeho*, takže dokonce každé i to nejlepší chtění je již při svém vzniku protkáno tímto zlem, aniž člověk sám něco z toho pozoruje.

Nevěří tomu, i když se mu to ukáže, nepovažuje to za možné,

a přesto je tomu tak. Vlastní přání stále číhají, a náhle proniknou na povrch a vynutí si uplatnění, a to často právě tehdy, když je nutné být nesobecký, jak to vyžaduje služba Bohu.

A protože v tisícileté říši má obstát jen služba *Bohu*, jako základ veškeré činnosti, jako základní podmínka toho, že člověk vůbec smí být, můžete si domyslet, co z toho musí vzniknout a co čeká na takové lidi!

Je to něco, co si ani ten nejodvážnější mezi hledajícími nebo mezi těmi, kteří si myslí, že již našli, není schopen představit. A přesto k tomu dojde a bude to mít dalekosáhlé následky, lidé při tom budou tříděni a souzeni!

Vy všichni jste do toho zahrnuti, neboť ani vy jste dosud *nepoznali* vážnost nastávajícího dění a požadavků, které Bůh na vás klade.

Z toho důvodu se o tom dnes ještě jednou blíže zmiňuji, protože nyní nastala doba, kdy se musíte osvědčit ve všem, tedy i v tomto.

Pro mne je tato stále se vracející nutnost napomínání již bezútěšná, neboť jen zřídka se setkávám s porozuměním a vy, lidé, si na to zvykáte. Protože se tak děje velmi často, zdá se vám to příliš známé, takže se domníváte, že jste to již pochopili. Ale slova leží nepoužitá, zastrčená v koutku vaší duše a čekají dosud na to, aby ožila.

Nedbáte jich, neboť je můžete mít stále znovu, tak si to alespoň myslíte, a pak především proto, že se vám dost nezamlouvají. Jsou vám nepohodlná, takže se zdá, jako by vás unavovala nebo vám nemohla dát nic nového. Z toho důvodu přecházíte kolem nich, nepřijímáte je do sebe a rychle opět uhýbáte k jiným myšlenkám.

Vím to velmi dobře. Přesto se chci ještě jednou zabývat touto pro vás tak důležitou a nezbytnou podmínkou změny, i když se domníváte, že již dobře víte, o co jde.

Nevíte to však! Neboť o tom, že to nevíte, opakovaně poskytnete nový neklamný důkaz.

Vezměme nejdříve Slovo, Poselství! Nebudu vybírat mezi vámi jednotlivé případy – s větší či menší obměnou je to u všech lidí

stále znovu v podstatě přesně totéž, i když se vnější formy mnohdy jeví značně odlišně. Jsou jen přiměřeně přizpůsobeny příslušným pozemským poměrům každého jednotlivce, jeho stupni vzdělání a zkušenostem.

Domýšlivé posměváčky a duchovně líné lidi při tom úplně ponecháme stranou, neboť ti se už tak jako tak soudí sami a pro budoucnost již nepřicházejí v úvahu. O nich tedy nemusíme vůbec mluvit.

Podívejme se proto na ty, kteří opravdově hledají Světlo, a na ty, kteří jsou ještě *duchovně* živí.

Představte si, že takový člověk se setká se Slovem Poselství. Poselství se ho nějakým způsobem *musí* dotknout a *dotkne se* ho, protože u *ducha* to není vůbec jinak možné, jakmile k němu pronikne *to* Slovo, které pochází ze Světla. Každý *duch* je uslyší, není-li příliš zazděn nebo jestliže dokonce již nespí.

Člověk cítí radost nebo zděšení, zahloubá se do Slova a snad při tom dospěje i k poznání. Všimněme si nyní těch, kdo ke své spáse *dospěli k poznání*.

Když vniknou do Slova, jsou hluboce pohnuti, cítí se osvobození a povznesení. Ochotni poznat své chyby a polepšit se prosí o radu, o sílu a rádi se zmiňují o svých nesnázích, ať již ústně nebo písemně. Jsou to nesnáze většinou pozemského, jen velmi zřídka *duchovního* druhu. Nesnáze, které si sami zavinili, k nimž zavdali příčinu.

Připomínám, že to jsou ti *dobří*, takoví, kteří Slovo přijali a chtějí se změnit! Pohleďte sami: když dospějí k poznání, přicházejí okamžitě s prosbami, v nichž se zachvívá očekávání, že jejich prosby budou splněny! Tomu říkají, že chtějí *sloužit* Bohu!

Podle svého názoru mají velké »dobré mínění« a ostatní má učinit síla Světla. Nebo... musí? Ano, podle jejich mínění, to znamená podle mínění nejhlubšího nitra, je slovo »musí« správné! A Světlo musí podle jejich očekávání pomoci *takovým způsobem*, jak *oni* si to *přejí* a jak si to představují! Neboť jejich myšlenky jsou přáními a jejich tichá přání jsou nevyslovenými, stěží ujasněnými myšlenkami.

To nejlepší a největší, co člověk podle svého domnění může svému Stvořiteli a Udržovateli dát, je, že před ním poklekne a oddaně zvolá:

»Pane, zde máš mou duši. Učiň s ní podle libosti!«

To je to nejvyšší, co člověk může učinit, a zároveň to nejpokornější, nejlepší i nejsprávnější... *podle jeho pozemského mínění!*

Ale tak tomu *není!* V tomto počínání se pouze projevuje pohodlnost a lenost jejich ducha!

Bůh nechce jednat za člověka, ale jednat za sebe musí vždy jen *člověk sám!* Má se s veškerou silou namáhat, aby konečně splnil Boží zákony! Má se vydat na cestu, kterou mu Slovo Pravdy ještě jednou ukazuje.

Jak jsou lidé pošetílí, a přesto jak obratní při klamání sebe samých v tom, co jim musí být a vždy musí zůstat tím nejvzácnějším, jestliže chtějí, aby i nadále směli požívat milosti svého Boha.

Všechno jednání a myšlení pozemských lidí je *tak* strašně nesprávné a pokřivené, že bychom snad museli nad nimi v úzkostech zoufat, kdybychom nevěděli o očistné bouři, jež se nyní rozpoutá v síle Světla k záchraně těch, kdo si pod troskami všech lidských omylů ještě v skrytu uchovají doutnající malou jiskru svého *ducha*.

Taková jiskra se bouří buď roznítí, nebo zhasne, vždy podle touhy a chtění této jiskry.

Přes hlubokou vážnost této doby se člověk stále ještě snaží vsunovat svá malá přání a své vlastní vědění do soukolí velké činnosti stvoření, aby sám podle svého myšlení formoval *ta* splnění, která přicházejí z Boží všemohoucnosti!

Toto všechno si však lidé nechtějí nikdy, za žádnou cenu přiznat! Naopak, lpí na myšlence, že jejich nesprávné jednání *je již* prvním krokem k obratu. A tento krok nazývají pokorou, jsou hrdí na svou důvěru v pomoc ze Světla, o kterou prosí a na kterou čekají.

Ve skutečnosti se ale do tohoto prvního kroku již opět vmísila zákáznosná vlastní přání a velmi zkalila člověku jeho vůli ke vzestupu!

Lidé nic z toho nepozorují. Bývají zklamáni, že se pomoc okamžitě pro ně viditelně nedostaví, přestože na misku vah položili pouze své »chtění« a jinak nic! »Chtění« již považovali za čin, ten však dospěl jenom k »*prosbě*«, což považují již za něco zvlášť velkého.

Jistě, »dobré chtění« v *tomto směru* je při nynější pokřivenosti již něco velkého a také vzácného, ale nestačí ke splnění *požadavků*, které nyní Bůh klade na lidstvo k jeho spáse! Jen nejpřísnější, nic nepromijející *požadování* může ještě lidstvo zachránit, protože jinak by se neprobudilo a brzy by opět kleslo do starého, nesprávného a do duchovní pohodlnosti.

A Bůh *požaduje!* *Požaduje* nyní od vás, dříve než vám opět něco dá, neboť jste se nechtěli dobrovolně rozhodnout, že použijete *jeho* cesty, které dal pro vás ve stvoření utkat a které jediné jsou podle *jeho* vůle!

Dobré chtění lidstva není nic platné, jestliže není proměněno v *čin*. Proměněno v čin lidmi *samými*, dříve než předstoupí před Boha s novými prosbami!

To je v Poselství naprosto jasně uvedeno jako *základní podmínka*. Lidé sami musí nyní svou horlivou námahou konečně *dokázat*, jak opravdově to myslí se svou vlastní záchranou!

Jen *potom* je Pán přijme ještě jednou na milost. Je to však rozhodně něco jiného, docela jiného, než jak se to snaží představit si dokonce i lidé, kteří chtějí dobro! A více než jednou jsem na to již výslovně upozornil!

Kdo nechce splnit to, aby se *sám* namáhal, aby zápasil *sám* o sebe, ten už také není hoden pomoci!

Jen v poctivém zápase a v námaze se dostaví pomoc v podobě síly, jinak nepříjde. Jen v zápase, v *činu* se každý člověk otevírá *správným* způsobem, takže do něho může proudit síla a tím i pomoc.

Síla *je* pomocí, jestliže ji člověk zhodnotí, tedy *využije!* Nikdy ale jinak než svými *činy!* Lidé se mají změnit a *pak* přijít, nemají však přicházet, aby *se dali* změnit!

Jak se má člověk změnit, co má při tom dělat, je přesně vysvětleno v mém Poselství!

Jestliže to v něm člověk *chce* najít, také to v každém případě *najde*. V žádné životní situaci, ať je jakákoliv, nenechá mé Slovo hledajícího bez vysvětlení.

Kdo se proto přichází ptát, ten Poselství neporozuměl, ten v něm nepátral dost hluboko a opravdově. Ten to také se svým *hledáním* nemyslí dost vážně! Nenamáhá se *tak*, jak je to nutné, aby mu mohlo být pomozeno. Proto také bude muset čekat na pomoc marně.

Vy, kteří si říkáte hledající, si to dobře zapamatujte! Najdete v tom dokonce měřítko čilosti svého ducha, které vás nemůže zmýlit.

Ptát se je projevem pohodlnosti toho, kdo má sám Poselství v rukou. Takový člověk se dostatečně nehýbe, jinak by neměl ani *jednou* otázku.

Hledejte, a musíte nalézt, co pro sebe potřebujete! Avšak hledat, tedy namáhat se, musíte již sami.

A v *námaze* najdete *to duchovní prožívání*, které potřebujete, chcete-li mít pro sebe užitek z mého Slova! I kdybych vám totiž ustavičně objasňoval všechny vaše otázky, kdybych každého člověka učil sto let, nemohl by z toho mít užitek, protože by přesto nic *neprožil!*

Jestliže se člověk ve své dychtivosti po vědění neustále snaží postupovat vpřed, nemůže se vůbec dostat k prožívání toho, čemu se učí. Každé naučené slovo se musí nejdříve stát činem! Jedině v činnosti, i když jen duchovní, se může stát *vlastnictvím* jednotlivce!

Z toho důvodu nemá smysl chtít ode mne slyšet stále znovu něco nového.

Jedněte přece nejprve podle toho, co jsem vám *dosud* řekl! S tím ale otáľíte v domněnĕ, že se musíte *dověďet* ještě mnohem více, pokud možno *všechno*, než sami začnete skutečně vyvíjet činnost.

Vždyť se stále jen omezujete na to, abyste porozuměli novému. K prožití toho, co již bylo řečeno, vám nezbyvá čas. A tak promeškáváte *všechno!*

Zanechte již honby po novém; můžete přece začít jen s *malým*, chcete-li všechno *zcela* splnit, jak to *musí* být.

V celém stvoření se nic nesplňuje bez začátku, po němž následuje stálý růst, ženoucí do květů a plodů. Ty v sobě opět obsahují nový vznik a vývoj.

Tak, jak se *nyní* jevíte, se vám může vést jen jako pozemskému tělu, které musí zlenivět, jestliže je *přesyceno!* Jinak to není možné. Jen svěže začít, s málem a pokorně, a teprve *pak* pomalu, ale jistě *vpřed* ve vědění!

Jinak nemůžete ničeho dosáhnout, neboť *všechno*, co je v Poselství, je pro pozemské lidstvo *nové*, i když se vám v něm mnohé zdá být známé. Takové se to však jen *zdá*, protože se tím zabýváte příliš povrchně.

Díváte-li se na to *správně* a váš čilý duch se při tom horlivě namáhá, je to *nové!*

Jen se hýbejte *sami* a nepřicházejte hned s otázkami na své neznáze, které vás v současné době sužují. Přijměte nejdříve *správné mé Slovo* a snažte se je v sobě *prožít*, pak se jistě všechno obrátí!

Proto se bedlivě pozorujte a dbejte na to, abyste byli schopni ve službě odložit svůj sklon k vlastním přáním. Toho samozřejmě dosáhnete teprve tehdy, až dokážete poznat tuto pro vás tak osudnou chybu.

Není to těžké, jakmile si sami sebe všímáte z hlediska Slova Poselství s neúprosností, kterou každý vážně hledající a ke světlým výšinám usilující člověk *musí* používat *vůči sobě samému*, pokud to se svým hledáním a se svým úsilím myslí poctivě.

To je první, těžký krok, a když jej vykonáte, budou pak všechny ostatní kroky již snadnější. Spojte sílu s odvahou a učíte tento první krok – potom vám všude vykvete pomoc, aniž byste o ni museli ještě zvlášť prosit.

Pak poznáte, že máte svému Bohu se zájímáním vzdávat jen dík a stále znovu jen dík, zatímco všechny prosby budou samy sebou zbytečné.

Jděte a jednejte podle toho, aby u vás brzy zavládl mír a radost! –

OČISTNÉ PLAMENY

DNES opět slaví vánoce mnoho lidí, kteří vědí o Synu Božím Ježíši a věří v něho a v jeho poslání.

I když lidé nepoznali jeho poslání v pravé podstatě, protože se mnozí domnívají, že přišel jen proto, aby pro ně zde na zemi trpěl a zemřel, je přece mezi nimi i dosti takových, kteří se modlí k Bohu v *nejčistším* chtění a děkují mu za seslání jeho Syna.

Těmto lidem má být pomoheno vzhledem k jejich čistému chtění, i když se tak stane bolestí a utrpením, není-li jinak možné přivést je k poznání jejich omylu!

Tato bolest a utrpení je pak činem nejvyšší lásky, která jim chce ještě jednou pomoci, aby jejich čisté chtění nezaniklo jen kvůli mylnému naučenému pojetí. Toto pojetí přijali ve školách a církvích a nechťejí se jej už dobrovolně vzdát, protože se bojí, že by tím ztratili oporu a vydali se na pospas pozemským útokům.

Těmto lidem má být pomoheno! Ne ovšem těm, kteří byli rovněž tak uvedeni v omyl, nemají však v sobě velké, čisté chtění, ale vlažnost, povrchnost a lhostejnost ke všemu, co souvisí s těmito svátky. Ani těm ne, kdo se ze zvyku dívají na tyto svátky jen jako na pozemské, nikoliv duchovní svátky!

Paprsek Lásky, který o slavnosti Zářící hvězdy proniká skrze plameny soudu, nepřináší těmto lidem radostnou pomoc, ale odmrštění, takže se v soudu musí zřítit!

»Zářící hvězda«! V prasíle své duchovní podstaty se s požadováním stále více přibližuje k pozemskému lidstvu, jež ji zatím nepoznalo.

Řítí se sem s hukotem jako Boží posel, jako svědek Toho, který byl poslán, aby splnil všesvatou vůli!

Zářící hvězda při tom učiní všechno *novým*, neboť působením jejího záření se zhroutí a zřítí to, co bylo v soudu označeno k pádu! Hvězda k tomu přináší *podnět*. V jejích paprscích to brzy prožijete *hrubohmotně!*

Je to zákonům stvoření odpovídající zahájení svatého soudu v hrubé hmotnosti, jak to bylo odedávna zaslíbeno! *Souzen* bude každý člověk podle svých skutků, ze kterých se dá poznat jeho *nitro*.

Těmito skutky nejsou myšleny jeho hrubohmotné skutky, jež staví lidem *na odiv*, ale projevy jeho *skutečného* chtění, které před lidmi často skrývá.

Projevy jeho chtění, to jsou jeho skutky, které v zákonitém, samočinném tkaní tohoto stvoření jsou pro lidi zpočátku neviditelné, jak jsem to již vylíčil v Poselství. Zůstávají však spojeny s tím, kdo je vytvořil, a časem se musí stát hrubohmotně hmatatelnými a viditelnými.

Zářící hvězda, která se sem žene, je nyní klíčem, který otvírá dění v hrubé hmotnosti a dokončí zde, co již proběhlo v duchovnu a v jemnohmotnosti.

Síla hvězdy *rozboří* zdi, které si člověk sám nastavěl kolem sebe, a dá mu pocítit soud, jemuž mohl pod hrubohmotnou ochranou svého pozemského těla dosud unikat.

Hvězda je klíčem k hrubohmotnému dění, které ve všem připravili bytostní pomocníci!

Tím však nyní bude posledním voláním k veškerému pozemskému lidstvu, poslední výstrahou, po níž bude rychle následovat i konec. Z něho bude moci vzniknout nový začátek jen pro *ty* lidi, kteří se již nyní chtějí podříditi Božím zákonům a pokorně uctívat Boha Otce, jenž je jejich jediným Pánem až na věky!

A jestliže se podle svého chtění snažili od Boha odvrátit a vytvořili si vlastní modly, budou nyní tyto modly Boží všemohoucností svrženy ze svých podstavců, zřítí se na *ty*, kdo je na ně povýšili, a při svém pádu je rozdrtí.

Lidé, žijete v době, za jejíž přísnost musíte Bohu děkovat, pro-

tože jedině ona vám může přinést záchranu tím, že vás probudí z hlubokého spánku, do kterého jste upadli z vlastní vůle!

Budou vás nyní zasahovat otřesy všeho druhu, pozemské a s nimi úzce spjaté duševní. Mnozí lidé mohou být dnes duševně zasaženi jen tehdy, když musí *pozemské* prožívat *nejhrubší* formou, protože jsou ve všem už příliš otupělí, jejich duše jsou uzavřené za zdmi kamenné stavby a jako ochromené upadají do smrtelného spánku.

Kamenná stavba je dílem pozemského rozumu a to je nutno porušit, rozbít *dříve*, než bude moci duše zpozorovat něco ze záření Světla.

Dílo pozemského rozumu, který utlačuje ducha, se prostírá nad celou zemí a způsobuje, že všechno tvrdne a v mnoha jednotlivcích je dokonce ještě zvlášť vybudováno. Ale již při prvním nárazu Světla to rychle zakolísá.

Až se objeví Zářící hvězda, toto dílo se všude zřítí za velkého křiku, zlořečení a vzájemného proklínání těch, kdo na něm lpí.

Celý ten divoký zmatek pak bude všude vyzdoben šílenými činy, ale také promísen zoufalými prosbami stoupajícími z jejich nitra!

Právě proto, že toto špatné dílo se zdá být tak pevné a pozemsky silné, musí být jeho zhroucení tím strašlivější, neboť vzhledem k síle jeho odporu bude i náraz Světla mocnější.

Pak budete vy v tomto zmatku stát pevně s pohledem radostně obráceným k Bohu, protože žijete-li opravdu podle Slova, jste opatrováni a ochraňováni jeho všemohoucí milostí!

Vaše jistota poskytne záštitu a pomoc všem, kdo poznají Boha a obrátí své prosby ke Světlu. Vy můžete hledajícím vysvětlit cestu, která je vyvede z osidel a nástrah hroutících se temnot, aby nebyli strženi spolu s nimi, jestliže se jejich duše ještě v posledním okamžiku *poctivě snaží* přimknout se ke Slovu.

Paprsek Lásky dnes poskytuje možnost zachránit se ještě v soudu mnoha lidem, kteří by jinak museli být ztraceni, neboť jejich síla by nestačila k tomu, aby se odpoutali od temna, jehož chapadla se je snaží při pádu sevřít.

Paprsek Boží lásky, který ji samotnou předchází! Oné Lásky, která je těsně spjata s Ježíšem a částečně z Ježíše vychází.

Jako kdysi narozením Syna Božího Ježíše na zemi je tím i dnes *ještě jednou* položen *obnovený* základ k tomu, aby se naše slavnost Zářící hvězdy mohla opět stát slavností díky za téměř nepředstavitelnou Boží lásku!

Tak jako sedmého září každého roku se radostně slaví slavnost Božské čistoty, slavnost *Lilie*, tak se slavnost Zářící hvězdy nyní tímto novým aktem Pánovy milosti stala slavností Božské lásky, slavností *Růže*! –

Kamkoli vyšle Zářící hvězda do vesmíru čisté, duchem prožhacené plameny, tam se vždy současně splní i velký akt milosti Boží lásky!

A jestliže tato hvězda nyní zde na zemi vyvolává *soud*, i v *tom* spočívá Boží láska, neboť tvorům usilujícím ke Světlu přináší spásu a osvobození od temna a ode všeho zlého chtění!

Že svazky plamenů této hvězdy musí vyvolávat *soud*, to způsobili jen lidé, kteří svým špatným a od Boha odvráceným chtěním vytvářeli ve své domýšlivosti a svém sobectví špatná díla, která nesnesou očistný paprsek Světla, ale zakymácejí se při tom a rozpadnou se v trosky!

Ve skutečnosti má tento paprsek ve svém žáru jenom nejčistší sílu k povznesení všech pozemských lidí i země samé, k němuž má ve světovém dění dojít v nynější době! Je to tedy záření nejčistší Boží lásky, které však snese jen *ten*, kdo se zachvívá v Boží lásce.

Všechno, co se v ní *nemůže* zachvívát, bude čistotou tohoto záření bolestně uchopeno, sežehnuto a spáleno, neboť očistný plamen této hvězdy není určen jen pro ducha, ale i pro všechny tvory a také pro hrubou hmotnost.

A k očistě patří zničení všeho, co se nemůže zachvívát v Boží lásce! –

Hvězda by přišla v této době v *každém případě*, aby zahrnula zemi hojností svého žáru a přitom svou mocnou duchovní silou

pozvedla lidstvo a zemi do nové říše, do níž podle zákona Boží vůle nyní patří!

Kdyby byli lidé *tak* zralí, jak by ve svém vývoji dnes již museli být, kdyby se snažili dbát všech zákonů ve stvoření, při příchodu této hvězdy by ji jásavě uvítali a blaženě, vděčně by velebili Pána, který ji poslal!

Ale protože tomu tak není a pozemské lidstvo, které selhalo, kleslo dokonce hlouběji, než lze považovat za možné, projeví se nyní příchod hvězdy *jinak*. Musí nejdříve působit rozkladně a ničivě, než se bude moci nejčistším způsobem uplatnit povznášející a budující síla jejího záření. Paprsek bude totiž dopadat na *tu* půdu, která bude nouzí připravena, aby tuto sílu s plnou vážností přijala!

Jen *proto* bude hvězda lidem a všemu, co není podle vůle Boží, soudem. A podle Boží vůle je pouze to, co se zachvívá v Boží *lásce*, protože Bůh *jest* Láska!

Rozumíte nyní veliké prostotě, která spočívá v celém světovém dění? Cokoliv se v něm odehraje, může být vždy jen *láska*!

Vy jste si však o posvátnosti lásky utvořili zcela zkreslený obraz, její pojem jste strhli do špíny.

K tomu došlo opět jen vlivem rozumu připoutaného k zemi, který podle svého druhu zná pouze pozemskou lásku, založenou na hrubohmotném pocitu, nemůže však chápat citění lidského ducha. A hrubohmotný pocit ještě pokřivil až v surový pud!

Ale ani to mu nestačilo a spolu s tím, jak postupovalo jeho nadměrné pěstování, stlačil ještě hlouběji až ke hříchu i tento surový pud, který sám o sobě mohl tak jako u zvířat zůstat čistý!

Postavit pozemského člověka na roveň zvířeti, to bylo pro pohrdavě se smějící temnotu příliš malým cílem. Chtěla mít rod pozemských lidí *ještě mnohem hlouběji*, chtěla jej mít *pod* zvířaty!

Lidé, kteří se při svém pomalém vývoji za pečlivého vedení tolika vyvolených, Světlem určených a k tomu vychovaných již dokázali namáhavě vymanit ze zvířecích pudů, které v jejich tělech zpočátku ještě byly, byly však *čisté*, měli nejen klesnout na dřívěj-

ší úroveň, ale – přestože se v nich již probudil duch – měli být donuceni sestoupit ještě hlouběji než předtím.

Rozum, ochotně sloužící temnotě, z jejíhož podnětu jej lidé sami nadměrně vypěstovali, věčně pochybující a hloubající, již neposkytoval pevnou oporu duchu, který dosud dostatečně nezesílil. Vlivem rozumu si lidé, kteří se na něm stali velmi závislími, jako samočinný následek vypěstovali z čistých pudů svého těla nejnižší a lstivě *vypočítavou žádostivost*, takže tím v sobě otrávilí dokonce ještě i přirozenost, jakou se vyznačují zvířata!

Tím bylo všechno zásadně zkaženo a pozemský člověk byl snadno snížen na nejnižšího z tvorů v celém stvoření. *Muselo* k tomu dojít jako následek toho, že rozum, po pádu do hříchu jednostranně příliš vypěstovaný, se samočinně zvětšil tak, že jeho vlivem vznikla všechna zla, jakmile člověk nedbal mnoha pomoci ze Světla!

Že nebude dbát těchto pomoci, bylo temnotám jasné, protože znaly lidskou *ješitnost*, která se následkem domýšlivosti nesprávně bujícího pozemského rozumu nutně stále zvětšovala.

Tak byla chybným pěstováním rozumu nejen nalíčena na člověka hluboká a zkázonosná duševní léčka, ale ješitností, jež při tom vzrostla, byla zároveň zastrčena těžká závora, která musela bránit tomu, aby se některá duše mohla z léčky zachránit. Ješitnost maličerně smýšlejících pozemských lidí, kteří se domnívali, že všechno vědí lépe, jim už nedovolovala tak snadno dbát na pomoci ze Světla, jež jim byly poskytnuty ve Slově!

Je zcela na místě, jestliže se vás zmocní hrůza, když řeknu, jak hluboko člověk padl!

Volám k lidem, aby to poznali a osvobodili se od zla, jemuž propadli jako nejsilnějšímu omamnému jedu následkem úkladů tak těžce pokřiveného rozumu! Neboť pouze a jedině on je k tomu přivedl.

Svědce věděl příliš dobře, že to tak *musí* dopadnout, jakmile se lidstvo vydalo chybným směrem, který mu vábivě nabídl!

Nemohlo to dopadnout jinak, protože rozum, který měl být výkonným nástrojem lidského chtění, nyní všechno chtění *omezuje*.

Tím se sám povznesl na falešného vůdce, který nemůže mít spojení se svatou Boží vůlí, a proto je oddělen i od Boží lásky.

Právě dnes, o slavnosti svaté Boží lásky, která se bude v budoucnosti opět slavit, jsem vám musel ještě jednou ukázat tento obraz, abyste viděli, jak nyní *vaše* láska většinou vypadá, abyste se zachvěli, vzpamatovali se a mohli ještě přijmout jiskru čisté Boží lásky!

Kladu tento obraz před vás, aby mohl být nyní rozbit se vším nesprávným, co již nesmí mít místo ve stvoření po jeho velké očistě!

Nikdy by to nedospělo tak daleko, kdyby lidé alespoň *jednou* stále dbali na některou z mnoha pomoci ze Světla!

Naslouchali sice, když některý zvěstovatel pobýval mezi nimi, ale po jeho odchodu opět rychle hloubali v jeho slově. Ve vzrůstajících pochybnostech a v domněnání, že všechno vědí lépe, je rozkouskovali, zkřivili a nově zformovali podle toho, jak se jim to líbilo.

Tak pozemské lidstvo pomalu, ale jistě klesalo stále hlouběji do bahna, které vytvořily a šířily jeho vlastní myšlenky.

Nyní se ale vši silou vzchopte! Neboť napříště již takové dění nebude dovoleno. Je konec, ale konec jen *s vámi*, nebudete-li ani tentokrát chtít dbát Božího Slova, které vás má povznést na *to* místo, kde má člověk stát ve stvoření *jako člověk*!

Nesmí již zůstat stát v dokonalém díle Stvořitele jako zrůda, která nemůže být plně člověkem ani zvířetem, aby ničil krásu tohoto díla a i dál překážel zachvívání čisté harmonie a narušoval je.

Pozemští lidé, přichází svatý soud! Proto se staňte *lidmi*, nebo zahyňte v plamenech paprsků Zářící hvězdy!

Vy, kteří máte na čele znamení svatého kříže, však *děkujte* Pánu za tuto velkou očistu. Neboť vám, kteří uchováváte Slovo Poselství ve svých duších čisté a máte velké chtění k dobrému, kteří usilujete ke světlým výšinám, *vám* hvězda dodá velkou sílu, abyste se v sobě stali *novými* podle Boží vůle!

Pod silnou ochranou Světla půjdete těmito těžkými dobami. V nich se budete stále více očišťovat a prožhavovat, až se stanete

plameny, které budou v nejčistším uctívání zářit na zemi ke cti Boží a působit mezi lidmi – pomáhat a přitahovat všude, kde se ještě probudí duchovní jiskra a bude se ještě snažit povznést se ke světlym výšinám!

Proto jděte nyní s důvěrou ve Slovo, které vám ukáže pravé cesty, po nichž máte jít, a které vám také zprostředkuje sílu v hodinách, kdy se vás bude zmocňovat malomyslnost. Pamatujte na to, že všechno, co přijde, je milostivým činem Boží *lásky* vynucující očistu!

V budoucnosti budiž každá slavnost Zářící hvězdy slavností *díků* za působící Boží lásku. Tato slavnost se spojí s dosud známou vánoční slavností.

Přispějte k tomu vy svou pomocí lidem, kteří se na vás budou brzy obracet v duševní tísní.

Přinášejte jim pomoc *ve Slově!* Neboť Slovo je to, co *především* potřebují!

ZÁCHRANNÁ TOUHA

VŠECH lidí, kteří dosud nejsou zcela ztraceni, se zmocňuje velká touha: touha po osvobození jejich ducha!

Jak má k tomuto osvobození dojít, není nikomu jasné. Všichni po něm jen *touží* a jejich touha se nápadně stále zesiluje.

Je zvláštní, že tato touha se projevuje různými způsoby. Některé duše jsou zachváceny únavou, jiné pociťují smutek, který nemohou pochopit. Velmi mnoho lidí se cítí zachváčeno neklidem, který jim působí starosti, naproti tomu jsou i takoví, kdo tuší velké štěstí, ale neznají jeho příčinu.

Velké množství lidí však jde jako v omámení, jsou velmi snadno vznětliví, nedůvěřiví, podráždění a v nejedné vzrušené noci před nimi vyvstává děsivý přízrak méněcennosti, jehož šklebící se bezvýrazná tvář způsobuje, že se cítí bezradnými. To je opět vybičovává k dychtění po vlivu a moci, aby jimi vyplnili tuto stále viditelněji se objevující mezeru.

Čím více tento druh lidí vidí, jak duchovně klesá bez možnosti záchrany, tím křečovitěji se chytá *zdání!* Celé své snažení tito lidé dokážou zaměřit už jenom na *prázdnou povrchnost*, kterou odívají do velkých slov, aby ve zničujícím opojení požitky nebo okázalostmi na okamžik ohlušili stále více se vynořující pocit vlastní méněcennosti.

Nemusí to být vždy jen požitky *tělesného* druhu. Jsou také požitky falešné panovačnosti, požitkem je i ukájení dychtění po moci nebo ukájení ješitnosti. To se projevuje nejrozličnějšími způsoby, od neovládání svévolné brutality až k nejsměšnějším hříčkám, které bývají považovány za neškodné, ve skutečnosti ale přestanou být neškodnými, postaví-li se jim do cesty překážky. Všechno dětinské

v sobě skrývá – jak známo – ukrutnost, když se jedná o to, dosáhnout stůj co stůj uspokojení.

Nakonec u všech těchto klesajících, ztracených lidí, kteří pocítí svou neschopnost, bezdůvodně propukne nenávistný vztek namířený proti *těm* lidem, kteří ještě v sobě mají něco *cenného* a projevují *pravé* schopnosti. Závist jim nedovolí, aby se s takovými lidmi mírumilovně spojili a využili jejich schopnosti tak, aby přinesly požehnání, ledaže by jim tito lidé předem přísahali, že se jim úplně podrobí.

Ale ani *to* by takto vnitřně bičovaným nedodalo klidu, neboť posuzují vše podle svých vlastních chyb, takže nedůvěřují slovům druhých, a kromě toho se ještě i obávají, že by brzy podlehli jejich schopnostem. Bojí se, že schopnosti druhých nemohou zůstat trvale skryté, že vyjdou najevo, a tím pak bude o to více viditelná jejich vlastní neschopnost. To ale ješitnost snáší nejhůře. Už myšlenka na to budí v takových lidech odpor a pomýšlejí jen na zničení.

Tak se závistí prodchnutá nenávist stupňuje až k posledním výstřelkům duchovně klesajících: k nevypočitatelnému, nespravedlivému zuření z naprosté nerozvážnosti. *To je osud tyranů!*

Nepředstavujte si však, že takovými tyrany jsou snad jen vedoucí představitelé velkých národů, neboť tím *nepoukazují* na *určité osoby*. Nemyslete přitom například na Nerona nebo na nejhlubší hanbu takzvaného křesťanství v době Bohu nepřátelské církevní inkvizice, ale pozorujte *přítomnost* a uče se z ní, abyste se stali duchovně svobodnými lidmi, jakými vás chce mít váš Stvořitel!

Chci vám tím otevřít váš duchovní zrak, protože v této době k vám Stvořitel mluví každým děním tak zřetelně jako ještě nikdy, abyste díky tomu duchovně *zráli!*

Tyrany můžete najít *všude*, v zaměstnáních, ve společnosti i v rodinách! Je jich nyní více než kdy jindy, neboť všichni lidé stojí v *soudu!*

Proto se také všechno vyvíjí rychleji, silněji než dosud. Pozorujte dobu i znamení, na která vás upozorňuji ve svých výkladech. Jestliže všechno v sobě prožijete, bude vám to velmi užitečné!

Vyličil jsem vám stav nynějšího lidstva, jaký je *dnes*, aniž o tom samo ví.

Lidstvo je již rozděleno na dvě určité skupiny. První skupina jsou ti, jejichž duše jsou naplněny touhou a kteří nevědomě očekávají něco, co ještě sami neumí vyjádřit, protože čas k tomu teprve přijde.

Druhou skupinou jsou ti, kdo spějí k zániku, který si podle nejvyšší Boží vůle musí sami připravit. K této skupině patří ještě všichni, kdo se z lenosti nebo ze svobodné vůle sbratřili s klesajícími.

Tento děj je již rozdělením celého pozemského lidstva na kozly a ovce, jak to bylo kdysi zaslíbeno!

Velká základní část soudu je již dokončena a lidé nic z toho netuší! Žijí v opojení svými představami, sní o velikosti a významu svého bytí... a spějí ke konci. Ten je velmi brzy probudí, aby si uvědomili skutečnost a tím i odpovědnost za každou myšlenku, každé slovo a každý čin!

To všechno si lidé neumí představit, protože si myslí, že je to mnohem menší, než jak to probíhá. Naproti tomu sami sebe oceňují mnohem více, než jací skutečně jsou.

Bylo by naprosto bezúčelné podávat velký obraz o budoucnosti. Prospěje vám jen to, když budete vědět o *tom*, co se *nyní* děje, když budete poznávat *přítomnost* a sklídíte z toho bohaté ovoce pro budoucnost!

Buďte bdělí, pozorujte a zkoumejte, aniž byste do toho sami zabředli! A *k tomu* vám dávám vysvětlení, neboť máte být schopni všechny proměny prožívat *vědomě*. Kdo to promeškává, netuší, jakého užítku pro sebe se tím vzdal.

Pochopte má slova a dívejte se kolem sebe! Spadnou vám pak skupiny z očí.

Původ všeho, co jsem dnes uvedl, co způsobuje, že třídění vychází stále zřetelněji najevo, *není* lidem znám, i když musí toto třídění prožít sami na sobě.

Je naprosto vyloučeno, že by se někdo mohl nějak ubránit *následkům* nebo že by na tom mohl něco změnit, ledaže by změnil

sám sebe! Jedině *to* by mu mohlo přinést ulehčení, jinak nic na světě.

Všichni jsou podrobeni tomuto dění, ať se vzpírají nebo souhlasí, a i vy, každý jednotlivec, jste mu bezpodmínečně vydáni. To všechno je ale *začátek*, který se nesmírně rychle vystupňuje ke konci. Ke konci, který může být a bude pro mnohé jen koncem s největšími hrůzami a pouze malému počtu lidí přinese duchovní osvobození z pout, jež je po tisíciletí svírala. Takový osud si sami vynutili a dnes jej musí snášet.

Příčinou zachraňující touhy stejně jako vývoje směrem k přesné hranici, na níž začíná sebezničení, je *jedna a táž* síla: tlak Světla z Prasevřtla, svatá vůle z Boha!

Tato vůle je v době velkého obratu lidstva *tak* zesílená, že teď proudí světy, všechno očisřuje a *nutí*, aby se opět podřídilo jednotnému zachvívání harmonických zákonů stvoření. Nyní zasáhla i tuto zemi, neúprosně ji drží v pevném sevření a při uzavírání kruhu rozuzluje všechno, co se kdy na ní stalo. Tak ničí nebo také povznáší, vyhlazuje to, co se již nechce zachvívát v jejích nezměnitelných zákonech, a oživuje to, co se snaží ochotně se jí podřídít.

Co nyní za pomoci těchto vysvěřlení *uvidíte*, abyste na tom dožrávali, jsou první, pozemsky viditelné účinky nesmírného tlaku Světla, jaký na zemi nikdy nebyl!

Brzy a ve stále rychlejším sledu se nyní k tomu budou nezadržitelně řadit jiné účinky, až nakonec bude i vaše země očisřena ode všeho nesprávného a od všeho, co se nechřtelo podřídít Božím zákonům a dávalo přednost *vlastní* vůli a vlastnímu myšlení.

V této době vám může být prospěšné věděř jen *to*, co jste sami schopni pozorovat. Proto vás upozorňuji na *nynější* dění, které je již *rozhrdující* pro to, jak soud skončí, neboť rozděluje všechny lidi na ty, kteří klesají do hlubin, a na ty, kdo mohou být zachráněni!

Je nespočet znamení, která ohlašují začátek konečného soudu, lidé však spěchají kolem nich v domněni nebo sebeklamu, že to všechno zde už často bývalo.

Zapomínají však srovnávat poměry, za nichž se to nebo ono již dříve událo. Jsou v tom velké rozdíly, které se nesmí přehlížet, chceme-li *správně* posuzovat.

Především nesmí být člověk tak bázlivý, zbabělý nebo povrchní, aby chtěl bez povšimnutí přecházet kolem nynějšího, bezesporu nápadného *nahromadění* událostí, ať už to jsou přírodní nebo hospodářské katastrofy, vraždy a sebevraždy, politické zmatky, zápasy o pozemskou moc mezi státy a církvemi a ještě mnoho jiného.

Ještě nikdy se to všechno nevyskytovalo v tak velkém množství jako dnes. Už jen to by muselo každého myslícího člověka upozornit na urychlená rozuzlování, která se viditelně hromadí. Muselo by to vyvolat tušení o mocném uzavírání kruhu světového dění působením vyšší moci, než je vůle lidí a jejich dovednost, a tušení o odplatě, která je s tím spojena.

Špatné při tom zanikne, zůstane jen dobré. Dobré nebo špatné se však při tom neměří podle mínění lidí, ale *jen* podle mínění Boha!

Protože lidé *nechtějí* nic vědět, nemají o tom ani tušení! Nechtějí nic vědět ze strachu, z povrchnosti a lehkomyšlnosti, nebo také z domýšlivosti. Na neposledním místě je to i duchovní lenost. Dokonce ani mnozí z těch, *kteří hledají Světlo*, se jí nedovedou úplně zbavit. Už jsem upozornil na duchovní lenost, která jde dokonce tak daleko, že ani rozumově chytří lidé nechtějí opravdu *»přemýšlet«* o věcech, které nesouvisí s jejich ctižádostivými pozemskými cíli.

Lidé *nechtějí* ničemu porozumět a poznají všechno teprve tehdy, až pro ně bude poznání již zbytečné. Všechno volání ze Světla, aby se probudili, je proto marné.

Lidé se při všem, co je pro ně nové, bezmyšlenkovitě odvolávají na varování před falešnými proroky v době pozemského bytí *pravého* velikého pomocníka ze Světla.

Bezmyšlenkovitě mluví o tom všem a přitom je vidět prázdnotu a neznalost jejich duší. Takový lidský duch je pro další vývoj bezcenný, protože svou leností promešká každou možnost vzestupu

a novým zjevením se jenom staví do cesty jako překážka, takže Láska ze Světla nemůže do něho proniknout, aby mu přinesla záchranu.

Kdo z lidí si uvědomuje, že falešnými proroky nemusí být jednostranně míněni jen ti, kteří přinášejí nová zjevení, ale že jsou jimi i *ti*, kdo předstírají, že by dovedli splnit byť i jen část *toho* díla, které čeká na sílu zaslíbeného vyslance Světla.

Nejsou tím ani míněni pouze *ti*, kteří tvrdí, že jsou znovuzrozeným Spasitelem, což již samo o sobě jasně ukazuje, že nic nevědí o úkolu zaslíbeného Syna Člověka, ale týká se to mnohem většího počtu lidí.

Aby to ale bylo možné posoudit, musí tomu *předcházet* jiné vědění: *vědění o skutečném úkolu zaslíbeného Syna Člověka na zemi!*

Když to uvážíte, na tom všechno vázne. Sice se již po staletí o tom mnoho mluví, ale *skutečné vědění* o tomto úkolu *není*. Každému, kdo se na to zeptá, je dána odpověď slovy z bible, jimž odpovídající sám nerozumí a která neposkytují vysvětlení. Opět se tlačí do popředí jenom ničím nepodložené tápání všech rádoby vědoucích lidí, aby se zřetelně ukázalo.

Poznat falešné proroky v *pravou hodinu* nebude pro lidi těžké, neboť to budou muset *prožít* sami na sobě. Jen tak mohou dospět k poznání, protože dříve by slovům neuvěřili.

Veškeré dílo *těch* lidí, kteří jakožto falešní proroci slíbili lidem něco, co jim *nemohou dát*, se bezmocně zhroutlí nebo vůbec nevznikne. Tak budou lidé *muset* poznat, i když při trpkém prožití, že důvěřovali *falešným* slibům a že věřili v *předstírané* schopnosti, které neexistovaly.

To jsou tedy skuteční falešní proroci, kteří jsou míněni ve zjevení. Lidé, kteří jim věří, musí trpce prožít bolestné zklamání.

Ty, kdo se vydávají za znovuzrozeného Ježíše, nelze vůbec počítat k falešným prorokům. Jsou to lháři, kteří nemají ani zdání o úkolu Syna Člověka, tím méně schopnosti k tomu, aby mohli začít provádět třeba jen nejmenší část tohoto úkolu. Vždyť ani nevědí, že Ježíš a Syn Člověka nejsou *jedna* osoba, ale dvě různé

osoby, *lidsky* vyjádřeno, i když jsou jedno v *tom* smyslu, jak to o sobě řekl Ježíš: Já a Otec jsme jedno!

Je zvláštní, že to nechce pochopit ani mnohý *křesťan*, který stále mluví jako o samozřejmosti – a je to tak *správně* – o *trojjediném Bohu*, který je ve třech osobách, a přece je jeden! A Ježíše, jenž je částí této Trojice, bezmyšlenkovitě odděluje jako samostatnou a samostatně působící osobu Spasitele. Nemá sice docela nepravdu, ale nerozumí tomu a ani o tom nepřemýšlí, protože je duchovně příliš líný.

Pojďme však ještě o něco dál. Člověk, který při svém odmítání poukazuje na falešné proroky, musí také vědět, že tito vyvstávající falešní proroci jsou právě jedním z mnoha znamení, která ohlašují vystoupení *skutečného* Vyslance!

Pak by měl alespoň ten, kdo skutečně hledá, být na stráž, aby nepromeškal toho pravého! Nesmí mu to dát pokoj a musí ho to pobízet k nejvážnějšímu zkoumání *všeho*, co je nabízeno.

On, pozemský člověk, se musí namáhat, aby ho poznal! To je jeden z úkolů, které *jemu* Bůh ukládá, aby tentokrát prokázal, že je hoden svatého Slova. Pozorujeme-li a zkoumáme hledající lidi, zjistíme, že i člověk, který si říká hledající, jedná co se toho týče příliš lehkomyšlně.

Příčinou toho však není jen lehkomyšlnost, nebo lépe řečeno povrchnost, na niž si člověk zvykl následkem duchovní lenosti, ale právě u hledajících se v *prvé* řadě uplatňuje *ješitnost, domýšlivost!*

Už jen tato slabost strhne do záhuby přes polovinu všech lidí, kteří o sobě říkají, že hledají Světlo! A není jich škoda: jsou to pokrytci, protože k tomu nepřistupují s *tou* vážností, která přísluší Božímu Slovu. Chtějí se jen slunit v *ješitné* snaze, jíž úplně schází pokora.

A jedině pokora otevírá bránu k poznání *všeho*, co přichází ze Světla!

I když pomineme také *tuto* skutečnost, zůstává stále ještě pro mnohé zdánlivě nepřekonatelný bod: jak si hledající představují pozemský život a »příchod« tohoto zaslíbeného! Výrazem »pří-

chod« je v tomto případě míněno »vystoupení«. Že hrubohmotně nespadne z nebe už jako muž, je jistě jasné každému člověku, i to, že se neobjeví jako dítě.

Ve skutečnosti si nepředstavují *vůbec nic!* Místo toho kladou svými nezformovanými nadějemi nebo očekáváními už předem dost úzce vymezené *podmínky!*

Na prvním místě je přání, aby zaslíbený vyšel z jejich kruhu! Něco jiného si nedokážou vůbec představit, protože se domnívají, že na to mají přednostní právo, když přece *věřili* v jeho příchod dříve než jiní.

Musí se jich samozřejmě ujmout, je to jeho povinnost, protože kvůli tomu přece přichází jako pomocník v nouzi. Možná jim má dokonce umožnit, aby ho vedli, vždyť je na zemi cizincem a potřebuje starostlivé rady, jež mu mohou poskytnout na základě svých pozemských zkušeností, které už nashromáždili! Rádi by mu tak zajistili budoucnost a on by jim za to musel být zavázán díkem. Pak by je již ve zpětném působení nemohlo minout požehnání.

Stručně řečeno, všechno uvažování a všechno chtění je výhradně pozemské, pohybuje se v mezích jejich malicherného pozemského myšlení, jejich pozemských pojmů a je smíseno s mnoha tichými přáními.

Nepomyslí na to, že zaslíbený musí mít již na začátku nashromážděné vlastní zkušenosti a že musí do té doby zůstat zcela nepoznán, aby bylo naprosto vyloučeno jakékoli ovlivňování a aby se lidé ukázali *takoví*, jací *skutečně* jsou, se všemi svými slabostmi, se svými chybami a se vším zlem! A to i vůči němu.

Že k tomu všemu může dojít jen v nejpřirozenějším a nejprostším rámci všedního života a ve skutečném *prožívání*, tak dalece lidé neuvažují. Ve zcela bezdůvodné povrchnosti a ve vlastní lhostejnosti očekávají, že se bude dít něco *zvláštního*, nepozemského, neobvyklého! A k tomu ještě hodně nápadného.

Proč? Tím si nikdo neláme hlavu. Nikdo také nemyslí na to, že právě proti nápadnému by se ihned postavilo všechno, co se domnívá, že má zde na zemi nějakou moc a nějaký vliv, nehledě na

to, že nápadné by nikdy nemohlo získat příležitost k hlubokému nahlížení a poznávání.

Není tomu tak, že by ti, kdo přicházejí ze Světla, mohli snadno prohlédnout, jak malé je myšlení pozemských lidí a jak zlé je jejich chtění, nebo tomu dokonce porozumět, neboť zlo je Světlu cizí a nesrozumitelné. Často přece ani rodiče nerozumí vlastním dětem, které jsou s nimi *stejného* druhu, zatímco Světlo je a vždy zůstane všemu lidskému svým druhem naprosto cizí.

Jen s velkou námahou může vyslanec Světla dospět vlastním prožitím a protrpěním k *poznání* všeho zla na zemi a především každého zlého *chtění*. Nikdy však pro to nebude mít *porozumění*. Zlu není vůbec možné *porozumět*, protože není důvod, aby ve stvoření existovalo.

Tomuto »příchodu« tedy *musí* předcházet dlouhá pozemská doba poznávání všeho lidského zla i všeho lidského myšlení, protože s příchodem má již začít soud a pak i pomoc. Pomoc však může poskytnout jen ten, kdo *přesně* zná slabá i silná místa.

To všechno je velice prosté a mohl, ba *musel* by si to říci každý člověk, kdyby k tomu nebyl duchovně příliš líný a lhostejný. A je lhostejný, protože jako hledající o tom sice *mluví*, ale nesnaží se to ve svém nejhlubším nitru *spolužít*.

Chybí jakékoliv spojení vnitřního citění se slovy, a tím i každá skutečná opora. On *hledá!* To je u něho to jediné, co není možné považovat za lež. Ve výrazu »hledat« spočívá i odpověď, že nic nenašel.

Protože je ale ze Světla zaslíbeno, že ten, kdo *opravdově* a *pokorně* hledá, také podle zákona *najde*, ukazuje to, že lidé, kteří se dnes nazývají hledajícími, jimi ve skutečnosti nejsou a že jim všem chybí hlavní věc – *pokora!*

Pokoru opravdu nelze najít u těch, kdo se dnes nazývají hledajícími, a nejméně právě tam, kde se o ní mluví! Lidé už vůbec nevědí, co je to duchovní pokora, protože svým rozumem v sobě ducha uzavírají. Rozum zná pouze *domýšlivost* a *ješitnost* a nad pokorou se jen usmívá.

Ale dost řečí o tom. Nastala doba, kdy všechna domýšlivost žalostně zanikne v těžkém utrpení, takže člověk bude *muset* sám od sebe dospět k pokoře, nebo se zhroutí a již nikdy nebude moci vstát. Pro lidstvo, které nechce *slyšet*, je jedinou pomocí *pro-žívání!*

Hledající nebo ti, kdo čekají na splnění zaslíbení, se *tak* vžili do vlastních myšlenek, že již vůbec nevěnují pozornost ničemu jinému a předem přistupují s nedůvěrou ke všemu, co nezapadá do rámce *jejich přání*, a mají již odmítnutí na jazyku. Bez *nejvyšší* nouze nikdy nedospějí k poznání!

Už předem uvádějí tisícero věcí proti a nic pro! Mnozí bezpodmínečně předpokládají, že se život zaslíbeného v nynější době bude podobat životu Syna Božího Ježíše v době před dvěma tisíci lety! Očekávají, že podnikne cestu zeměmi plnou odříkání, aniž by pomysleli, co by tomu *dnes* asi řekly úřady!

Dnes se nemůže nikdo jako dříve tiše uchýlit do ústraní, aby se v odloučenosti soustředil k probuzení. To by způsobilo velké potíže, které by částečně nebylo možné překonat!

I kdyby se však překonaly všechny potíže, nebylo by to možné, aniž by to nevzbudilo podezření, že jde o nemoc nebo dokonce pomatenost. Nemluvě ani o zhoubné a bezohledné honbě mnoha novin za senzacemi, protože tyto noviny jsou z nedostatku jakékoliv morálky a nejprostšího právního cítění schopny provést přímo neuvěřitelné věci.

Co byli dříve lidé ještě schopni ctít a co uznávali za osobní právo každého člověka, co se v takových věcech ještě považovalo za pochopitelné a přirozené, v tom by *dnes* mnozí nacházeli jen důvody k podezírání ze samého strachu před odlišným myšlením. Nebo by nejpoctivějšímu chtění podkládali jen podvodný úmysl, protože všechno myšlení nynější doby je otrávené.

Je však nezvratně jisté, že pouze *ten* člověk si může myslet o svých bližních stále jen něco špatného, který má *sám* špatnost v sobě! To nikdo nezmění, ať říká, co chce. Jen ten, kdo nedodr-žuje slovo, totéž předpokládá nebo očekává u druhého, stejně tak

lhář očekává lež a zrádce zradu! A tak je to se *vším*, to je nezměnitelný zákon!

Dnes je to mnohem horší než za doby, kdy Ježíš žil zde na zemi, a *nic* z toho by se nemohlo opakovat. Všechno tedy *musí* být nyní zcela jiné, to je samozřejmé.

Přesto si však lidé nechtějí představit Božího vyslance ve fraku nebo v autě, i když přece musí vědět, že ani Ježíš nepřišel v kněžském rouchu, ale chodil dobře oblečen v oděvu, jaký byl *tehdy* obvyklý, a rovněž tak žil přiměřeně své době.

Všechno, co lidé v souvislosti s tím vůbec očekávají, stojí na slabých nohou a nic z toho se nesplní, protože Bůh se při svých splněních neřídí lidskými přáními.

Lidé jsou ale příliš vzdáleni všemu božskému dění a myslí příliš malicherně pozemsky, než aby se ještě mohli ve svých představách přiblížit tomu, jak se uskuteční nadcházející konečný soud. Stojí stranou Pravdy, jak tomu bylo vždy.

Většina z nich nemá tak jako tak čas ani chuť se tím zabývat! Jako vždy, když měli lidé *přijmout* něco ze Světla nebo *sami* něco učinit pro svou spásu.

U nich je na prvním místě pozemské a na ostatní jim při stále se stupňujícím spěchu nezbyvá čas! A jestliže někdy mají přece hodinu klidu, chtějí se tito zbytečně uštvaní lidé na vyrovnání věnovat jen rozptýlení nebo sportu, nic víc.

Lidé, pravím vám: promeškali jste pro sebe *to hlavní* a *vaše rozdělení k soudu je již skončeno!* *Sami* jste se rozdělili pod zesíleným tlakem ze Světla, který všechno uvádí do pohybu podle všesvaté Boží vůle!

Nyní se to bez zastávky blíží ke konci! Tento konec však bude jen pro *malou* část lidstva znamenat nový život v milostivé záři lásky vašeho Stvořitele. Nezbyvá vám již ani čas k obvyklému dlouhému rozmýšlení, které doposud ještě nikdy nevedlo k rozhodnutí, a k obratu vám chybí s pokorou *všechno*.

POŘADÍ PŘEDNÁŠEK

1. Poznání	7
2. Jitro vzkříšení	14
3. Jemnohmotné trnité křoví	18
4. Kastovnictví, společenský řád	28
5. Usilujte o přesvědčení!	38
6. Jaký <i>jsi</i> , člověče!	43
7. Nechť ve vás procitnou velikonoce!	51
8. Zklamání	60
9. Nedůvěra	67
10. Síla řeči	74
11. Velikonoce	81
12. Hora spásy	86
13. Letnice	94
14. Všechno musí být nové!	99
15. Živé slovo	108
16. Velká očista	116
17. Plamen učedníků	123
18. Přípravovatelé cesty	130
19. Když je nouze nejvyšší, je vám Boží pomoc nejbližší!	138
20. Propast vlastních přání	144
21. Očistné plameny	152
22. Záchranná touha	160

DALŠÍ SPISY:

**»Ve světle Pravdy«
Poselství Grálu**

Desatero Božích přikázání • Otčenáš
Lidem vyložil Abd-ru-shin

Odpovědi na otázky
Abd-ru-shinovy odpovědi na otázky
z let 1924 – 1937

Modlitby
které dal lidem Abd-ru-shin

Bližší informace a prospekty spisů souvisejících
s Poselstvím Grálu lze obdržet na adrese:

Defensor pacis, Chalabalova 5, 623 00 Brno
mobilní telefon: 775 030 638
e-mail: dpacis@volny.cz

ABD-RU-SHIN
NAPOMENUTÍ

Přeloženo z německého originálu
Ermahnungen.

Vydalo nakladatelství Defensor pacis, Brno
v roce 2016.